96

Litovoi VOIEVOD

12

FILE DIN EPOPEEA NAȚIONALĂ

După înfrîngere, Cavalerul Fleur de Lys, căpetenia ioaniților, îi cere lui Litovoi un răgaz de două ceasuri să se sfătuiască cu mai-marele cetății Severinului. Pleacă lăsîndu-l zălog pe fiul său. Dar abia ajuns acolo, mai-marele cetății îl socoate trădător și ordonă să fie arestat. Văzînd că tatăl său nu se mai întoarce, fiul, vicontele Fleur de Lys, Anca și Coman — care se dau drept scutierii lui — pornesc să vadă ce s-a întîmplat.

Scenariu: RADU THEODORU
Desene: SANDU FLOREA

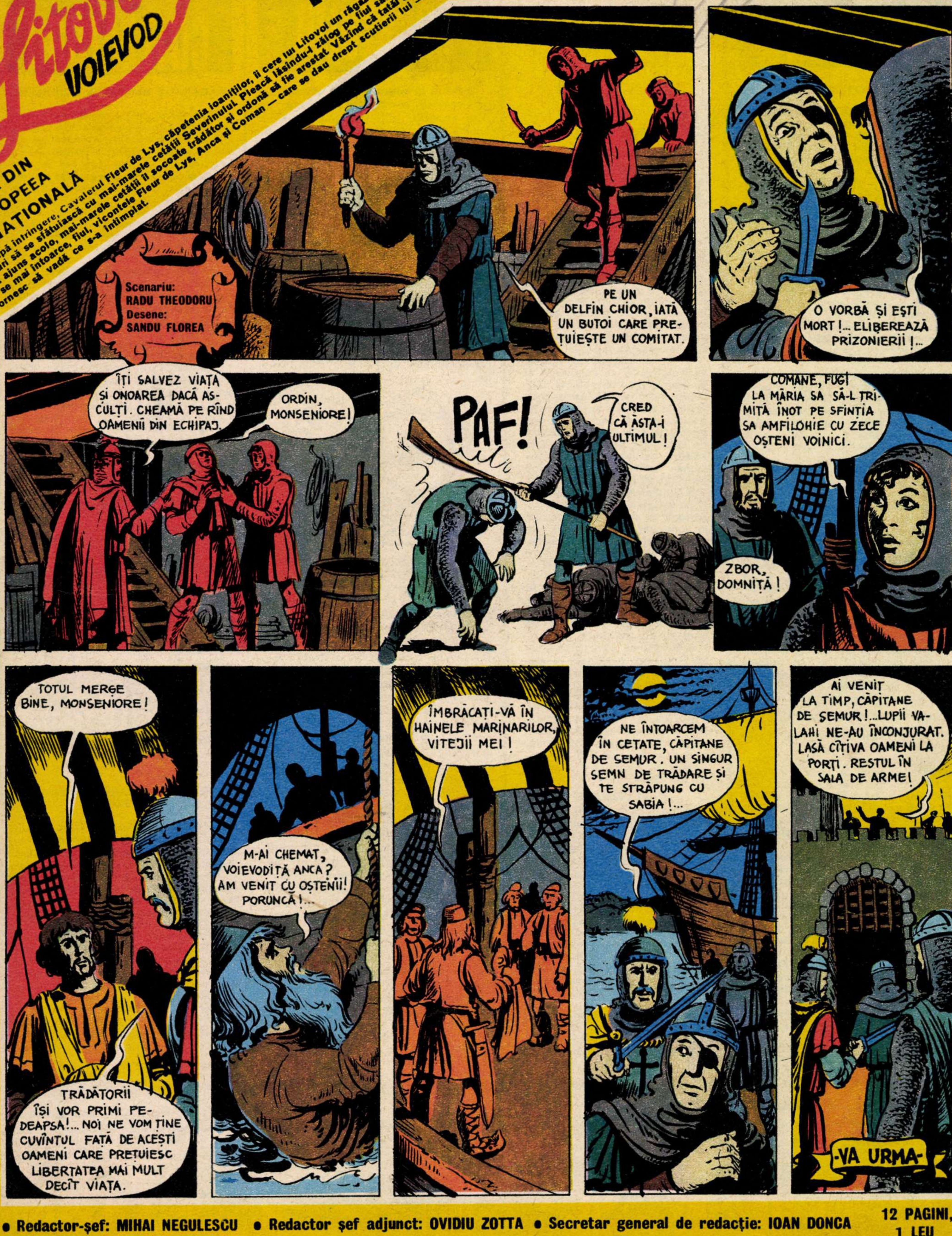
PE UN DELFIN CHIOR, IATĂ UN BUTOI CARE PREȚUIEȘTE UN COMITAT.
O VORBĂ ȘI EȘTI MORT!... ELIBEREAZĂ PRIZONIERII!...
ÎȚI SALVEZ VIAȚA ȘI ONOAREA DACĂ ASCULȚI. CHEAMĂ PE RÎND OAMENII DIN ECHIPAJ.
ORDIN, MONSENIORE!
PAF!
CRED CĂ ĂSTA-I ULTIMUL!
COMANE, FUGI LA MĂRIA SA SĂ-L TRIMITĂ ÎNOT PE SFINȚIA SA AMFILOHIE CU ZECE OȘTENI VOINICI.
ZBOR, DOMNIȚĂ!
TOTUL MERGE BINE, MONSENIORE!
TRĂDĂTORII ÎȘI VOR PRIMI PEDEAPSA!... NOI NE VOM ȚINE CUVÎNTUL FAȚĂ DE ACEȘTI OAMENI CARE PREȚUIESC LIBERTATEA MAI MULT DECÎT VIAȚA.
M-AI CHEMAT, VOIEVODIȚĂ ANCA? AM VENIT CU OȘTENII! PORUNCĂ!...
ÎMBRĂCAȚI-VĂ ÎN HAINELE MARINARILOR, VITEJII MEI!
NE ÎNTOARCEM ÎN CETATE, CĂPITANE DE SEMUR. UN SINGUR SEMN DE TRĂDARE ȘI TE STRĂPUNG CU SABIA!...
AI VENIT LA TIMP, CĂPITANE DE SEMUR!...LUPII VALAHI NE-AU ÎNCONJURAT. LASĂ CÎȚIVA OAMENI LA PORȚI. RESTUL ÎN SALA DE ARME!
-VA URMA-

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona prin **ILEXIM** — serviciul export-import presă — Calea Griviței nr. 64-66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● *TIPARUL:* C.P.C.S.

Prezentarea artistică: ALBIN STĂNESCU
Prezentarea tehnică: Nic. NICOLAESCU

● Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar general de redacție: IOAN DONCA

12 PAGINI, 1 LEU

1 Mai –

TRĂIASCĂ ZIUA SOLIDARITĂȚII INTERNAȚIONALE A CELOR CE MUNCESC, ZIUA FRĂȚIEI MUNCITORILOR DE PRETUTINDENI

Cutezătorii

18

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 29 APRILIE 1976,
ANUL X (NR. 449)

«Dorobanțul»
Pictură de Nicolae Grigorescu.

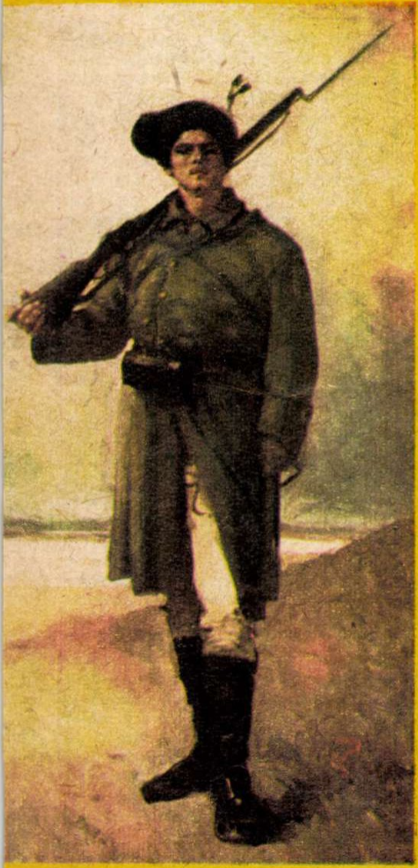

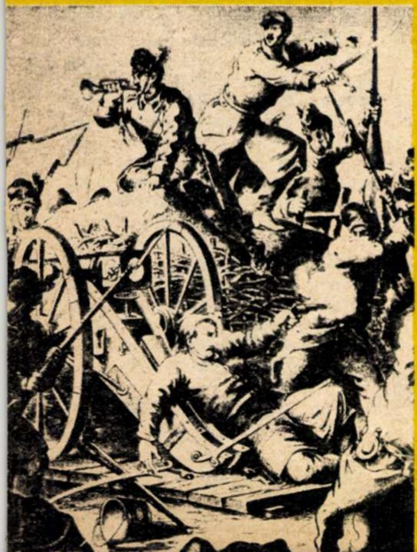

Trupele române în luptă cu forțele turcești din reduta Grivița (gravură de epocă).

EROILOR DE LA 1877 –
florile recunoștinței noastre

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Citiți în paginile 6-7 reportajul expediției-omagiu «Pe urmele dorobanților».

ACTUALITĂȚI

La invitația președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și a tovarășei Elena Ceaușescu — președintele Republicii Senegal, Leopold Sedar Senghor, împreună cu doamna Colette Senghor, a efectuat o vizită oficială și de prietenie în Republica Socialistă România, în perioada 20—25 aprilie 1976.

Această vizită se înscrie ca un moment deosebit în evoluția ascendentă a relațiilor de prietenie și colaborare dintre cele două țări și popoare. Astfel, convorbirile oficiale au scos în evidență, în mod pregnant, hotărîrea comună de a accelera dezvoltarea acestor relații pe tărîm politic, economic, tehnico-științific, cultural, de a așeza pe baze stabile și de lungă durată colaborarea bilaterală, de a asigura un viitor trainic bunelor raporturi româno-senegaleze, hotărîre concretizată în semnarea Declarației solemne comune a Republicii Socialiste România și Republicii Senegal, a altor documente de importanță istorică.

Evoluția fructuoasă a relațiilor româno-senegaleze reflectă, în mod grăitor, consecvența cu care acționează România socialistă pentru extinderea raporturilor de prietenie și colaborare cu statele africane, pentru adîncirea conlucrării cu aceste țări în lupta împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, pentru libertate și progres, pentru edificarea unei lumi mai drepte și mai bune.

1

2

3

4

5

CONSTELAȚIA PIONIERII

1. La început de trimestru, toți pionierii unității Școlii generale nr. 1 Liești, județul Galați, promovați 100%, s-au fotografiat — cu promisiunea că la sfîrșitul anului școlar, din fotografia finală, nici unul din cei prezenți aici nu va lipsi. Asemeni lor, toți pionierii, din fiecare detașament, din fiecare unitate sînt hotărîți să obțină rezultate cît mai bune la învățătură, astfel ca trimestrul al III-lea să prilejuiască un bilanț al modului cum sînt îndeplinite hotărîrile celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor.

2. «Jos pălăria!» — în fața unei demonstrații motorizate atît de impunătoare (Casa pionierilor Ploiești).

3. Sorina Șandru și Ioana Țurlea, de la Școala generală nr. 6, Alba-Iulia, i-au «oprit» cu aparatul de fotografiat pe colegii lor dansatori în această poziție nostimă — ca să vă dea prilejul să ghiciți despre ce joc e vorba.

4. «La steaua care a răsărit» — un vers eminescian pentru membrii cercului de astronomie al Casei pionierilor, Baia Mare.

5. Primăvara aceasta nehotărîtă se poate inspira cu încredere din experiența grădinarilor de la Școala generală din comuna Bogdana-Vaslui.

TREPTE DE LUMINĂ

Cu 55 de ani în urmă, în București, delegați ai muncitorimii, oameni care prin conștiința lor aderaseră la concepția revoluționară despre lume și viață, despre societate și istorie, întemeiată de Marx și Engels, hotărau crearea Partidului Comunist Român.

Continuînd o îndelungată și prestigioasă tradiție a mișcării muncitorești din România, Partidul Comunist Român înălța către țară, către poporul întreg, steagul roșu, steagul încrederii în idealurile socialiste, în dreptul și capacitatea oamenilor muncii, a poporului nostru de a-și hotărî un destin pe măsura trecutului său glorios, pe măsura forței sale de creație, a generozității sale.

În anii grei ai asupririi, ai teroarei, comuniștii, clasa muncitoare au militat exemplar pentru afirmarea idealurilor socialiste, pentru înlăturarea exploatării, pentru ctitorirea unei țări noi în care omul să devină valoarea supremă, cel mai de preț capital. Pe baricadele istorice ale luptei revoluționare, la Lupeni sau la Grivița, prin marile demonstrații antifasciste și antimonarhice, între care un loc deosebit în istoria contemporană a țării o are manifestația de la 1 Mai 1939, Partidul Comunist a făcut dovada capacității sale de conducător și organizator al maselor populare, a fermității sale revoluționare, a hotărîrii de a sluji neabătut sacrele principii ale patriotismului și internaționalismului.

După eliberarea patriei, la 23 August 1944, cînd o nouă etapă a început în istoria poporului român, partidul comunist și-a asumat înalta răspundere civică de a-l conduce în opera de făurire a patriei socialiste. Purtător al unor glorioase tradiții revoluționare, Partidul Comunist Român a făcut dovada îndeplinirii pilduitoare a angajamentelor asumate solemn în fața poporului, a consecvenței cu care a știut să-l conducă din izbîndă în izbîndă, către prezentul luminos, către o patrie liberă și demnă.

Acum, la 55 de ani de la crearea sa, privind chipul patriei, cunoscînd convingerile și faptele eroice ale fiilor săi, avem adînci motive de mîndrie cetățenească. Oamenii României socialiste de azi, înfăptuind cu elan revoluționar politica partidului, strîns uniți în jurul partidului, al secretarului său general, se dovedesc a fi la înălțimea misiunii istorice a prezentului, conștienți de îndatoririle istorice ce le revin față de destinul patriei, față de viitorul ei comunist. În ochii și în inimile pionierilor, acum, la istorica aniversare a partidului, poate fi descifrată cu ușurință lumina recunoștinței față de partid, lumina încrederii în viitor.

NICOLAE DRAGOȘ

An de an, 1 Mai înseamnă, înălțat la o treaptă și mai înaltă a realizărilor oamenilor muncii din patria noastră, o aniversare profundă în semnificații istorice și revoluționare. Ne amintim de fiecare dată cu mîndrie și cu satisfacție că 1 Mai al nostru, însumat de acum în decenii, este 1 Mai sărbătorit sub cerul liber al patriei. Gîndim cu satisfacție și mîndrie că sărbătorim această zi în condițiile în care poporul nostru înfăptuiește neabătut Programul partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

1 Mai este sărbătorit de către oamenii muncii din România de peste 80 de ani. Sub regimul de asuprire burghezo-moșieresc, 1 Mai a însemnat o zi de luptă dusă în condiții grele, cu jertfe, sub conducerea partidului clasei muncitoare pentru afirmarea fermă a idealurilor de libertate și democrație. În cadrul acțiunilor politice ce au avut loc sub regimul de exploatare, cu prilejul zilei de 1 Mai, un moment superior a fost marcat de marea demonstrație antifascistă de la 1 Mai 1939. Această acțiune politică a ilustrat hotărîrea maselor largi populare de a lupta împotriva fascismului, pentru libertăți democratice, pentru apărarea independenței țării. Istoria eroică a zilei de 1 Mai în țara noastră consfințește astfel, în paginile glorioase ale istoriei mișcării noastre muncitorești, fermitatea revoluționară, consecvența poziției clasei noastre muncitoare care a luptat totdeauna pentru interesele națiunii noastre, pentru solidaritate cu forțele revoluționare progresiste și antiimperialiste, fiind profund devotată cauzei celor ce muncesc de pretutindeni, mișcării muncitorești internaționale călăuzită de învățătura marxist-leninistă.

Întîmpinînd și sărbătorind ziua de 1 Mai, oamenii muncii și, alături de ei, copiii patriei, pionierii, au conștiința bilanțului unor realizări istorice care înseamnă bucurie, demnitate. Această sărbătorire îndeamnă la împărtășirea sentimentului de continuă angajare, expresie a voinței noastre ferme de a culege roade în muncă din ce în ce mai bune, mai bogate. Alături de părinții lor, copiii patriei aduc, după puterile lor, roadele hărniciei, cutezanței, inteligenței pionierești la construcția măreață a socialismului în patria noastră.

MARGARETA MICU

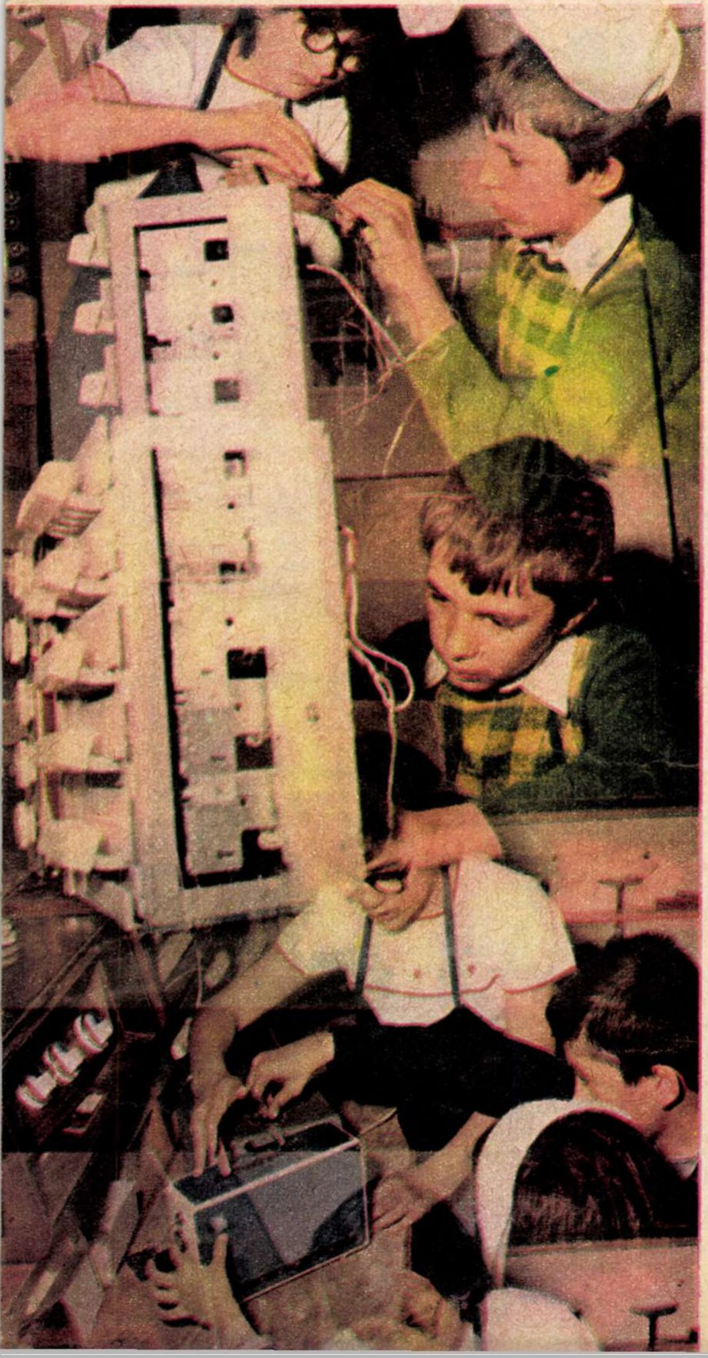

ACOLO UNDE ÎNFLOREȘTE HĂRNICIA

Cîteva dintre talentatele realizatoare ale acestor exponate țesute la gherghef.

Locul unde în cursul unei zile te poți întîlni cu copilăria în toate ipostazele ei este Casa pionierilor din Ploiești. Oriunde te-ai afla, fie pe terenurile de sport, la unul dintre cluburi sau la cercuri, pretutindeni răsună rîsul și voia bună, înflorește prietenia și spiritul de întrajutorare pionierească.

Despre cifre se spune că au graiul lor elocvent. De aceea, povestind despre acest loc al bucuriei copilărești, care este Casa pionierilor, trebuie spus că în cadrul ei funcționează *44 de cercuri*, frecventate de peste *5 000 de pionieri*, că există acolo *un club sportiv «Cutezătorii»* și *un club UNICEF*. Ceea ce-i conferă însă un profil aparte este organizarea ei sub forma unei microîntreprinderi cu secții (cercuri) conduse de pionieri ingineri-șefi, cu plan de producție, care se realizează, ba chiar se depășește.

Vă invităm să vizităm cîteva secții ale acestei microîntreprinderi pionierești. Să ne oprim pentru cîteva clipe la *secția de croitorie și cusături*. Inginerul-șef, pioniera Lucia Țiprigan, ne arată cîteva din produsele secției: șorțulețe, fețe de masă, ștergare lucrate frumos și cu bun gust.

— Avem un plan de producție de 3 680 lei anual, ne spune ea.

BIȚI CARAGIALE

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

Atenție! Se finisează ceramica.

Mînuită cu pricepere, mașina de cusut este ascultătoare.

Brigada științifică în acțiune.

Semafoarele PIONIEREŞTI în competiţie

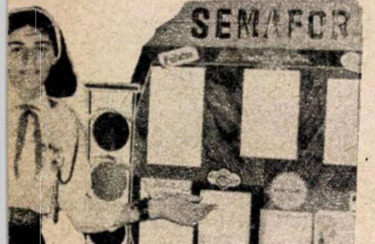

Într-una din sălile Muzeului de istorie a R.S. România s-a deschis o expoziţie cu cele mai bune «Semafoare» pionierești din Capitală. Iniţiate, cu cîţiva ani în urmă, de revista «Cutezătorii» «Semafoarele» emit semnale luminoase, competitive sub toate aspectele: conţinut, formă, ilustraţie. Litera de mînă își dă întîlnire cu litera de mașină, traforajul cu plastica, hîrtia colorată cu luminile firelor electrice, într-un proces de inteligenţă, talent, pasiune. Popasul în faţa celor peste 30 de «publicaţii» pionierești (unele cu virtuţile premiilor obţinute sau ale menţiunilor), ne-a oferit prilejul cîtorva judecăţi de valoare.

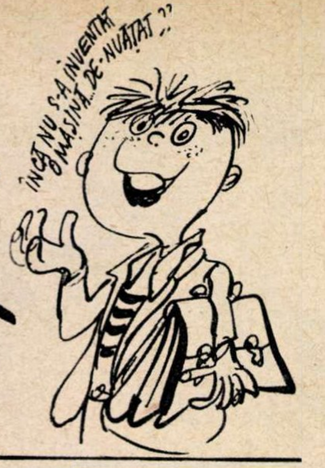

CODUL ETIC PIONIERESC... ÎN ACŢIUNE

Am putea prefaţa conţinutul acestei rubrici omniprezente cu versurile unui pionier: «Cînd ești pionier, cinstește-ţi, păstrează-ţi cuvîntul/ Să fie ca seva ce umple pămîntul». A-ţi «cinsti cuvîntul» înseamnă a săvîrși un fapt demn, ceea ce reportajele publicate în gazetele «Semafor-Cutezătorii» demonstrează cu prisosinţă. Rezultatele la învăţătură, viaţa de organizaţie, acţiunile de muncă patriotică relevă trei dimensiuni etice ale «Codului pionierului», abordate în genuri gazetărești diverse, motiv de a spune: «Aplauze pentru...» autorii respectivi.

Același cod etic nu lasă neobservate anti-modelele. Adică pe aceia care nu își cinstesc titlul de pionier: leneșii, chiulangiii, somnoroșii, gălăgioșii, bătăușii, risipitorii. Dedaţi altor preocupări decît acelora care le sînt proprii vîrstei și obligaţiilor pe care le au, aceștia sînt supăraţi pe... secolul nostru, al marilor descoperiri tehnice, fiindcă, așa cum li se adresează un coleg, «încă nu s-a inventat/ O mașină... de-nvăţat».

Prin urmare, o primă judecată de valoare: «Semafoarele» își orientează obiectivele către preocupări esenţiale, către confluenţa dintre munca pionierească și munca întregului popor.

PROMPTITUDINEA «REACŢIEI GAZETĂREŞTI», SPIRITUL RESPONSABIL

Aceia care sînt «ochii și urechile» semafoarelor, pionierii redactori, demonstrează o promptitudine unită cu spiritul responsabil faţă de faptul relatat, interpretat sau supus discuţiei detașamentului (unităţii). Ei culeg date, riscînd chiar să intre în «dizgraţia» unor colegi, dar nu renunţă la misiunea cu care au fost investiţi: de exponenţi ai detașamentului, ai unităţii în paginile «Semafoarelor». Popularizarea iniţiativelor pionierești, a faptelor demne sau, dimpotrivă, reacţia promptă faţă de actele de indisciplină sau de inactivitate, conferă acestor entuziaști redactori calităţi în plus faţă de colegii lor. Ei sînt inventivi, activi, gata să te ajute.

În aceasta a doua judecată de valoare — preponderent pozitivă — ne-am îngădui, totuși, să emitem un semnal «galben»: atenţie la viaţa de organizaţie! Atenţie la activitatea comandamentelor. Zona aceasta este cam palid reflectată, sau este transpusă în formule gazetărești nu întotdeauna adecvate. Primează articolul sau interviul declarativ. Își așteaptă investigaţia faptul inedit, «șoc», mobilizator, replică dată rutinei, formalismului.

MĂIESTRIA GAZETĂREASCĂ — LIMBAJUL, STILUL PERSONAL

Prima impresie: «Semafoarele» clipesc divers, în formule proprii presei scrise. Articol, reportaj, interviu, foileton, informaţie, fotoreportaj — iată ce consemnăm, alături de epigrame, schiţe, poezii. În sfîrșit, din punct de vedere grafic, multe ilustrări bune, desene, caricaturi, litere în relief, îmbinări de text și imagini. Rubricile nu trăiesc doar prin «antetul» lor ci, în primul rînd, prin conţinut, prin îndemînarea cu care acesta este transmis.

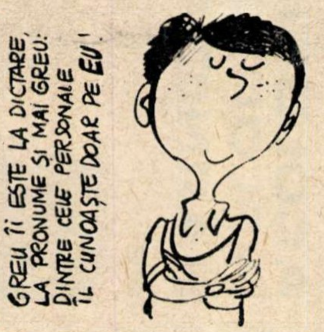
GREU ÎI ESTE LA DICTARE,
LA PRONUME ŞI MAI GREU:
DINTRE CELE PERSONALE
ÎL CUNOAŞTE DOAR PE EU!

Extragem dintr-un «interviu»: o cravată de pionier invidiază o cămașă pentru faptul că fetiţa Cristina o îmbracă zi de zi, în timp ce ea, cravata, este mereu «uitată» pe speteaza scaunului. Un reportaj ne invită la un muzeu al anului 2000. Acolo privim o peliculă care păstrează scrisul cuiva. Al cui o fi? Imposibil de descifrat. Analiza grafologică arată că este vorba de un «aliaj» rezultat din... hîrtie, marmeladă, ulei, cerneală. Cu efortul suplimentar al «specialiștilor» se descoperă că pelicula reprezintă un caiet de limba română, al unui «chiulangiu» din deceniul al optulea al secolului XX. Rubrica «Atenţie la...», aparţinînd altui «Semafor», ne previne asupra unor «arătări fantomatice, venite parcă din alte galaxii îndepărtate. Or fi elevi, or fi fantome?» (Extravaganţa vestimentară nu lasă nici un dubiu: sînt tereștri, pot fi văzuţi pe coridoarele unor școli).

Genul satiric — *dominat de catrene, așezate sub titulatura «În vîrful peniţei» ne oferă, mai întîi, reușitele: «Cînd îl scoate pe Sorin/ Să-l asculte la engleză/ Cum stă el, precum o stană/ Juri că e... complet străin». Sau: «Astăzi, la modă, pare-a fi «trapezul»/ Iar mîine, poate, «trena voalată»/ Dar ce te faci? Nu ţi-e statornic crezul:/ Te-mbraci ca papagalul: colorată».*

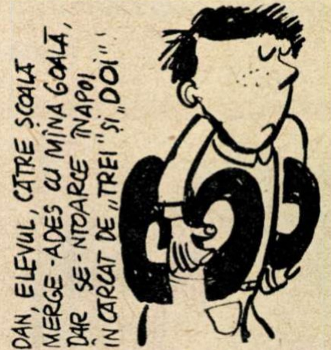
DAN, ELEVUL, CĂTRE ŞCOALĂ
MERGE-ADES CU MÎNA GOALĂ,
DAR SE-NTOARCE ÎNAPOI
ÎNCĂRCAT DE „TREI" ŞI „DOI"!

Dar reversul? Reversul reușitelor? *Există și acesta, și nu în mică măsură. Spicuim: «Oricine știe/ Că-n fabrici și uzine/ Disciplina, curăţenia... se menţine/ Însă în clasa a VII-a A o ţine». Am subliniat două verbe, primul — dezacord gramatical, al doilea inoportun plasat, insuficient în a explica sensul satirei. Autorul le-a împerecheat, pentru ca «să rimeze». La fel procedează alt versificator, rimează pe «merge» cu «rece» și nu asonanţa supără cititorul, ci altceva, lipsa de sens a catrenului (este vorba de o elevă care se sustrage de la gimnastică și despre care autorul se întreabă: «Cît i-o merge?», și își răspunde: «Pînă ce va da de rece»). Citim, în altă parte, cum «florile și arbuștii» sînt plantaţi «din a noastră tinereţe», cum oamenii se simt «în murmurul ierbii ce crește» sau în «încovoierea vîntului», după cum alt autor așază la rubrica «În patru versuri» — cinci: «De trei zile-ncoace/ Gura nu-i mai tace/ Nimic nu mai face/ Parcă stă pe ace/ Are plus de energie...» Exceptînd preluările din* Mioriţa, *ne întrebăm cu cine rimează al cincilea vers și ce sens adaugă el catrenului care și-a propus să satirizeze pe un «gălăgios»?*

Explicaţiile *la caricaturi, ilustraţii sau fotografii sînt, uneori, reușite: «Golurile» la învăţătură nu se înlătură marcînd goluri în poartă (sub un desen cu un fotbalist excesiv); sau: «Un albastru infinit/ Pe caiet s-a risipit» (săgeată către neglijent, cu pastișarea unui recent text de muzică ușoară). Alteori, însă, «explicaţiile» sînt anoste, lungi, compuse din «pomelnice» cu nume de «fruntași» sau «codași», nu susţin ilustraţia, nu au eficienţă.*

Telex anti-gazetăresc — *Grupăm sub acest expeditiv procedeu publicistic ceea ce nu am găsit... publicistic în paginile unor «Semafoare»:*

— titluri gen «Despre contribuţia detașamentului clasei a V-a B din...» care abundă.

Contribuţia detașamentului respectiv o fi ea notabilă, dar titlurile articolelor trebuie să fie altceva decît ale unor procese verbale.

— formulări agramate: «Pionierii au ieșit **la** *statuia (urmează numele, n.n.) unde au depus un număr de ore...» sau «Elevul nu-și scrie și nu-și invaţă de la începutul semestrului»; sau: «Echipele s-au întîlnit* **în** *stadionul...»*

— Cunoscuta rubrică «Știaţi că»... abundă în informări exotice, arheologice, botanice, automobilistice, preistorice... în vreme ce pulsul activităţilor pionierești...

*

Cineva a zis: «Stilul este omul». Cel care scrie, trebuie să scrie și frumos, și cu utilitate, și concis, și corect. Cele mai multe din mesajele «Semafoarelor» pionierești la care ne-am referit întrunesc aceste virtuţi.

Conf. univ.
dr. VICTOR VIȘINESCU

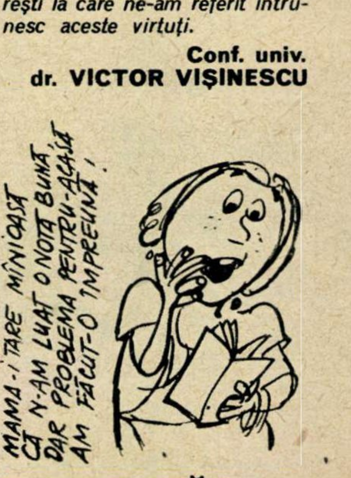

CONCURSUL DE CREAȚIE TEHNICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR
Pentru talent
și creativitate
în cincinalul
revoluției
tehnico-
științifice
1976—
1980
CONCURSUL
Minitehnicus
REVISTA
«Cutezătorii»

FANTEZIE ȘI PERSEVERENȚĂ

Timișoara, 1976. Pregătiri febrile pentru Expoziția Națională «Minitehnicus». Un reporter curios a vizitat cercurile tehnice ale Casei pionierilor din frumosul oraș de pe Bega, culegînd instantanee grăitoare pentru însuflețirea cu care muncesc și creează micii tehnicieni de aici.

O preocupare a tuturor este adresa fiecărei lucrări, utilitatea ei. Scopul practic, formativ, atins datorită inventivității, îndemînării și perseverenței pionierilor, conferă mașinăriilor construite la Timișoara o valoare dincolo de concurs.

Unicat

Totul la «Minitehnicus» e unic, de la idee la fiecare lucrare nouă. Ceea ce se face pe bandă, ceea ce seamănă a serie reprezintă numai abecedarul, faza pregătitoare în vederea trecerii la etapa superioară, a gîndirii originale și a execuției în premieră.

Fiecare unicat ne mișcă în felul său. Chiar atunci, ca în cazul lui «Enterprise», nici nu a fost încă lansat la apă. Ați ghicit că este vorba de celebrul portavion. Iată-l redus la scara 1:200.

—«Enterprise» ne-a dat de furcă. Ce-i drept, e o lucrare reprezentativă pentru cercul nostru: folosim pentru prima dată comanda program.

—Observați pistele de decolare a avioanelor, iar aici cabinele. În cală se vor găsi dispozitivele de comandă. Bineînțeles, am cerut ajutorul colegilor noștri de la cercurile de radio și cibernetică.

—Proiectul a fost definitivat de Eugen Oprișescu și Martin Szabo. La realizare lucrează însă toți membrii grupei.

În strictă actualitate

Printre problemele majore ale contemporaneității se numără și dezarmarea. În afara aspectelor sale politice, cărora țara noastră le acordă întreaga însemnătate (România se numără printre cei mai activi militanți în favoarea dezarmării), numeroase altele, de ordin economic, tehnic etc. concentrează atenția specialiștilor.

Sensibil la pulsul actualității, un minitehnician a studiat posibilitatea valorificării, într-o lume fără războaie, a vehiculelor militare devenite nefolositoare. Așa a ajuns Ștefan Zuban, de la Școala generală nr. 10 din Timișoara, să prefacă, la dimensiunile unei lucrări tip «Minitehnicus», tancurile în pașnice, dar cutezătoare vehicule automate de recoltare și analizare a probelor de sol de pe orice planetă. În prezent, autorul mai lucrează la sistemul de propulsie («pînă la finisare, examenul cel mai exigent îl va constitui proba tehnică»).

Putem semnala încă de pe acum lucrarea ca pe o sugestie pentru producătorii de jucării.

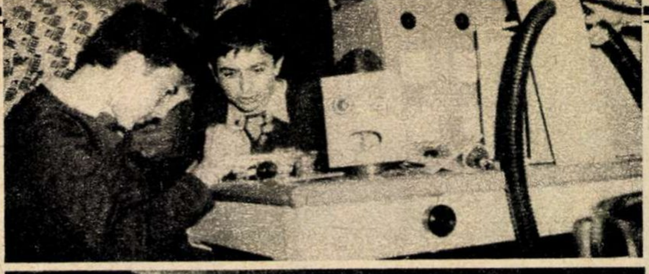

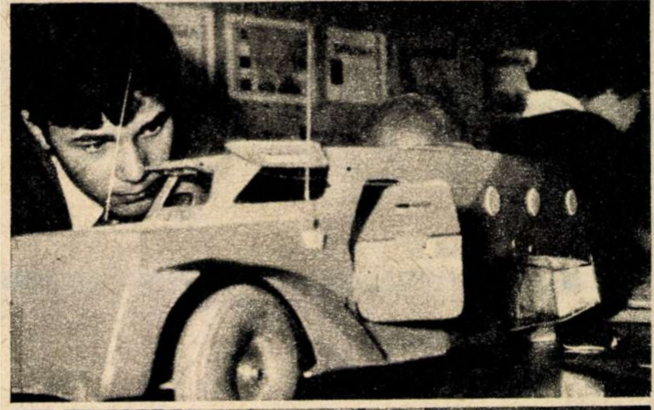

Scrutînd viitorul

Adrian Timar, Simona Bota, Daniela Melnic, Alexandru Stoica, Traian Potra, Felicia Stănel, ca și alți elevi din clasa a VI-a a Școlii generale nr. 21 din Timișoara, dau dovadă de multă fantezie.

Povestește Simona. Îmi spune că fetele au pornit de la «a» în lucrările de traforaj, dar că fără aportul lor băieții nu ar fi realizat un lucru atît de izbutit. Este vorba de macheta unui centru spațial, un complex cu funcționalități multiple, o construcție alcătuită din moduli sub forma unor blocuri rotative. Pe o platformă aflată la bază se ridică uzina de prelucrare a informațiilor conectată cu turnul de cercetări, cu zona de recreere, spațiul locuibil și rampa de lansare a rachetelor spațiale. Un oraș modern, un posibil oraș al viitorului. Îl așteptăm în expoziția națională.

Debut în robotică

Îi vor spune, poate, Robby. Și poate îi vor adăuga un număr: 1. E prima lor participare la Concursul «Minitehnicus». Au folosit placaj, tuburi de plastic, cineva a adus un vechi furtun de aspirator. Cîteva caracteristici: mobilitate absolută și răspunsuri prompte la solicitări, în limita dispozitivelor care îi vor fi înglobate.

Interiorul său constituie o problemă și pentru minitehnicienii cu experiență. Cît despre aspect... Forma capului a suferit, în timp, modificări esențiale. Puțin a lipsit să nu se ajungă la ceartă, dar în cele din urmă au renunțat la radar.

Cînd ai un «șef» de calitatea lui Cornel Prodan, treaba merge strună, apar, pregnant, spiritul de echipă, prietenia, conlucrarea, spiritul creator.

ȘTEFAN TIȚĂ

ACOLO UNDE ÎNFLOREȘTE HĂRNICIA

(URMARE DIN PAG. 3)

— Unde desfaceți produsele?

— La magazinul «Mobila» există un stand anume pentru noi. Cei care își cumpără mobila pot să-și procure și o față de masă, o draperie sau alte obiecte de înfrumusețare a locuinței. Produsele noastre sînt foarte căutate de cumpărători.

Privim cu atenție cusăturile și admirînd frumoasele motive românești lucrate cu fir roșu și negru înțelegem de ce se bucură de aprecierea cumpărătorilor. Pionierii nu lucrează la întîmplare. Ei au numeroase albume cu colecții de motive naționale din toate colțurile țării,adunate cu prilejul numeroaselor excursii prin țară. La loc de cinste se află obiecte aduse de echipajul «Șoimii», participant la Expedițiile «Cutezătorii» din vara trecută: o ie și cîteva ștergare foarte vechi, obținute de la o bătrînă (Zamfira Neagu) din satul Doljești-Neamț, brodate cu motive pe care ei învață acum să le lucreze. În această secție a hărniciei nu-i loc de vorbe multe, mai ales că în prezent au de terminat niște șorțulețe pe care le vor duce în dar, la 1 Iunie, copiilor de la o grădiniță.

O altă secție, ale cărei produse se bucură de o deosebită prețuire, este cea de *ceramică*. Bine dotată (are două cuptoare de ars, o roată a olarului), secția se mîndrește cu pionierii Mihai Gaiță, Luminița Anghel, Marius Ionescu care sînt foarte pricepuți în operația dificilă de glazurare a ceramicii. Printre obiectele lucrate aici, admirăm ulcioare și vase de flori, cupe și cești, figurine destinate înfrumusețării încăperilor.

Prezente la numeroase ediții «Minitehnicus», cercurile de cibernetică, automatică și radiotehnică, de la Casa pionierilor din Ploiești, alcătuiesc împreună una dintre secțiile de bază ale microîntreprinderii. Realizările ei au fost nu o dată distinse cu premii «Minitehnicus». Una dintre ultimele lucrări care a fost de curînd terminată și cu care minitehnicienii se vor prezenta anul acesta este un aparat de acupunctură. Executat după o schemă originală, cu ajutorul profesorului conducător de cerc, și al unor medici de la policlinica «Petrolul», aparatul a făcut față cu cinste primelor probe. O altă dovadă a ingeniozității lor o constituie realizarea «Examinatorului cibernetic», aparat de verificare individuală a cunoștințelor, și «dispozitivul de învățare a tablei înmulțirii».

Aparataj și material didactic pentru laboratoarele Casei pionierilor, iată principala producție a acestei secții în care își spun cuvîntul, în primul rînd, cunoștințele din domeniul științei și tehnicii. Nu putem încheia fără a aminti de brigada științifică a Casei pionierilor din Ploiești. Prezentă în școlile din satele vecine, brigada, alcătuită din pionieri de la cercurile de chimie, biologie și tehnică, prezintă experiențe, scheme, după care colegii lor își pot confecționa propriile aparate pentru laborator.

Invitați de onoare ai brigăzii sînt adeseori muncitori, eroi ai muncii socialiste, prestigioși oameni de știință și cultură.

În curînd, Casa pionierilor din Ploiești împlinește 25 de ani de activitate rodnică.

Le dorim să continue același drum de succes.

În discuție, planul de producție al microîntreprinderii.

Un ultim control de calitate.

▲

Lucrare distinsă cu medalie de aur la concursul Minitehnicus (faza județeană).

▼

1

EXPEDIȚIA-OMAGIU „PE URMELE dorobanților”

Odă eroilor

Dragi eroi, pe tîmpla voastră meditează-ntreaga țară,
pe reduta vitejiei noi depunem jurămînt —
toți copiii României sînt cu noi și vă presară
inimile lor curate peste somnul vostru sfînt.

Parcă sună iarăși goarna și îndemnul ei fierbinte
peste Grivița și Plevna, la Smîrdan și la Vidin:
«— Pentru Patrie și-Onoare, dorobanți, tot înainte!»
și acest îndemn se pare că noi înșine-l primim...

Pe cărările de jertfă pașii noștri se-nfioară
și-adunăm în brațe macii sîngelui nemuritor,
voi duceați în ochi lumina și în inimă o țară
cu ferestrele solare larg deschise-n viitor.

Lîngă steagurile-nalte rezemăm tăcuți o floare
și un secol de-amintire se revarsă peste noi,
stă lumina mărturie peste timpul ce nu moare;
lîngă laurii virtuții neuitaților eroi...

GHEORGHE ISTRATE

2

1. Pionierii din Călugăreni oferă expediționarilor pămînt din această vatră a vitejiei străbune.

2. Și iată-i pe expediționari la Grivița, sus, pe redute.

3. Marele trofeu «Busola de aur» și cîștigătorii ei — membrii echipajului «Aurora 2» din Ogrezeni-Ilfov, în fața osuarului de la Grivița.

4-5. Secvențe din ceremonialul desfășurat cu prilejul vizitării impunătorului monument din orașul Plevna, care adăpostește osemintele multora dintre ostașii români și ruși căzuți în războiul din 1877.

6. Unul dintre tunurile cu care artileriștii români de acum o sută de ani au bombardat fortificațiile dușmane.

7. Garoafele roșii ale expediționarilor par să încălzească bronzul în care e turnat chipul eroilor.

8. Sînt răsădiți cei zece puieți de stejar din Apuseni.

9. Brazii aceștia au fost plantați aici, la Grivița, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, Președintele Republicii Socialiste România, în semn de omagiu și prețuire a ostașilor români căzuți în războiul din 1877.

10. Cunoscutul scriitor, colonelul Ion Grecea, care a însoțit expediția ca reprezentant al juriului național al Expedițiilor «Cutezătorii», primește raportul expediționarilor.

11. Spre monumentul amintirii eterne a celor căzuți la Grivița.

12. Încă un moment memorabil al expediției — întîlnirea pionierilor români cu o delegație a pionierilor bulgari.

Plecat-au... unsprezece din Vaslui (din județ). Și alți treizeci și trei din Neamț. Și douăzeci și opt din Cluj-Napoca. Și din Brașov, și din Ilfov, și din Ialomița, și din Covasna, și din Constanța... S-au adunat, echipaj cu echipaj. În total, peste o sută cincizeci de pionieri, uteciști și profesori-comandanți, membri ai echipajelor distinse cu trofee în cadrul ediției a VI-a (1974) a Expedițiilor «Cutezătorii» au pornit, în dimineața zilei de 3 aprilie a.c., pe urmele dorobanților. În anunțata — și atît de așteptata — expediție-omagiu în R.P. Bulgaria, prin locurile unde, cu o sută de ani în urmă, ostașii armatei noastre — dorobanții — au dus lupte grele, mulți dintre ei căzînd pe cîmpurile de bătaie, pentru cucerirea celui mai de preț atribut al existenței unui popor și al unei țări — libertatea și independența națională. Un drum într-un anume spațiu geografic, dar mai ales într-unul dintre cele mai impresionante spații ale istoriei noastre — acela în care se naște și se consfințește existența noastră ca stat independent. Un drum pe care participanții — de la mic la mare — l-au parcurs cu pioșenia și emoția cu care sîntem obișnuiți să rememorăm file de istorie, cu admirația și prețuirea pe care sîntem obișnuiți s-o acordăm tuturor acelora care prin faptele lor eroice au contribuit la apărarea vetrei străbune, a ființei și libertății poporului român.

Înainte de a trece în țara vecină și prietenă, un popas — și o primă întîlnire cu istoria —, la Călugăreni. Aici, pe aceste locuri unde fiecare palmă de pămînt vorbește despre gloria străbună, participanții la expediție participă la un emoționant moment: pionierii localnici le oferă pămînt din brazdele Călugărenilor pe care să-l ducă, să-l presare pe mormintele eroilor de la Grivița și Plevna. Un simbolic gest al veșnicei noastre recunoștințe față de eroii neamului. Apoi... De la 1595 la 1877. De la Călugăreni, la Grivița, la Plevna și la Pordiv, în R. P. Bulgaria. Un drum pe care pionierii și uteciștii îl parcurg doar într-o zi. O zi după care urmează o alta, ce va rămîne de neuitat în memoria lor.

Iată-i la Grivița, sus, pe redute. Cu tricolorul în frunte, cu brațele încărcate de flori, călcînd cu pioșenie pe aceste locuri unde cu o sută de ani în urmă dorobanții, dînd întreaga măsură a patriotismului și vitejiei lor, au luptat și au căzut, dar au învins. Osuarul monumental, obeliscurile înconjurate de efigii și placate cu inscripții, tunurile îndreptate cu țevile spre «Valea lacrimilor», muzeul în care sînt adunate documente și obiecte, mărturii ale eroismului ostașilor români, toate le vorbesc copiilor despre cei care, cu prețul jertfei supreme, au cucerit aici, pe aceste locuri, independența de stat a României. «Presărați pe-a lor morminte ale laurilor flori» murmură cu toții, în timp ce țărîna de la Călugăreni

„BUSOLA DE AUR" PE URMELE VITEJIEI STRĂMOȘEȘTI

3

6

9

și garoafele roșii sînt depuse pe morminte, la monumentele ridicate în memoria lor.

După Grivița urmează Plevna. Orașul ale cărui porți au fost deschise de Osman Pașa în fața învingătorilor adăpostește, în chiar centrul său, într-un impresionant monument funerar, oasele unora dintre cei aproape 4 000 de ostași români căzuți în războiul din 1877. Și din nou imnul eroilor răsună sub bolțile verzi ale pinilor ce înconjoară monumentul. Apoi, în clipe de adîncă reculegere, sînt și aici depuse flori și e depus pămînt din pămîntul patriei. După care, spre sfîrșitul acelei zile de 4 aprilie, e vizitat și muzeul din satul Pordiv, amenajat în casa care a fost folosită ca sediu al comandamentului armatei române în războiul din 1877. A urmat apoi Sofia, capitala țării vecine și prietene, care i-a întîmpinat pe expediționari cu monumentele ei mai vechi și mai noi, cu freamătul caracteristic marilor orașe, unde participanții au avut prilejul să se întîlnească și să-i cunoască pe pionierii bulgari cu care s-au întreținut îndelung.

Expediția-omagiu «Pe urmele dorobanților», organizată în cadrul amplelor acțiuni inițiate în vederea apropiatei sărbătoriri a Centenarului cuceririi independenței de stat a României, a constituit pentru toți cei care au participat la ea o emoționantă lecție de istorie, o vibrantă lecție de patriotism din care pionierii și uteciștii au înțeles și mai bine că nimic nu e mai scump și mai sfînt pe lume decît libertatea și neatîrnarea patriei și a poporului.

Fotoreportaj de CONSTANTIN DIACONU
și GRIGORE PREPELIȚĂ

10

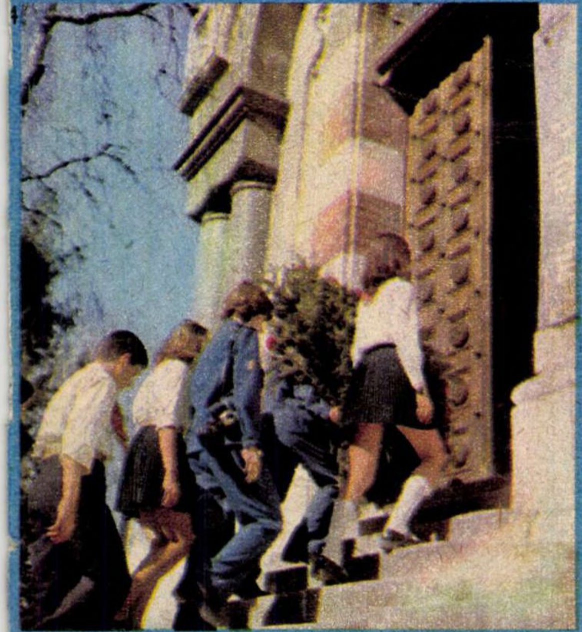
4

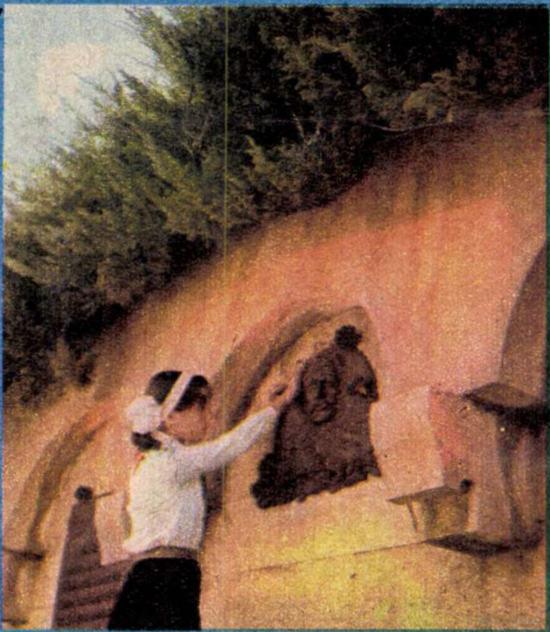
7

11

5

8

12

55

GÎNDURI PENTRU PARTID

Din mult îndepărtatele noastre obîrșii, ca dintr-o carte scrisă numai cu lumina ochilor și cu zvîcnetul inimii, ne-au venit veacuri de-a rîndul îndemnuri de luptă pentru libertate și semne de nemurire; și ca aceste mesaje să nu se piardă le-am dat înfățișări de voievozi și Feți-Frumoși și i-am așezat în legende și povești ca în niște constelații de cultură și istorie... Neclintiți ca munții am rămas din începuturi pe acest pămînt românesc și l-am apărat, cu viețile noastre și ale străbunilor noștri, dîndu-i adîncime și memorie...

Azi toate minunățiile închipuite sînt strai adevărat al țării noastre. Viteazul visat și crescut de noi prin milenii e acasă, biruitorul e lîngă vetrele noastre. A coborît din ceasurile de taină, din slova nădejdilor, din lupte, fără să-și piardă chipul și însușirile dorite... E drept și bun, e cinstit și harnic, e viteaz și înțelept... Îl întîlnești pretutindeni, prin fabrici și la plug, prin școli și pe schelele cele mai îndrăznețe... Mîngîie copiii și se apleacă asupra trandafirilor cu dragoste... Are grijă de hotarele țării și de pîinea proaspătă care iese din cuptoare... Stă printre cărți pînă dincolo de miezul nopții și are putere să mute apele din matca lor, să facă roditoare dealurile și văile sterpe... Ridică palate și răspîndește lumina vieții adevărate.

Peste cîteva zile partidul împlinește 55 de ani; are vîrsta unui bărbat cu copii mari și cu nepoți, dar tîmplele nu-i sînt cărunte... Are vîrsta înțelepților, are vîrsta poeților care n-au încetat o clipă să făurească frumuseți. Împlinește 55 de ani dar e dăruit încă de la venirea în mijlocul nostru cu tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte. Pentru cei 55 de ani să culegem cele mai frumoase flori, pentru cei 55 de ani să alegem cuvintele cele mai fierbinți.

CĂLIN GRUIA

CUM NU SE PIERDE UN CONCURS

SCHIȚĂ DE **ILIE** *Tănăsache*

ILUSTRAȚIE DE **DUMITRU** *Verdeș*

Cinstea de a lansa atacul i-a revenit lui Ionică. Slab și înalt cît un plop, rostea cuvintele înăbușit de furie, întinzînd gîtul de pui golaș, cu venele umflate: «Să ne spună Andreiță cum și-a petrecut vremea aseară!» izbi frontal Ionică. Andreiță? Și-a lungit a mirare obrazul și așa cît o pepenoaică crescută în neștire. După care a bîlbîit cîteva vorbe: «N-ar putea Ionică să fie mai clar?» «Mai clar? țipă ascuțit cel interpelat. Bine... Atunci întreb: cu ce se îndeletnicea Andreiță aseară, pe la opt, opt și jumătate, pe terasă?» «Mă relaxam». «Nu mai zi!». «Bine, nu mai zic», și Andreiță începu să-și îndese nepăsător cărțile în servietă. Ionică? Învins cu propriile cuvinte răsucite pe dos, se așază clocotind în bancă.

Nici o pierdere pentru că-i luă locul pe cîmpul ostilităților, Manole. Frumosul de Manole, cu ochii verzi și nelipsit de la nici un panou — trecut, prezent și viitor — cu fruntașii la învățătură. «Deci, se porni Manole calm, lăsînd cuvintele să se rostogolească încet, ca într-un malaxor pentru pietroaie, ne relaxăm». «Întocmai». «Normal, normal», aprobă la fel de rar Manole, încît mai îți venea să-l întrebi dacă nu cumva i s-a înnodat limba în gură. Și continuă. «Ne aflam doar înaintea concursului de azi. Și relaxarea, se știe, joacă un rol important. Sportivii fac și yoga pentru treaba asta, dar aici...» «...aici nu era cazul, îi smulse Andreiță vorba din gură. Eu habar n-am de yoga». «Dar, ridică Manole sus această silabă interogativă, cum te relaxai? Aici e problema problemelor!»...

Clasa întreagă? Încremenită. Înlemnită. O singură muscă să fi prins a bîzîi în liniștea aceea și sigur plesneau cinci timpane și jumătate. La Andreiță însă, nici un semn de tulburare pe obrazul lui de pepenoaică udată din belșug de toate ploile verii: «Mă aflam pe terasă, la aer curat,» dădu lămurirea cerută simplu și logic. Simplu și logic pentru el, dar nu și pentru Mitu, care abia își ridică privirea — satîr de pe paginile cărții de istorie, deschisă la «statele capitaliste între cele două războaie mondiale» și rosti: «Pe terasă, ai? Și a doua zi, concursul, ai? La aer curat, ai?» «Norocul tău e că habar n-ai de nimic!», îl repezi Andreiță, încît Mitu începu să clipească buimac. Manole preluă din nou inițiativa. «Și mă rog, cu cine admirai peisajul?»

Clasa, după acest grav și ultim semn de întrebare ce picase ca o bardă, era înmărmurită, congelată la minus patru mii de grade Celsius, dacă cineva își poate închipui așa ceva. Piatră mută, ca de grotă în care n-a mai pătruns vietate de un milion de ani.

«Dacă asta ajută la dezlegarea misterelor omenirii, începu tot ironic Andreiță, acel peisaj din fața blocului îl admiram cu Bică Baltazar». «Bică Baltazar, susții?» «Susțin», confirmă Andreiță. «Colegul nostru dintr-a șaptea B?... Și vecinul meu de terasă și de etaj și de bloc», aduse amănunte absolut necesare chestiunii Andreiță. «Concurentul nostru de azi, nu?» «Da, și?» «Și ce anume discutați voi, la ora aceea a peisajului nocturn, ai? Manole continua să așeze bolovani între cuvintele rostite, plus semnele gramaticale de rigoare. Hai, spune aici, să ne luminăm cu toții».

Nu mai adaug nimic despre clasă. Aștepta fiecare rezultatul disputei. Jumătate cu sufletul

---

SCRISOARE CĂTRE VIORELA

SCHIȚA DE *Costache* **ANTON**

Eu sînt Viorela. Însă colegii mi-au cam uitat numele. Din comoditate ori din snobism (la noi în clasă snobismul e în floare) mi l-au scurtat. Îmi spun Vi. Pe mine nu mă supără acest lucru, pentru că oricum, Vi este aproape un sfert din numele meu. Cînd cineva îmi spune Vi, eu adaug în gînd și celelalte litere și-n felul acesta mă regăsesc, adică îmi regăsesc un anumit cadru, un anumit spațiu spiritual, ba chiar și geografic. Cred că e destul de complicat ceea ce vreau eu să spun și ca să-mi fie mai ușor o să folosesc, de pildă, numele unchiului Ștefan sau pe cel al bunicii Agatia. Unchiul Ștefan e frate cu tata și stă undeva la țară. Am fost la el de multe ori, vara, în vacanță. O dată sau de două ori pe an și unchiul Ștefan trece pe la noi. Cît de mult pot să semene frații între ei! Unchiul Ștefan e mai în vîrstă decît tata, e și mai voinic, are umerii largi, brațele lungi, palmele mari și fruntea neobișnuit de înaltă. Cînd stau la masă, unul în fața celuilalt, cînd rîd sau cînd vorbesc, zici că e unul și același. Au aproape aceleași gesturi, aceeași modulație în glas, aceeași încrețire a ochilor. Însă atît. Din clipa în care unchiul Ștefan se ridică de la masă nu mai seamănă cu tata. Pur și simplu,

Dragă Viorela,

la gură. Cealaltă jumătate? Categoric, se îndrepta spre același punct cardinal, ori anatomic. Mă rog, n-avem timp acum de amănunte. «Păi, dacă stau bine să-mi amintesc», începu Andreiță. «Ți-ai ușura mult situația, amintindu-ți...» Insinuarea trecu pe la urechile lui Andreiță ca o briză molatecă de primăvară pe lîngă piramida Keops: «Dacă-mi amintesc, ne-am cam luat la harță de la cum se pansează un picior. El, Bică, susținea că bandajul se aplică de sus în jos. Eu că e cea mai gogonată prostie. El: n-are cum să fie gogonată. Eu: ba e și lată, cît Dunărea la vărsare. El: zi de ce?» «Tu?» înfipse Manole întrebarea ca o pană de fier între două stînci gemene. Andreiță: «Că doar nu era să-l las în eroare, nu? M-am aplecat peste despărțitura terasei și i-am demonstrat cum se face pe propria lui tibie și fibulă. Adică, mai pe românește, pe gamba dreaptă».

«Fantastic!» rosti Manole ironic și se întoarse către clasă, de parcă ar fi vrut să anunțe victoria de la Podul Înalt. Apoi, se adresă lui Ionică: «Subiectul următor din conversația celor doi, stimatul meu coleg». «Păi ce-l întrebi pe cocostîrc? se revoltă Andreiță, agravîndu-și situația prin simpla rostire a poreclei Spun eu». Și continuă calm «Nu știu ce era în capul lui Bică Baltazar. Ori prea obosise cu învățatul pentru concurs, ori îl zăpăcise luna care își făcea apariția printre trei plopi și un salcîm. Pentru că, auziți ce gugumănie mai trîntește: nu-i așa că fericitul, — de ce fericitul, n-am aflat încă! — al grupei sanguine A II, e primitor universal?» «Tu?» se ținea scai Manole de Andreiță. «Eu? După ce am izbutit să-mi descleștez fălcile, înțepenite din cauza cantității de prostie pe care Bică Baltazar reușise s-o aducă prin preajmă, i-am zis: Frate-miu, spune-mi și mie din ce parte a corpului scoți asemenea rarități. «După care?» insistă se știe cine. «După care un sfert de oră i-am făcut teoria grupelor și un alt sfert de oră m-am relaxat lămurindu-l că numai grupa sanguină AB IV e primitoare, universală:» «Formidabil!» aproape urlă Manole, bineînțeles către clasă, jubilînd, de parcă izbutise performanța să ascundă în urechea stîngă trei bivolițe cu coarne cu tot și o rinoceriță în pragul pensiei. «Și, mai departe?» «Mai departe m-a enervat cumplit cu mătreața». «Hai, spune tot. Te afli, adică ne aflăm pe drumul cel bun», îl tot îndemna Manole. «Ba nu era de loc pe drumul cel bun colegul nostru, Bică Baltazar. Mătreața, zice el, e o boală molipsitoare. Eu îl reped zicînd că tot prin gropi nimerește. El nu, că a citit asta undeva. Eu i-am rîs în nas: poate în tablele cerate ale romanilor? Ori în petele de pe Jupiter? Mai zice el acolo nu știu ce, după care eu nu mai rezist, ieșisem să mă relaxez, nu? Și-i trîntesc: Ascultă Bică Baltazar, ascultă cu toate urechile pe care le mai ai încă disponibile: mătreața nu este o boală molipsitoare. Înțelegi? Adică nu-i ca tusea măgărească ori ca scabia, înțelegi? «După care?» voi să știe Manole. «După care i-am trîntit ușa de la terasă în nas, pentru că tocmai începea serialul la televizor». «Așa este, Ionică?» întrebă același Manole. «Întocmai», confirmă gît golaș și neajutorat. «Formidabil! tună iar Manole. E limpede acum de ce am pierdut concursul? E! decretă același Manole. Și azvîrli bomba cumplită: Andreiță ne-a vîndut adversarului. Și adversarul... e limpede». «Ba nu-i limpede de loc» strigă cineva prin geamul deschis. Capetele întregii clase s-au întors spre fereastra cu pricina. Inclusiv căpățîna lui Manole. Acolo, cine? Bică Baltazar! Chiar el, în persoană. Rumen și durduliu. Durduliu pentru că mănîncă într-una. Chiar și acum se lupta cu un sandviș cu ceapă și caș, mare cît un hectar. Rumen de indignare: «Nu-i limpede de loc, pentru că... Unu: am un frate medic. Doi: cînd a auzit că-s în concurență cu Andreiță, zice: ajută-l. Ți-i coleg și vecin și nu se face. Eu: păi ăsta e tobă de carte. Frate-miu, doctorul: vreau să mă conving. Uite-l pe terasă. Ieși și tu și conversează pe următoarele trei subiecte. Eu: bine. Dar o fac pe prostul. Și-am ieșit pe terasă și tot aiurea le-am potrivit încît mă miram și eu cît de ușor poți să fii bleg. Clar?»

Ionică își lungise într-atîta gîtul încît era într-un grav pericol: să nu-i zboare căpățîna pe culoar. Mitu? Și mai îngropat în istoria capitaliștilor dintre cele două războaie mondiale. În ce-l privește pe Manole... Ei bine, Manole tot mai găsi o întrebare: «Și totuși, cum de am pierdut concursul?» «Cine zice că l-ați pierdut?» întrebă perplex Bică. «Păi un coleg de al tău, Nae Lubeniță ne-a zis...». «Nu știu ce v-a spus mincinosul de Nae. Eu știu că listele chiar acum s-au afișat și am zburat. Mor de curiozitate».

Și o porni glonț. Bulucindu-se pe ușă, o porni și toată clasa a VII-a B, cu Manole în frunte. Doar Andreiță singur nu se grăbea. El își aranja liniștit lucrurile în servietă, murmurînd: «Mare mucalit și Bică Baltazar ăsta! Dar i-o plătesc eu. Ți-o plătesc eu, prieten drag, B.B.!».

e alt om. De aceea, cînd primim scrisoare de la el sau cînd din întîmplare îi este rostit numele, mie îmi apare în față așa cum îl știu din vacanțele petrecute la țară. Numele unchiului Ștefan îmi aduce totdeauna înaintea ochilor ceva din lumina zilelor de vară, din febra plecării, din călătoria cu trenul, din atmosfera sau geografia satului. De ce spun geografia? Pentru că totdeauna unchiul Ștefan mă așteaptă în gară. Și gara nu e chiar în sat, ci undeva în cîmp. E o gară mică și din tren cobor numai eu. Unchiul Ștefan mă așteaptă în capătul peronului, lîngă o fîntînă cu roată. La doi pași de el, îl zăresc pe Răsură, un cîine alb, cu pete roșii pe spate și cu urechi mari de prepelicar. Cum apar pe scara vagonului, Răsură începe să latre cu glasul lui răsunător. Mă recunoaște și latră de bucurie. Unchiul Ștefan își tot ridică pălăria cu coada biciului, descoperindu-și fruntea înaltă, dar nu se mișcă de lîngă fîntîna cu roată. Spre scara vagonului se repede numai Răsură. Se repede vijelios, în prima clipă am senzația că o să mă doboare sau că o să ajungă sub roțile trenului. Dar e numai o senzație. Răsură nu-i un cîine zănatec. E inteligent și bine crescut. Oricît de vijelios ar porni spre scara vagonului, cînd ajunge la cîțiva pași se oprește. Eu îl întreb:

—Ce faci, Răsură? Cum o mai duci? Nu ne-am văzut de mult. Și parcă te-ai schimbat. Ai crescut. Te-ai făcut mai voinic!

Răsură e bucuros de revedere, de tot ce-i spun, dar știe să se stăpînească. Nu începe să latre, nici să-mi alerge în jur, amețit de bucurie. Mă privește în ochi și doar din cînd în cînd își mișcă una din urechile mari și cam clăpăuge. Așteaptă să-i dau valiza. Dacă nu i-o dau, dacă uit sau mă prefac doar că uit, atunci glasul lui Răsură se face auzit iar.

Valiza mea e mică, aș putea s-o duc singură, dar, vreau nu vreau, trebuie să i-o dau lui Răsură, altfel risc să-l supăr, să rămîn imobilizată lîngă scara vagonului, pentru că prietenul meu, tovarășul de năzdrăvănii din atîtea vacanțe, uită cine sînt și își arată colții. Numai intervenția unchiului Ștefan poate să-l îmblînzească iar și, bineînțeles, să mă salveze, să mă scoată dintr-o situație destul de neplăcută.

—Ce se întîmplă aici? aud glasul cunoscut al unchiului Ștefan.

Eu înalț din umeri, mă prefac mirată.

—Nu știu ce-i cu Răsură. Cred că m-a uitat. Nu mă mai recunoaște.

Unchiul Ștefan rîde:

—Cine să nu te recunoască? Răsură? Spune mai degrabă că ai uitat să-i dai valiza...

Răsură îl privește pe unchiul Ștefan și devine conciliant. Începe să-și miște iar una din urechile lui cam clăpăuge. Eu încerc să repar ce-am stricat.

—Vai, Răsură, te rog să mă ierți. Am uitat să-ți dau valiza.

Dar Răsură nu mă ascultă. Îmi cunoaște modulațiile glasului și probabil știe că nu spun adevărul. Înșfacă valiza de mîner și o pornește demn și plin de importanță spre docar. Unchiul Ștefan înțelege și el din aerul demn, prea demn al lui Răsură că am vrut să-l păcălesc și mă face atentă:

—Vezi, altă dată să nu întinzi prea mult gluma că poți s-o pățești.

Docarul ne așteaptă în spatele gării. Satul e departe, la cinci sau șase kilometri. Drumul trece întîi pe lîngă un iaz, apoi printre lanuri nesfîrșite de grîu, de floarea-soarelui, de porumb, pe lîngă tarlale întinse de rapiță, de maci roșii, de in înflorit. Florile de in sînt albastre și cînd trecem pe lîngă lanul de in, între culoarea cerului și între culoarea pămîntului nu-i nici o deosebire.

Numele bunicii Agatia îmi aduce totdeauna în fața ochilor alte imagini. Bunica Agatia locuiește într-un orășel din nord. Un orășel de deal, înconjurat de vii și livezi. De aceea, poate, odăile ei păstrează tot timpul un miros pătrunzător de mere și struguri. Bineînțeles, a doua jumătate din vacanță o petrec la ea. Dar tot la bunica Agatia îmi petrec și celelalte două vacanțe. Vacanța de iarnă și de primăvară. Îmi plac odăile ei curate și dichisite cu miros de mere și struguri, îmi place mărul bătrîn din fața casei, vița de vie care acoperă chioșcul de vară din curte, îmi place curtea invadată de flori. Îmi place totul, totul, dar n-aș putea să spun că de dragul odăilor cu miros de mere și struguri sau a curții invadată de flori vin eu să-mi petrec vacanțele aici. Nici singurătatea bunicii nu cred că mă aduce la ea. Pentru că bunica Agatia nu e bătrînă. Și nici foarte singură. Lucrează la fabrica de conservat fructele și are multe prietene.

Cred că mărul din fața casei și vița cățărătoare care acoperă chioșcul de vară și scrisoarea de la bunicul mă fac să vin aici în toate vacanțele. Bunicul a murit cînd era foarte tînăr. Dar el a sădit mărul din fața casei și vița cățărătoare, care acoperă acum chioșcul de vară și tot el a lăsat unui tovarăș, înainte de execuție, scrisoarea către Viorela. Nu i-a scris bunicii, probabil n-a mai avut timp. Gîndul lui din ultimele clipe s-a îndreptat spre mama, care avea numai trei luni și pe care nici nu apucase s-o vadă pentru că fusese arestat în dimineața cînd se pregătea s-o ducă pe bunica la maternitate. Viorela nu sînt eu. Viorela e mama, dar mi-a dat numele ei și mie. Scrisoarea bunicului — un petec îngălbenit de hîrtie dintr-un pachet de țigări, — mi-a căzut în mînă din întîmplare. Într-o dimineață, cînd bunica era plecată la fabrică, eu am deschis scrinul să-mi caut o bluză. Pe fundul uneia din sertare, printre alte hîrtii și acte am găsit scrisoarea de la bunicul. Am citit-o, am pus-o la loc și bunicii nu i-am spus nimic. Dar de atunci, vin la ea în fiecare vacanță și cînd rămîn singură deschid sertarul scrinului, scot scrisoarea și o citesc. Nu știu ce fel de glas avea bunicul. Însă cînd îi citesc scrisoarea aud, nu știu de ce, glasul unchiului Ștefan.

Dragă Viorela,

Peste cîteva ceasuri plec într-o călătorie lungă. Tu să nu fii supărată că nu m-ai cunoscut. Tăticul tău a făcut în viață ceea ce trebuia și era dator să facă. Să înfrunte dușmanul care ne-a călcat țara. Despre toate astea o să știi mai multe cînd o să fii mare. Acum nu pot să-ți spun decît atît. Am plecat de lîngă voi cu fruntea sus, demn. Vă îmbrățișez și vă sărut. Tata.

După ce citesc scrisoarea, o pun înapoi în sertar. Încerc să mi-l închipui pe bunicul, dar nu reușesc. În fața ochilor îmi apare mereu statura înaltă a unchiului Ștefan.

ÎN PAS DE DANS

Grațioasele mișcări de dans clasic pe care le vedeți în imagine sînt rezultatul unor îndelungi exerciții. Ca să obții o deschidere frumoasă a brațelor, ca să poți face pași în poantă, lăsînd impresia că mișcarea vine de la sine, să creezi atmosfera de frumos care să cucerească privitorul, emoționîndu-l, este o problemă de voință, de muncă, de perseverență. Încercările pe care le vedeți constituie repetiții care se vor încheia cu realizarea a două balete: «Dansul florilor» și «Dansul fulgilor».

După ce cunosc mișcări de bază ale dansului clasic și ale gimnasticii artistice, trec la realizarea unor dansuri cu temă care prin mimică, plastica gestului, ritmul muzicii sugerează o suită de acțiuni închegate adesea într-un subiect. In diferitele momente ale dansului se oglindesc aspecte ale vieții pionierilor care se pregătesc pentru viață prin muncă. Iată-i în școală, în laborator, în atelier, dovedindu-și setea de învățătură, hărnicia, inteligența, prietenia de care sînt legați.

Interesante și pline de fantezie sînt mișcările care simbolizează momente din activitatea pionierilor, din munca lor pe șantierele țării.

Această interesantă activitate artistică prin care se cultivă talentul și gustul pentru frumos, se desfășoară la Casa pionierilor din sectorul I al Capitalei, sub îndrumarea competentă și plină de dăruire a doi apreciați profesori: Anca Tomescu și Sergiu Ghica.

*

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

1

2

3

● În peisajul danez, marea își face simțită prezența aproape pretutindeni. În fiecare an, cînd începe sezonul de pescuit, copiii din localitățile situate pe țărmul mării participă la serbări dedicate marinarilor ce vor porni din nou în larg. Cei care urmează să îmbrățișeze meseria de marinar, preluată în unele familii din tată în fiu, se pregătesc la școli de specialitate. În imagine — elevii unei școli de marină făcînd practică pe o navă cu pînze (foto 1).

● Odată cu sosirea primăverii, pe terenurile de sport din Berlin, R.D. Germană, au reapărut — veseli, plini de energie — micii fotbaliști. Neobosiții sportivi își pregătesc viitoarele competiții prin antrenamente prelungite și... cu greu se hotărăsc să părăsească terenul de fotbal (foto 2).

● «Micii academicieni» ai pădurii din Petrozavodsk (U.R.S.S.) au pornit din nou la lucru. În marele laborator al naturii — pădurea Kivaci din apropierea orașului — ei efectuează importante observații privind ritmurile biologice ale copacilor, viața plantelor și animalelor (foto 3).

● O instructivă călătorie pe continentele Terrei efectuată de elevii unei școli generale din localitatea Altan Bulak, R.P. Mongolă, în cadrul orei de geografie (foto 4).

● Statuete de ceramică frumos colorate, vaze pe al căror smalț prind contur cele mai neașteptate flori, talgere bogat împodobite cu motive populare sînt așezate în rafturi ca într-o expoziție. Creatorii acestor frumoase lucrări sînt copiii unuia din nenumăratele cercuri de mici ceramiști din R.P. Ungară (foto 5).

4

● Dintre cele mai agreate jucării, în tovărășia cărora copiii unor așezări din nordul Camerunului își petrec ceasuri de-a rîndul, fac parte acelea construite și oferite în dar de către părinți. Ele sînt din lemn sau pămînt ars și au chipul unor căluți stilizați, viu colorați (foto 6).

5

6

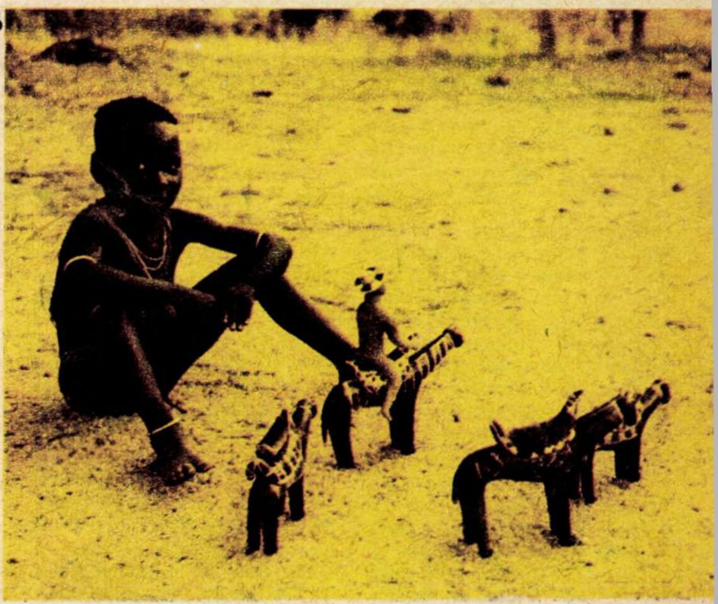

● «Te salut soare blînd, bine ai venit pe meleagurile noastre!» — este urarea pe care copiii eschimoși din nordul Groenlandei o adresează în fiecare primăvară soarelui, ce începe să lumineze palid întinderile nesfîrșite. În primele zile ale primăverii, eschimoșii obișnuiesc să arunce în sus, către soare, mănușile și căciula, în semn de salut. Totodată ei organizează serbări, marcînd astfel începutul anotimpului reînnoirii naturii (foto 7).

UN MILION DE PRIETENI

PUTEREA EXEMPLULUI

Așadar, în clasa a șaptea B de la Șc. gen. Blăgești-Vaslui, urma să aibă loc o șezătoare în care fiecare pionier să prezinte o lucrare literară proprie. Inițiativă frumoasă, acceptată unanim. «Dar — îmi scrie cu mirare **Emilia C. Hamza — cine credeți că au venit cu mîinile goale? Tocmai comandanta detașamentului și o comandantă de grupă. Au venit nepregătiți și alții, dar ce să le mai spunem cînd însăși comandanta făcea fețe-fețe?»**

Ceea ce a observat Emilia nu este, într-adevăr, de trecut cu vederea. O obligație elementară a oricărui pionier-comandant este ca el, cel dintîi, să-și îndeplinească îndatoririle, să fie un exemplu pentru toți. Poate că uneori e greu să le faci pe toate bine, poate e nevoie să depui eforturi pentru a fi un bun exemplu, poate că e necesar să lupți cu tine însuți, dar TREBUIE!

Am mai spus: funcția de pionier-comandant nu e onorifică, nu este un «premiu» ci, în egală măsură, recunoașterea unor merite și asumarea unor obligații. Firește, și acești comandanți sînt tot copii: se joacă, se distrează, mai și greșesc, **dar nici o clipă nu trebuie să uite că privirile colegilor sînt ațintite spre ei.** Cu ce autoritate le vor mai cere, acum, cele două comandante să îndeplinească diferitele sarcini pionierești? Cu «autoritatea» celui care el însuși nu și le duce la bun sfîrșit?

Dar între calitățile pionierului se află și modestia, și curajul răspunderii, și puterea de a te îndrepta. Eu cred că detașamentul Emiliei are el, acum, datoria de a le ajuta pe cele două comandante; poate că între timp le-a și făcut reproșurile necesare. Acum au ele cuvîntul!

«CAZUL» VIOREL CHINDRIȘ... CONTINUĂ SĂ SUSCITE INTERESUL CITITORILOR

● **Ana Tamaș,** cl. a opta, Baia Mare: **«Acum lucrurile s-au mai clarificat. Cred că Viorel trebuie să aibă o explicație colegială cu Florentin. Nu este cu nimic vinovat că Florentin, datorită purtării sale necorespunzătoare, a fost îndepărtat din echipă. Dacă Florentin continuă să creadă că e un adevărat sportiv, atunci trebuie să-și aducă aminte că o calitate de bază a sportului este demnitatea».**

● **Dorel Marcu:** cl. a cincea, Iași: **«Cei trei băieți la ce școală sau la ce școli învață? Părinții lui Viorel ar trebui să stea de vorbă cu diriginții acestora!»**

● **Filofteia Ioan,** cl. a opta, Craiova: **«Nu cred că Viorel trebuie să-și schimbe drumul către casă, cum îi recomandau două cititoare în nr. 15. Părerea mea este următoarea: Viorel e pionier. Comandamentul detașamentului sau al unității să discute acest caz și să-l ajute în vreun fel. Sau poate că pe pionierii din comandament îi interesează ce se întîmplă cu colegii lor doar cît sînt în clădirea școlii?»**

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «Un milion de prieteni».

JURNALUL OLGUȚEI

Corespondenta Aurora Zaica din Timișoara îmi trimite o foarte oportună epistolă. Ca pasionată cititoare a Jurnalului Olguței, ține să-mi dea următoarea sugestie: să prezint prietenelor mele «modele de rochițe de primăvară». Uite ce coincidență! — mi-am zis, fiindcă tocmai pregăteam pentru voi cîteva asemenea modele, convinsă fiind că prin aceasta venim în întîmpinarea dorințelor multora dintre cititoarele revistei noastre.

Iată mai întîi o rochie foarte practică, ce se poate confecționa dintr-o țesătură mai plină, uni. Bluza, cu mînecă lungă, cu manșeta dublă, cu gulerul lejer și cordonul asortat nuanței materialului, dau o notă modernă și tinerească. Sper să vă placă și acest sarafan, interesant prin jocul de carouri, care e acum la modă. Întotdeauna bluza se va asorta, firește, uneia dintre nuanțele caroului. Iată că nu le-am uitat nici pe surorile voastre mai mici, cărora le oferim aceste două modele, unul de sarafan și altul de rochie. Dacă vă plac, ele pot fi adaptate și pentru vîrsta voastră prin surplusul de lungime și prin alte accesorii pe care le puteți adăuga după fantezia și gustul vostru.

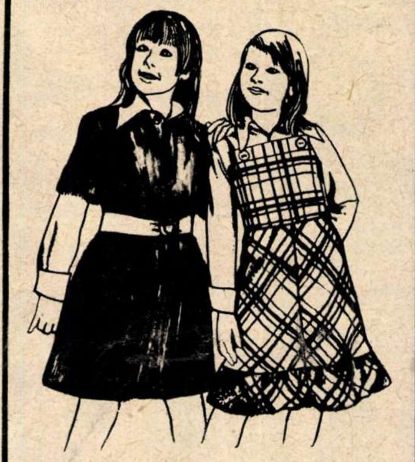

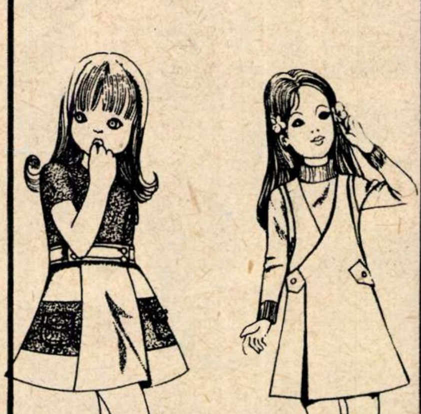

TRIBUNA SPORTULUI

FINALA „CUPEI TINERETULUI“ LA TENIS DE MASĂ ȘI LA SAH

Hunedoara. Marea sală a sporturilor. Timp de 3 zile (8, 9 și 10 aprilie a.c.), peste 200 concurenți — reprezentanți ai pionierilor din toate județele — și-au disputat întîietatea în cadrul finalei pe țară a ediției de iarnă a «Cupei tineretului». Dintre numeroasele partide care au oferit publicului veritabile și palpitante spectacole sportive, am reținut, în mod deosebit, cum era și firesc, pe cele din finala de fete și de băieți (la simplu). Disputa dintre Maria Mărcuș (Hunedoara) și Mariana Șoldea (București) ne-a relevat două tenismene de talent și de viitor. Cu toate că în primul set Maria Mărcuș, mai emoționată, a avut un joc mai nervos, mai precipitat, în cel de-al doilea set și-a recăpătat calmul, schimbînd tactica în fața adversarei. Jucînd mai puțin în apărare, devenind foarte mobilă și atacînd cu mult aplomb, cîștigă setul cu 21—12, clasîndu-se astfel pe primul loc. Această fiică de miner din Lupeni ne-a mărturisit, la încheierea partidei decisive, că meciul a fost mai puțin dificil decît cele care se dispută în... familie, unde are de învins două adversare de același nivel: surorile ei. Talentul pionierei din Lupeni și-a spus cuvîntul în această întrecere de amploare republicană, la care trebuie să adăugăm și strădania antrenorului ei, minerul Eduard Gyöngyösi, care a dat lotului național încă două jucătoare — multiple campioane naționale. În clasamentul final, la fete, locurile II și III au revenit Marianei Șoldea (București) și Clarei Tamaș (Harghita). La băieți, în partida finală dintre Laurențiu Hermeniuc (Iași) și Ion Gheorghe (Arad) reprezentantul Iașului învinge în ambele seturi cu 21—6, 21—17. Pe locul II se clasează deci Ion Gheorghe (Arad), iar pe locul III Marcel Ungureanu (Brăila).

Tot la Hunedoara, în cadrul aceleiași competiții, s-au desfășurat și întrecerile de șah. Desigur, șahul este o competiție nespectaculară, aici ofensivele, contraofensivele concurenților se desfășoară tacit, iar gloriile se consumă fără fast și fără urale, ca de pildă, gloriile succesive ale pionierului Nicolae Lőrincz (elev în clasa a VI-a la Liceul din Hațeg, județul Hunedoara) care a uimit lumea șahistă aflată aici, dovedindu-se un jucător foarte abil și rapid, un promițător talent. Învingător absolut al tuturor celor 9 partide disputate în total, el a cucerit cu brio titlul de campion republican. Pe podiumul învingătorilor au mai urcat și pionierii Vasile Tykodi (Satu Mare — 7 puncte) și Sorin Vegheși (Buzău — 6 puncte). La fete s-a impus pioniera Simona Bulzan (elevă în clasa a VI-a la Școala generală Borod, jud. Bihor), care a cîștigat 7 partide și a făcut remiză cu reprezentanta județului Galați. Locurile II și III au fost ocupate de Gabriela Olărașu (Iași) și Damiana Dănilă (Maramureș).

ILEANA PIȚA

SEMAFOR CUTEZĂTORII

CARE BIOGRAFIE?

Ne iubim poeții și scriitorii; le învățăm cu sirguință patriotică atît biografia cît și opera. Viața lui Creangă e ea însăși izvor al moștenirii culturale ce se leagă de numele marelui prozator; viața lui Eminescu e o pildă exemplară de pasiune pentru frumos și adevăr, de patriotism și noblețe a spiritului.

Iată însă că la o școală generală, la clasa a VII-a, elevii sînt determinați să rețină cu insistență amănunte nesemnificative din biografia lui Creangă; la o clasă a III-a (a III-a?!) copiilor li se povestește cu lux de amănunte — îngroșate — despre starea sănătății lui Eminescu în ultimii ani de viață.

De ce?

De ce din clasa a III-a, în mintea și inima unui școlar să existe în primul rînd — uneori exclusiv! — astfel de amănunte și nu respectul pentru biografia, sentimentul de admirație pentru frumusețile născute de pana acestor două mari spirite?

P.S. *Deși unele școli în care s-au semnalat situații ca cele de mai sus ne sînt cunoscute, am considerat că problema merită* **în principiu** *să stea în atenția noastră.*

PE ADRESA CELOR CARE... NU ȘTIU SĂ SCRIE O ADRESĂ

Dacă într-o zi, să spunem, sosesc la redacție 50 de scrisori, în medie 15 dintre ele n-au adresa corectă a revistei. Iar corespondenții aceștia — ciudat — nu sînt deloc dintre cei mici, dimpotrivă, chiar din clasele a VII-a sau a VIII-a. Majoritatea scriu pur și simplu «Casa Scînteii» — obligînd serviciul poștal să plimbe scrisorile de la o redacție la alta pînă se nimerește «andrisantul»!

C. Mitrache din Bulzești, Dolj, cere cu insistență adrese de copii cu care să corespondeze dar, dacă și acelora le va scrie adresa la fel de «corect» cum o face de obicei, o să aștepte răspunsul mult și bine. E, poate, semnificativ că mulți dintre cei ce nu trec corect adresa destinatarului se ocupă de lucruri minore: solicită adrese, șervețele, poze etc. «Legătura» dintre aceste aspecte o lăsăm s-o faceți voi.

Alții însă au de transmis știri importante din activitatea unității lor, dar iată: Mihaela Bodaproste din Piatra Neamț nu uită să precizeze, la adresa expeditorului, numele străzii sale, bloc, număr, etaj, apartament, codul îl trece chiar de două ori, dar adresa redacției, nu! Abia după ce am deschis scrisoarea, sosită întîmplător aici, am văzut că era de fapt pentru revista «Luminița». Tița Teacă, clasa a VIII-a, ne trimite știri interesante făcînd de cîteva ori precizarea: «Aș dori foarte mult să apară aceste rînduri în revista Cutezătorii». Păi dacă e așa de ce n-ai scris adresa revistei? Nu-i păcat de faptele frumoase ale colegilor tăi care au întîrziat «plimbîndu-se» pe la alte redacții?

Și acum, pentru toți, adresa noastră: Revista «Cutezătorii», Piața «Scînteii», nr. 1, București, cod 7000.

ILIE TRAIAN

● ●

ANTENA

RADIO

Emisiunile pentru copii din săptămîna 2-9 mai vor îmbrăca și ele haina festivă a întregii țări, consemnînd la loc de cinste acțiunile, manifestările pionierești dedicate aniversării partidului. ● «Microfonul pionierilor» (marți, 4 mai, orele 18,30) va cuprinde un «Raport pionieresc», un reportaj realizat în atelierele Școlii generale nr. 108 din București, intitulat «Schimbul de mîine se pregătește de lucru», precum și rubrica «A fi pionier revoluționar». (Emisiunea se transmite în reluare, miercuri, orele 11, programul I.) ● Emisiunea «Studio-Radar» (joi, 6 mai) va prezenta, sub titlul «Nestematele pionieriei, în dar partidului», creații ale copiilor dedicate patriei, partidului. ● Ediția specială a emisiunii «Chipul țării mele (sîmbătă, 8 mai, orele 18,30, programul II), include în sumar întîlniri ale pionierilor cu vechi militanți comuniști și o pasionantă descoperire a mărturiilor unei «istorii eroice».

● În emisiunea «Vreau să știu» (vineri, 7 mai) veți afla noutăți din domeniul arheologiei — «însemne ale statorniciei oamenilor arcului carpatin».

● Din emisiunile artistice ale săptămînii, vă recomandăm: Legenda «Chivără de aur» de Vasile Mănuceanu (luni, 3 mai, orele 18,30, programul II), ce se va transmite în cadrul ciclului «100 de legende românești».

● Duminică, 2 mai (orele 8, programul II), «Teatrul radiofonic pentru copii» vă prilejuiește o întîlnire cu personaje tradiționale ale basmului românesc, în cadrul scenariului «O poveste ca-n povești» de Alecu Popovici.

TELEVIZIUNE

● Duminică, 2 mai (orele 8,40, programul I), emisiunea «Tot înainte» prezintă concursul pionieresc «Oameni și fapte de seamă din istoria patriei», în care se întrec reprezentanți ai pionierilor din orașele Deva și Petrila. La orele 9,35 veți putea viziona un nou episod din serialul «Daktari».

● «Micul ecran pentru cei mici» (duminică, 2 mai, orele 19) vă invită să vizionați spectacolul «Cei 6 pinguini» de Boris Aprilov, prezentat de Teatrul de păpuși din Tîrgu Mureș. ● Tot duminică (orele 20) veți putea urmări, ca de obicei, «Eroi îndrăgiți de copii».

Litovoi VOIEVOD 13

FILE DIN EPOPEEA NAȚIONALĂ

AJUNS ÎN CETATEA SEVERINULUI — VICONTELE FLEUR DE LYS ESTE ARESTAT ȘI DUS PE CORABIE, LÎNGĂ TATĂL SĂU. DAR ANCA ȘI COMAN SE STRECOARĂ ȘI EI PE CORABIE ȘI REUȘESC SĂ-I ELIBEREZE PE PRIZONIERI. ANCA ÎI CERE LUI COMAN SĂ MEARGĂ DUPĂ AJUTOARE. LITOVOI VOIEVOD ÎL TRIMITE PE PĂRINTELE ANFILOHIE CU ZECE VOINICI. ACEȘTIA AJUNG PE CORABIE ȘI TRAVESTIȚI ÎN MARINARI ÎL URMEAZĂ PE CAVALERUL FLEUR DE LYS, CARE SE ÎNTOARCE ÎN CETATE SĂ-I PEDEPSEASCĂ PE TRĂDĂTORI.

Scenariu: Radu Theodoru
Desene: Sandu Florea

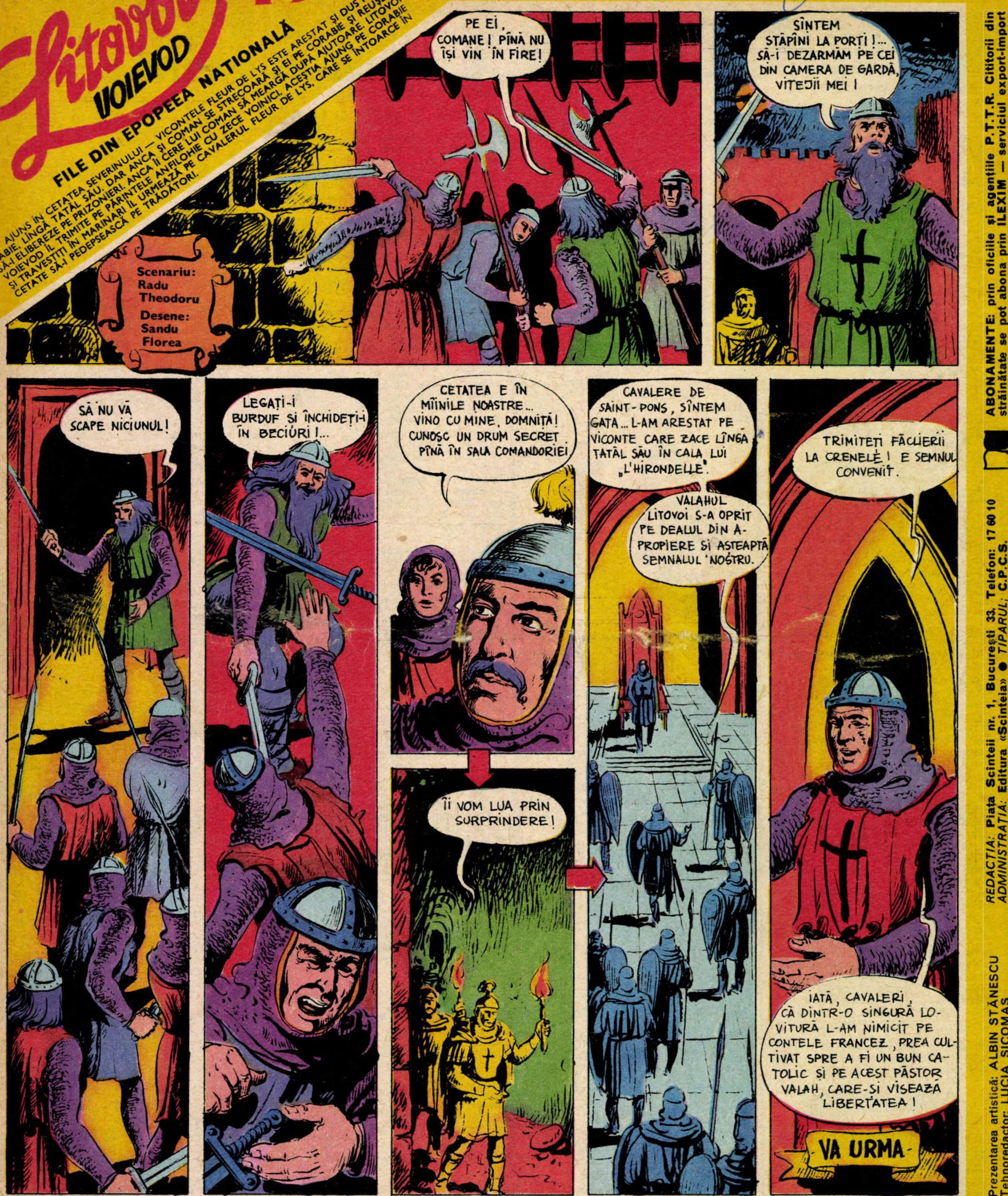
PE EI, COMANE! PÎNĂ NU ÎȘI VIN ÎN FIRE!
SÎNTEM STĂPÎNI LA PORȚI!... SĂ-I DEZARMĂM PE CEI DIN CAMERA DE GARDĂ, VITEJII MEI!
SĂ NU VĂ SCAPE NICIUNUL!
LEGAȚI-I BURDUF ȘI ÎNCHIDEȚI-I ÎN BECIURI!...
CETATEA E ÎN MÎINILE NOASTRE... VINO CU MINE, DOMNIȚĂ! CUNOSC UN DRUM SECRET PÎNĂ ÎN SALA COMANDORIEI!
ÎI VOM LUA PRIN SURPRINDERE!
CAVALERE DE SAINT-PONS, SÎNTEM GATA... L-AM ARESTAT PE VICONTE CARE ZACE LÎNGĂ TATĂL SĂU ÎN CALA LUI „L'HIRONDELLE".
VALAHUL LITOVOI S-A OPRIT PE DEALUL DIN APROPIERE ȘI AȘTEAPTĂ SEMNALUL NOSTRU.
TRIMITEȚI FĂCLIERII LA CRENELE! E SEMNUL CONVENIT.
IATĂ, CAVALERI, CĂ DINTR-O SINGURĂ LOVITURĂ L-AM NIMICIT PE CONTELE FRANCEZ, PREA CULTIVAT SPRE A FI UN BUN CATOLIC ȘI PE ACEST PĂSTOR VALAH, CARE-ȘI VISEAZĂ LIBERTATEA!
VA URMA

● Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor-șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar general de redacție: IOAN DONCA

12 PAGINI
1 LEU

Prezentarea artistică: ALBIN STĂNESCU
Tehnoredactor: LUCIA SICOMAȘ

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● *TIPARUL;* C.P.C.S.

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul export-import presă — Calea Griviței nr. 64-66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.

TRĂIASCĂ PARTIDUL COMUNIST ROMÂN!

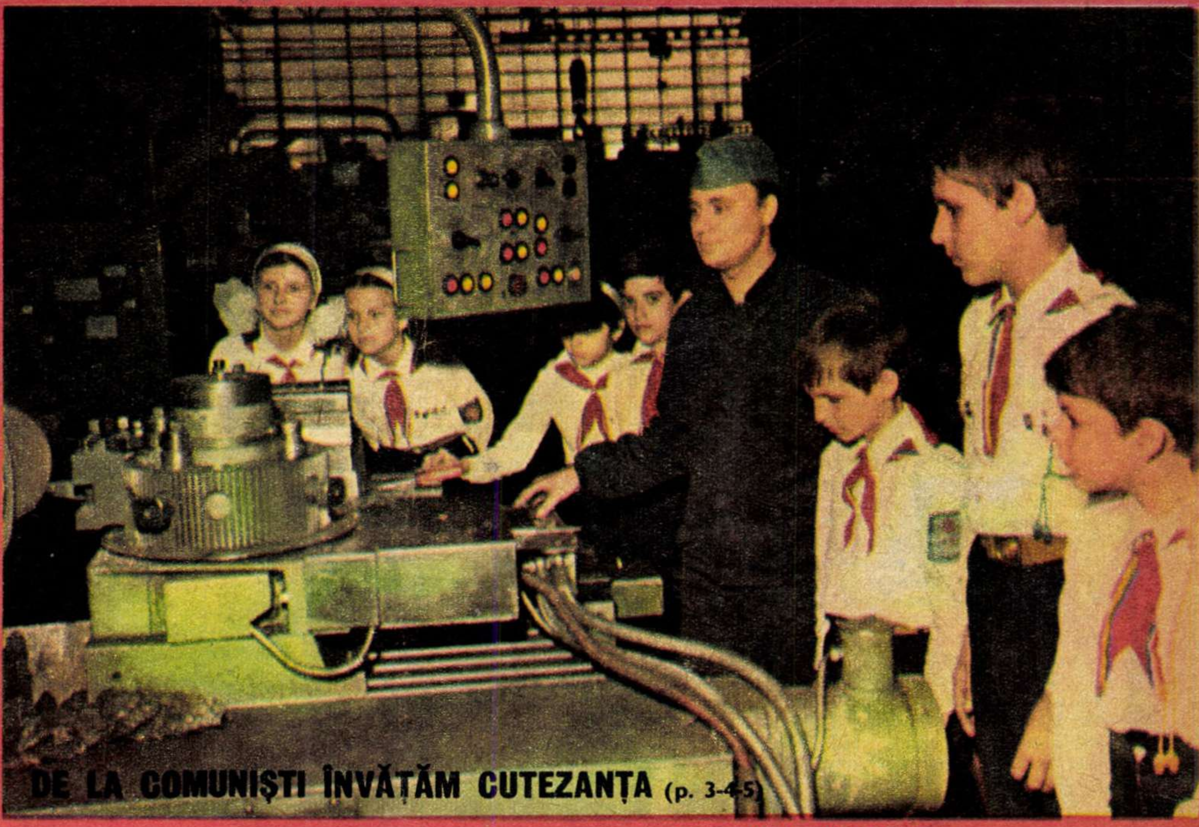

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA (p. 3-4-5)

Foto: GR. PREPELIȚĂ

LEGĂMÎNT
PIONIERESC
LA DOFTANA

Cutezătorii
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NATIONAL AL ORGANIZATIEI PIONIERILOR
19
JOI, 6 MAI 1976,
ANUL X (NR. 450)

PCR 55

DE ZIUA PARTIDULUI

La 8 mai, Partidul Comunist Român împlinește 55 de ani. Ziua aceasta venea însă,de mult, din rădăcinile istoriei noastre naționale. De-a lungul existenței sale eroice, politica partidului de avangardă al clasei muncitoare a devenit pentru întregul popor sinonimă cu politica științifică, marxist-leninistă, cu înțelepciunea și munca, cu dreptatea și fericirea, cu visul împlinit și demnitatea umană recîștigată, cu suveranitatea și independența națională, cu înflorirea științei și a culturii, cu progresul social, cu binefacerile păcii, cu viața noastră întreagă. Partidul Comunist Român e chintesența istoriei noastre naționale, el e prezentul nostru glorios și viitorul luminos al patriei și al poporului. Ziua lui e ziua noastră, a fiecăruia, e ziua veșnică a poporului român. Ziua de 8 mai 1921 venea din însăși ființa noastră istorică, venea de demult, și de departe, de pe cîmpia Padeșului, a lui Tudor Vladimirescu, cel care socotea «că ne-ajunge, fraților, atîta vreme de cînd lacrimile noastre... nu s-au mai uscat», de la Islazul lui Bălcescu și de pe Dealul Spirei, de pe Cîmpia Libertății, unde răsună glasul lui Bărnuțiu și izbucni hotărîrea de luptă a lui Avram Iancu, craiul munților, care scria în Testamentul său de la 1850: «Unicul dor al vieții mele e să-mi văd națiunea fericită, pentru care, după puteri, am lucrat pînă acum».

Ziua venea din munții Zarandului și ai Abrudului, unde rătăciră pașii lui Horia, Cloșca și Crișan, venea mai de demult și mai de departe, de la Rovine și de la Podul Înalt, venea din Codrii Cosminului și de pe Cîmpia Turzii, unde domnii țării conduseră oștenii în bătălii pentru independență și suveranitate. Ziua venea din toți codrii țării în care hălăduiră haiducii luptînd pentru dreptate împotriva exploatatorilor dinăuntru și dinafară, venea din răscoalele țărănești de la 1888 și 1907, venea din jertfele Războiului nostru de Independență, evenimente care au determinat o puternică solidaritate între clasa muncitoare și țărănime. Ziua venea din activitatea febrilă a cluburilor socialiste și muncitorești, din luptele greviste din atîtea orașe și centre industriale ale țării.

Cu sîngele acestor lupte și jertfe am scris în calendar, lîngă seceră și ciocan, ziua de sărbătoare: 8 Mai. Tuturor acestora partidul le-a dat o strălucire nouă, așezîndu-le pe temeiul științific. «Partidul nostru comunist — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al P.C.R. — este continuatorul celor mai bune tradiții ale luptei de veacuri a poporului român pentru libertate națională și socială, el întruchipează trăsăturile înaintate ale proletariatului, are rădăcini viguroase în mișcarea muncitorească din România». Și, într-adevăr, Partidul Comunist Român a însumat în programul său și în chipul cel mai plenar și mai strălucit în Programul elaborat de Congresul al XI-lea idealurile multiseculare ale celor mulți și exploatați, ideile îndrăznețe ale marilor noștri gînditori, a continuat cele mai bune tradiții ale mișcării socialiste și muncitorești din a doua jumătate a veacului al XIX-lea și primele două decenii ale secolului al XX-lea și le-a aplicat creator la condițiile noastre.

Partidul Comunist Român a fost acela care a știut, timp de 55 de ani, să dezvolte așa cum se cuvine însușirile de căpetenie ale poporului român: eroismul și patriotismul său, energia, talentul și munca sa, spiritul de dreptate și frăție — eliberînd țara de exploatatori, asigurîndu-i independența și suveranitatea, valorificîndu-i bogățiile.

Partidul Comunist Român a înfăptuit dezideratele mari și fundamentale ale luptelor și revoluțiilor noastre de veacuri. El a împlinit visul lui Tudor Vladimirescu, făcînd ca «patria să fie poporul și nu tagma jefuitorilor»; el a înfăptuit năzuința fruntașilor progresiști din Muntenia, care arătau, la 1 noiembrie 1838, că au datoria «să redea o patrie independentă tuturor membrilor risipiți ai neamului românesc», ideile pentru care au luptat și cercurile revoluționare în perioada războiului pentru cucerirea independenței naționale a României, unii membri ai lor participînd voluntar la război, alții editînd la București ziarul «Socialistul».

Prin partidul nostru s-a realizat revoluția socialistă care a pus «capăt mizeriei de jos, ca și luxului, desfrîului și corupției de sus», și a lichidat exploatarea omului de către om, cum preconizau muncitorii socialiști în manifestările lor revoluționare. Partidul a făcut să se împlinească năzuințele de veacuri spre libertate, demnitate și o viață mai bună ale țărănimii, ale celor care spuneau, în vremurile acelea amare, că nu vor, dacă sînt talpa țării, să mai rămînă și talpa suferințelor. Partidul este cel care conduce avîntul creator al întregului popor în măreața operă de construire a României socialiste, în înfăptuirea înțeleptelor planuri ale înfloririi și prosperității patriei noastre. În Partid, în personalitatea Secretarului său general, întregul popor vede pe conducătorul său politic cel mai bun și mai înțelept. În ziua Partidului vedem cu toții propria noastră zi luminoasă, care vine de demult și de departe, ziua istorică a poporului nostru.

ION DODU BĂLAN

● Curtea școlii, împrejurimile, străzile comunei noastre strălucesc de curățenie. Foto: membrii cercului foto, Liceul din Costești, județul Argeș.

Constelația PIONIERII

● În curînd, expoziția noastră, a mîinilor îndemînatice, va fi gata. Fetele, mari meștere în executarea cusăturilor naționale, dau o mînă de ajutor și la executarea căsuțelor în miniatură, «specialitate» a băieților. Foto: Costel Prunilă, Școala generală Barticești, județul Neamț.

● Pionierii Școlii generale din Glodeni, județul Dîmbovița au realizat o interesantă hartă a patriei în imagini. «Ne bucurăm mult, ne scriu ei, că în jurul acestui montaj se adună mereu copiii care nu numai privesc, dar fac și un interesant schimb de impresii din diferite excursii».

AU CUVÎNTUL PIONIERII LOCȚIITORI
AI PREȘEDINTELUI C.N.O.P.

CU GÎNDUL TOT LA ÎNVĂȚĂTURĂ!

Am încheiat nu de mult și noi, ca de altfel pionierii din întreaga țară, faza județeană a Concursului de teatru școlar, poezie patriotică și revoluționară. Printre spectacolele prezentate s-a bucurat de un deosebit succes și montajul literar-muzical «Spre viitor, în pas cu țara» pregătit de cei peste 40 de pionieri ai unității din care fac parte — fără îndoială, un prilej fericit de a trăi împreună cu alți cîștigători din județul nostru bucuria acestei manifestări dedicate apropiatului Congres al educației politice și culturii socialiste.

Multe unități au organizat excursii cu primiri de pionieri în locuri cu semnificație istorică: la București, Giurgiu, Călugăreni — sau chiar în zone mai îndepărtate ale țării: Sibiu, Alba, Țara Hațegului ș.a. În multe unități pionierești din Urziceni, Copăceni, Frăsinet, Drăgomirești, Fierbinți s-au organizat activități complexe în scopul ridicării nivelului educației politico-ideologice a pionierilor și școlarilor, al educației patriotice și cultural-științifice. Acțiuni complexe ca: «Ilfov — mîndru plai al țării mele», «Eroi au fost, eroi sînt încă», «Sub flamura partidului creștem odată cu țara» — au însuflețit preocupările unui mare număr de pionieri din județ.

În plină activitate școlară, în acest trimestru al bilanțului, vom căuta — așa cum am discutat la întîlnirile noastre din comandamente — ca activitățile educative, cultural-științifice, să constituie o modalitate de a înviora preocuparea pentru învățătură — obiectivul permanent și innobilator al vieții noastre de pionieri și școlari.

ION TOȘCĂ
Ilfov

PCR 55

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

STELUȚA DE EROU

—...aveam 14 ani în 1940, cînd am venit la uzină. Dar ce spun eu, uzină... Locul nostru de muncă care se numea pe atunci Atelierele Voinea, erau niște construcții sărăcăcioase, unde lucrau îngrămădiți cîteva sute de muncitori. De pe urma muncii lor folosea patronul care se îmbogățea. Fabrica modernă care se vede astăzi am construit-o noi, în anii socialismului. În prezent, aici, lucrează cîteva mii de muncitori, iar produsele noastre poartă cu mîndrie marca fabricii nu numai în România, ci și în peste 20 de țări ale lumii.

Așa a început dialogul pionierilor veniți să viziteze Întreprinderea de pompe «Aversa» București, cu Eroul Muncii Socialiste **Marin Ioniță,** *maistru al atelierului de strungărie.*

— Dacă lucrați de atîția ani aici cred că biografia dumneavoastră se confundă aproape cu cea a uzinei, *spune pionierul Sorin Dumitrescu.*

Reportaj de
BITI CARAGIALE
LIDIA NOVAC

—Biografia tuturor comuniștilor din uzina noastră, tineri sau vîrstnici, este strîns legată de aceea a uzinei. Pe mine m-a adus aici un frate mai mare, lăcătuș. Abia ridicasem ochii spre lume. Erau vremuri grele: război, griji, necazuri de tot felul. De la fratele meu am aflat despre prezența comuniștilor în atelierele Voinea. «Luptă pentru dreptatea muncitorească!» —mi-a spus el. Au trecut de atunci mulți ani, totuși îmi aduc aminte și astăzi, adeseori, de vorbele astea. Cu timpul, aveam să mă conving singur ce înseamnă lupta comuniștilor. În anii aceia am învățat meseria de la un muncitor comunist. Parcă-l văd și acum! Era un om înalt, uscățiv, cam tăcut. Părea aspru. Doar eu știam cît este de blînd. Mă învăța cu răbdare meseria și nu o dată își împărțea bucata de pîine cu mine. Mă îndemna să citesc, să învăț ca să înțeleg mai bine nedreptatea pe care ne-o făceau patronii și mai ales ce aveam de făcut noi, muncitorii, cum trebuia să luptăm. Mai tîrziu, aveam să aflu că în atelierele noastre activau, cu prețul vieții lor, în adîncă ilegalitate, comuniști. Așa i-am cunoscut eu pe vremea cînd eram de vîrsta voastră. Din istoria ulterioară a fabricii, așa cum o vedeți în prezent, cu halele ei largi, cu mașini în care tehnica cea mai modernă își spune cuvîntul, am înțeles și mai deplin ce înseamnă a fi comunist. Nu sînt o fire prea înclinată spre poezie, dar rețin un vers pe care îl știu de pe vremea cînd eram mai tînăr. Suna așa: «Comunist e-un cuvînt ca oțelul călit». În întreaga mea existență m-am convins cît de adevărat e acest vers. Cînd se ridicau noile construcții

(Continuare în pag. 4-5)

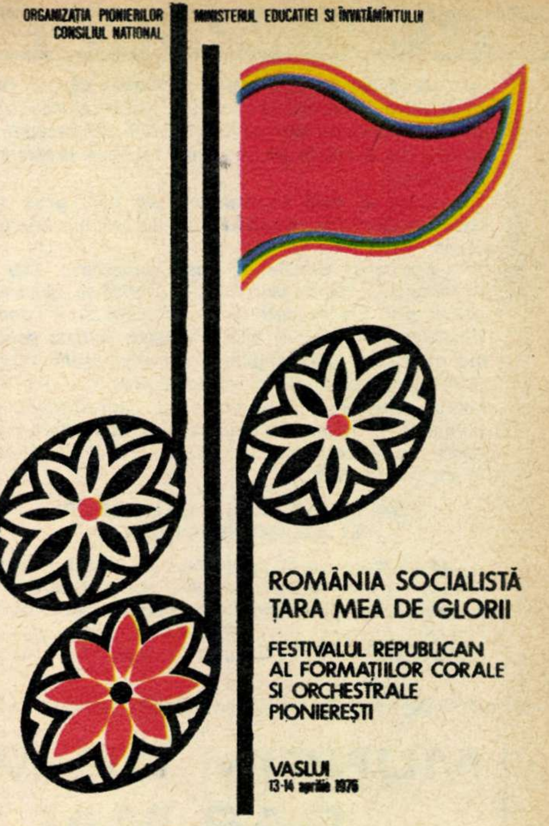

Mai sînt încă vii ecourile fazei republicane a Festivalului formațiilor corale și orchestrale pionierești. Dedicat celei de-a 55-a aniversări a Partidului Comunist Român și împlinirii în 1977 a 100 de ani de la proclamarea independenței noastre de stat, Festivalul «România socialistă —țara mea de glorii» a reunit formații reprezentînd toate județele țării. Dorind să aflăm părerea unor specialiști despre această amplă manifestare artistică ne-am adresat compozitorului **Ludovic Paceag,** președinte al juriului în centrele **Slobozia** și **Vaslui.**

— Ce a adus nou acest concurs pionieresc față de edițiile precedente?

—Am constatat cu mare satisfacție o reînviorare a corurilor școlare. Faptul ni se pare firesc. În țara noastră există o veche tradiție a corurilor. În multe sate și orașe sînt formații corale care au vîrsta de peste 100 și chiar 200 de ani și a căror înflorire s-a datorat unor învățători inimoși. Cu plăcere constatăm că pionieria este astăzi o puternică animatoare a muzicii corale, mijloc important de educare patriotică revoluționară a copiilor.

— Cum vi s-a părut repertoriul?

—Repertoriul a cuprins un larg evantai tematic: cîntece patriotice, revoluționare, cîntece de muncă, cîntece lirice, cu un bogat conținut de idei, cu o deosebită valoare artistică. Au fost însă și piese dificile din punct de vedere tehnic, depășind posibilitățile vocale ale copiilor.

— Ce v-a plăcut cel mai mult la această ediție?

—Strălucirea și prospețimea copilărească. Aș cita, corul pionieresc al Liceului «Mihai Viteazul» (Ploiești), unele coruri sătești, cum ar fi cel din Dersca (Botoșani), Ditrău (Harghita). Socotesc foarte bună ideea organizării unor recitaluri corale în cadrul căminelor culturale sau caselor de cultură, care au avut loc cu prilejul concursului.

În aceeași ordine de idei, ne-am adresat profesorului **Alexandru Șerfezi** (Conservatorul «Ciprian Porumbescu», București), președintele juriului pentru centrele **Oradea** și **Drobeta-Turnu Severin.**

— Vă rugăm, tovarășe profesor, să faceți pionierilor cîteva recomandări.

—Mai întîi, o precizare: pionierii trebuie să știe că dintr-un cor nu fac parte numai cei care au voci excelente. Prin participare la cor, copiii își educă auzul muzical, se obișnuiesc cu frazarea muzicală, cu emiterea frumoasă a sunetelor, se apropie de valorile artei. Drept urmare, le dau pionierilor sfatul să nu ocolească repetițiile la cor. Le mai recomand ca în grupurile corale să existe mai multă fantezie prin introducerea unor instrumente ca flautul, fluierul, cavalul ș.a., acestea putînd îmbogăți «culorile» unui cor.

Dorim ca în viitoarele ediții ale concursului să vedem înflorind cît mai multe și mai frumoase coruri pionierești.

REPORTER

(Urmare din pag. 3)

pe care le vedeți, comuniștii, neobosiți, găseau timp după orele de muncă să lucreze și alături de constructori. Cînd ceva nu mergea în producție, rămîneau lîngă mașini ore și zile în șir, pînă cînd rezolvau problemele de muncă.

— Care a fost momentul cel mai greu din munca dumneavoastră? *întreabă pioniera Mariana Ispas.*

— Momente dificile au fost numeroase. Dar în amintire mi-a rămas anul 1967. În fabrică se aduseseră utilaje noi. Era necesar să ne adaptăm unor condiții moderne de lucru. În epoca noastră, munca solicită mai mult decît altădată gîndire și multe, multe cunoștințe. Comuniștii au dat cu acest prilej cele mai frumoase exemple. Și n-a fost deloc ușor. Utilajul era complicat și nu aveam la dispoziție decît cîteva prospecte cu indicații generale. Nu ne-am lăsat pînă nu le-am dat de capăt.

SĂ FII GATA SĂ DESCOPERI ȘI SĂ ÎNȚELEGI NOUL

...să ți-l însușești, să pui mereu mai presus interesul colectivului decît cel propriu — iată ce au arătat atunci cu prisosință, prin întreaga lor comportare, comuniștii, utecistii. Spuneam că a fost greu... Eram adeseori osteniți. Dar o luam mereu de la capăt pînă cînd am izbutit. Ingineri, tehnicieni, muncitori, toți comuniștii fabricii noastre, acești oameni puternici ca oțelul nu și-au precupețit niciodată eforturile. Am să vă invit îndată să vizitați halele. O să vedeți strungurile carusel care lucrează cu rapiditate și precizie, o să-mi vedeți băieții din brigadă. Sînt tineri, ca de altfel foarte mulți dintre cei care lucrează în uzină. Media de vîrstă, la noi, este între 18 și 23 de ani. Sînt mulți uteciști, mulți membri de partid tineri, muncitori bine pregătiți în școli sau calificați la locul de muncă. Vă spun cu toată mîndria că în fiecare an pregătim pentru uzina noastră în medie cîte 300—350 de strungari. Băieți buni, care cresc într-un colectiv puternic. Îi privesc adesea și constat cu bucurie cum odată cu învățarea meseriei își însușesc ceea ce numim noi spirit muncitoresc, disciplina de muncă, devin necruțători față de manifestările de superficialitate. Îi cunosc dornici să știe, să afle tot ce-i nou în munca lor, fără teamă de greutăți. Să știți că pentru a da formă unor piese cu exactitate, cu nici un milimetru în plus, nici unul în minus, înseamnă să ai nu numai atenție și îndemînare, dar în același timp trebuie să faci o investiție de gîndire, de inteligență.

...Îl ascultăm pe maistrul strungar, care lucrează de peste 35 de ani în uzină, privindu-l cu respect. Este în ciuda vîrstei uluitor de tînăr, vioi în mișcări, mobil în gîndire. Ne conduce în halele în care se produc pompe necesare în construcții, în industria petroliferă, în agricultură, la irigații. Pionierii urmăresc cu atenție, se opresc, cercetează mașinile moderne, se interesează de rapiditatea execuției pieselor, de productivitatea lor. Mîine, poate unii dintre ei vor veni să lucreze chiar aici, în uzină, în secția strungărie, alături de băieții meșterului Marin Ioniță.

UN TOVARĂȘ PE CARE POȚI CONTA

Tînărul Vasile Drăgan, așa cum ne iese în întîmpinare, în salopeta albastră, cu rîsul voios, pare mai degrabă că vine de pe un teren de sport. A încheiat ziua de lucru, iar zîmbetul său ascunde o emoție unică. Peste cîteva minute doar, începe adunarea de partid în care va fi primit în rîndul comuniștilor. Grav, își trece mîna prin părul negru pe care parcă ar vrea să-l cumințească.

Biografia lui Vasile Drăgan este simplă. A fost pionier, a mers cu colegii în drumeții, la muncă patriotică, a învățat cîntece, și-a spus cuvîntul la adunările pionierești, a învățat de mic să participe cu însuflețire și interes la viața de organizație. A venit apoi în uzină și s-a calificat strungar. Aici a devenit utecist. Și-a făcut stagiul militar. Și iată-l acum, după ce a trecut prin școala tinereții comuniste, pregătit să intre cu maturi-

---

MUNCIM CU MAȘINILE, DAR MAI ALES ALĂTURI DE OAMENI

O filatură e ca o torcătoare fabuloasă: un caer enorm de lînă care se transformă în fire cu viteze de neînchipuit în raport cu ritmul bunicii torcătoare: milioane de km de fire de diferite grosimi și culori. Filatura din Miercurea-Ciuc e o unitate «în vîrstă» de numai patru ani, una din cele mai moderne de acest fel din țară. Aici, omul muncește cu unelte, cu mașini de înaltă tehnicitate. Imaginea obișnuită a majorității oamenilor despre munca în fabrică este aceea a unui muncitor în fața cu mașina. Într-un fel și aici e la fel: filatoarea Reghina János lucrează cu mașini ultramoderne... dar mai ales cu oamenii.

«La sfîrșitul fiecărei zile de muncă trebuie să cîntăresc ce a lucrat fiecare. Or, operația asta, deși nu e grea în sine, este foarte importantă: de rezultatul ei depinde retribuția»

«De obicei au surprize oamenii la cîntar? Și ce fel?» «Cel mai adesea plăcute. Mulți se miră cît de harnici au fost în ziua aceea. Se bucură. Vă închipuiți, mă bucur și eu foarte mult; vă mărturisesc că după o zi de muncă chiar dacă totul mi-a mers bine, aceasta e cea mai mare bucurie a unei zile de muncă: mulțumirea oamenilor».

«Vă mai și necăjesc?» «Bineînțeles. Oamenii sînt uneori grăbiți, nervoși, uită că și eu am lucrat ca ei toată ziua. De aceea știu că nu se poate decît să fiu calmă, să am eu răbdare». «O răbdare bătrînească la cei 21 de ani ai dumneavoastră?» «Cam așa ceva».

Reghina János a fost de curînd primită în rîndurile membrilor Partidului Comunist Român. La vîrsta pionieratului, Reghina a învățat la școala din satul ei — Delnița, județul Harghita. «Am fost în clasa a IV-a și a VII-a comandantă de detașament. În multe privințe, de-atunci am învățat să-i ascult pe cei din preajmă, să am răbdare, să mă pun în situația celuilalt — cum se zice. Nu trebuie întotdeauna să te grăbești să judeci oamenii, trebuie să ai răbdare, să ai încredere că adevărul, bunele intenții vor străbate pînă la urmă prin păienjenișul gesturilor, ale vorbelor pripite. Am învățat acest lucru din propria-mi experiență — dar, mai ales de aici, din întreprindere, de la comuniști. Cred că dificultatea dar și frumusețea meseriei mele — de aici izvorăsc: din faptul că muncesc cu mașinile — dar mai presus de orice, **împreună cu alți oameni:** fiecare în felul său putînd să-ți aducă în propria-ți viață un crîmpei de bucurie, de mulțumire».

ILIE TRAIAN

Bucuria împlinirilor

Iată-mă, în sfîrșit, față în față cu cel pe care, încă de dimineață, îl căutam.

— Îmi pare rău, se scuză dînsul, am fost la seră...

— Și pe cîmp, și la fabrica de cărămidă, și la tăbăcărie, încerc să refac «itinerarul» pe care și eu îl urmasem pentru a-i da de urmă.

— Este «plimbarea» mea zilnică, glumește președintele cooperativei, Constantin Mișcă. Nu pot, dar aș vrea să fiu pretutindeni în același timp

Îl ascult pe omul cu privirea tînără, cu fața smeadă și mersul domol. Spune lucruri obișnuite de muncă de viață. Îmi dau seama că totuși dincolo de cifre, de milioanele de lei de miile de tone de produse, de nenumăratele case noi despre care îmi vorbește, mai există ceva, ceva care a adus faimă acestei uriașe familii, a comunei Bucov, în tot județul Prahova și dincolo de granițele lui.

— Sînteți deținătorii unor numeroase distincții, diplome și medalii și, mai mulți ani la rînd, ai Ordinului Muncii clasa I, iar dumneavoastră, președinte, ați primit, încă din anul 1971, titlul de Erou al Muncii Socialiste. Sînteți, desigur, cel mai în măsură să ne dezvăluiți «secretele» acestor succese.

— N-am să vă spun lucruri neștiute: hărnicia, munca bine organizată, înțelegerea, dorința de autodepășire. Și, nu în cele din urmă, exemplul personal. Nu poți cere tovarășilor de muncă să fie ei harnici, dacă tu nu ești. Și nici nu-i poți mustra dacă au greșit, cînd tu însuți dai dovadă de slăbiciuni. Lucrul acesta l-am învățat încă din primii ani ai înființării cooperativei.

— Aminteați despre una dintre calitățile necesare omului pentru succesul în muncă — dorința de autodepășire. Credeți că aceasta se poate forma încă de la vîrsta cutezătorilor?

— Am nenumărate ocazii să întîlnesc copii. Pe cei din comună, îi cunosc — aș putea spune — de la cel mai mic pînă la cel mai mare. Îmi place să-i văd mereu preocupați să facă ceva, să fie folositori, să realizeze tot mai mult și mai bine. Iată dorința de autodepășire! Adesea, cînd sîntem în toiul treburilor, ne trezim cu ei. «Cu ce putem ajuta și noi?» ne întreabă. La început aveam impresia că mai rău o să ne încurce. M-am convins însă că sînt niște copii strașnic de ambițioși. Au învățat să se conducă, să se organizeze bine. Îmi plac! Din rîndul lor, sînt sigur, se vor ridica mulți oameni de nădejde ai comunei.

Vorbele pline de căldură sînt rostite domol, cu multă convingere, cu vădită bucurie. Bucuria unor frumoase împliniri.

ELENA MĂNESCU

DE LA COMUNIȘTI ÎNV

tate în rîndurile partidului.

— Sînt foarte emoționat, ne spune
Adevărul e că n-aș avea de ce; mă c
Dar astăzi simt că o să ne cunoaștem și
e ceva, ceva deosebit... în adunare se
meu, Gheorghe Ionescu. Mi-e ca un
m-a învățat meseria, m-a lăudat c
bun și m-a mustrat cînd am gr
cînd m-am întors din armată și cu e
gătit pentru ceasul acesta. Mi-ar fi ru
dacă ceva n-ar fi în ordine.

«E un tovarăș pe care poți conta
în recomandarea pe care i-a dat-
pentru a fi primit în rîndurile
seamnă că în organizația lor vine
cinstit, demn, harnic.

Pionierii îl privesc cu adn
se apropie și-l întreabă:

— Mai păstrați crav

— Da, bineînțeles, o
care îmi amintește de
eu, ca și voi acum, căut
frumoasă, bărbătească
de muncă, prin care să
mers înainte al țării.

* * *

AȘA S
ÎN CHI

Nu pot dormi. Alături de mine, simt somnul agitat al tatii. Desigur că-l frămîntă vreun vis. Încerc să-i văd fața luminată de razele palide ale lunii ce pătrund pe lîngă perdeaua trasă. Mușchii feței i se mișcă, vrea să spună ceva, dar doarme. N-am curaj să-l trezesc. Încerc să dorm, dar somnul meu se pare că umblă aiurea. Lîngă mine chipul tatii se înseninează și somnul lui revine la normal. E liniștit somnul lui!

În tăcerea deplină a nopții, se aud bătăile ceasului. Puțin mai tîrziu, la intervale de timp parcă măsurate, se aude trîmbițatul cocoșului. Tata se mișcă, și-ntinde brațele vînjoase, trage ușor toată plapuma peste mine, mă-nvelește cu grijă, apoi, cu mișcări ușoare, se ridică și pleacă la bucătărie. Se aud pașii, aud sunetul apei din robinet, aud sunetul cuțitului trecut prin pîine... Revine-n cameră și se îmbracă. Eu mă prefac că dorm. Se îndreaptă spre mine și mă sărută ușor. Somnul meu hoinar se-ntoarce la mine, mă copleșește, încît abia mai aud sunetul clanței de la ușă. Cînd mă trezesc pe lîngă perdeaua trasă, au pătruns în cameră razele luminoase ale soarelui, care se jucau pe fața mea.

Mă scol, mă pregătesc și eu pentru a pleca la școală. Tata nu mai este acasă. Mă gîndesc la somnul și visul lui, la plecarea lui atît de devreme. Dar n-am timp să-mi răspund la între-

trebuie să
pentru mine a fost o zi de muncă adevărată. Am răspuns la trei obiecte fiind notat cu nouă și zece. Acasă m-am întors fericit și așteptam acea oră a după-amiezii, ora întoarcerii tatii.

Azi, tata a venit acasă la ora obișnuită. Nu știu ce să cred. Deși, după mișcări mi se părea că-i mai obosit ca altă dată, fața lui era luminată de zîmbetul bucuriei.

La masă, voiam să-l întreb de visul de astă-noapte, despre cele ce-a făcut în timpul zilei. Dar n-a fost nevoie. Tata ne-a povestit mulțumit despre cît de bine a mers motorul mașinii sale:

—Cu mașina mea, azi am făcut două transporturi în plus. Colegii mei au realizat același lucru. Dacă mașinile ne vor asculta ca astăzi, noi vom reuși în luna aceasta să realizăm întregul angajament luat în întrecerea socialistă!

Și era bucuros tata! Am profitat de aceste clipe arătîndu-i carnetul meu de note. M-a sărutat, zicîndu-mi:

—Așa se muncește în chip comunist!

RADU MUREȘAN
clasa a VI-a A Iernut
județul Mureș

DOCTORIȚA NOASTRĂ

De
sim
nici nu
venit singură la spital ș
cabinetul tovarășei docto
nîndu-i verde în față:

—Cînd facem întreceri sportive la școală, mă doare în partea dreaptă. Simt că mă înțeapă ceva și nu mai pot fugi. De aceea m-am hotărît să vin aici, la dumneavoastră. Cînd mă voi întoarce la școală, sînt sigură că o să cîștig toate concursurile.

Da, așa i-am spus și dînsa m-a mîngîiat pe cap și mi-a zîmbit...

A doua zi eram operată. Nu mă durea nimic, dar întrebarea îmi era adresată ca să văd că mă iubește, așa cum îi iubește pe toți copiii.

În timp ce stăteam de vorbă, o soră a

accidenta

Stăteam în
o fetiță dintr-u

ușă și ne-a spus că băiețelul acela scăpase, că tovarășei doctorițe nu degeaba i se spune «zîna împărăției albe». Numele i l-au dat copiii pe care i-a făcut sănătoși, oamenii lîngă care trăiește, tovarășii săi de muncă din acest spital mare, frumos, renumit.

CARMEN-TANIA GRIGORE
Școala generală Lunca-Pripor,
județul Buzău

GRÎUL

de aur, ca la regii daci,
rile-n boabe înspicate,
ria sîngelui din maci,
la poarta ţarinii, vor bate.

atît de mult bogate
ci n-am fost cîndva săraci.
deplin, de libertate,
de colaci.

cascade-n saci
că desmierdate.
. . . .
de pe cetate
u-l îmbraci.

AL. ANDRIŢOIU

aştepta nerăbdător drumului. Sub crengile lui înainte de-a porni spre isprăvile voase de vară.

În ţara era război. Dar locurile acelea erau atît de îndepărtate încît nimănui nu-i venea să creadă.

Noi eram mai liberi ca de obicei şi pînă să ne adunăm cu toţii, ne agăţam de crengile mlădioase ale ulmului şi ne avîntam în zboruri scurte spre soare deasupra răzorului. De fiecare dată crengile, ca nişte braţe vînjoase, ne readuceau teferi pe pămînt.

În dimineaţa aceea, ultimul venit a adus o veste nemaipomenită:

— Vin tancurile!

şi altul oacheş, priveam ilor cu ochi neştiutori. Ne băteau , pe măsură ce zgomotul creştea, ne.

Deodată au apărut. Mai întîi o ţeavă uriaşă, apoi toată maşinăria de fier însoţită de nori de praf, uruind ameninţător, se apropia de noi. Un tanc, două... Am început să le numărăm. În total douăsprezece. S-au oprit. Din turelă au ieşit nemţii, care priveau iscoditori în jur. De aici, din deal, se vedea tot satul. Rîdeau şi arătau ceva cu mîna spre zarea din faţa lor. Cîţiva motociclişti au plecat să cerceteze satul.

Primul tanc porni cu viteză spre ulm. N-am înţeles ce s-a întîmplat. Abia cînd tancul s-a tras înapoi şi-a pornit a doua oară cu viteză spre ulm, ne-am dat seama că-şi puseseră-n gînd să-l doboare. Ciocnirea a fost năprasnică. Coroana ulmului s-a învălmăşit ca în timp de furtună, iar din trunchiul puternic al ulmului, şenila a muşcat cu cruzime.

Ce-aveau cu ulmul nostru? Ce le făcuse? Era îngrozitor! Strîngeam pumnii mici şi şopteam:

— Nu te lăsa, ulmule! Ţine-te bine! Arată-le că eşti mai tare decît zmeul lor de fier!

Tancul se pregătea pentru a treia ciocnire cu ulmul.

Dar s-a oprit. S-au întors motocicliştii şi tancurile au plecat. Am aflat că se adăpostiseră pe aria satului. Fasciştii ştiau că oamenii se pregătesc de treierat şi credeau că nimic nu e mai preţios pentru ţărani decît grîul. Aveau impresia că oamenii vor «ocroti» tancurile aşa cum ocrotesc aria. Duşmanii nu ştiau că noi avem ceva mai de preţ decît pîinea: dragostea de plaiul străbun.

Noaptea, aria s-a aprins. A ars şi ultimul bob de grîu din satul nostru, dar şi tancurile au ars. Fasciştii se zbăteau neputincioşi în jurul uriaşei vîlvătăi, dînd ordine într-o limbă pe care nimeni n-o înţelegea.

Am ieşit şi noi afară să privim. Stăteam pe prispă în cămăşuţă de noapte lîngă bunica şi tresăream la fiecare explozie întîrziată.

— N-o să mai avem plăcinte şi colaci, bunicuţă dragă!

Bunica mă mîngîie cu dragoste pe creştet şi m-am mirat cînd am auzit-o spunînd:

— Dar nici tancurile n-au să mai ajungă la Turda!

A doua zi, toţi copiii ne-am adunat în jurul ulmului. I-am mîngîiat rana proaspătă şi-am tăcut. Şi nimeni nu s-a mai agăţat de crengile ulmului în ziua aceea.

Prof. MARIA IONIŢĂ
Şcoala generală Măguri Răcătău,
judeţul Cluj

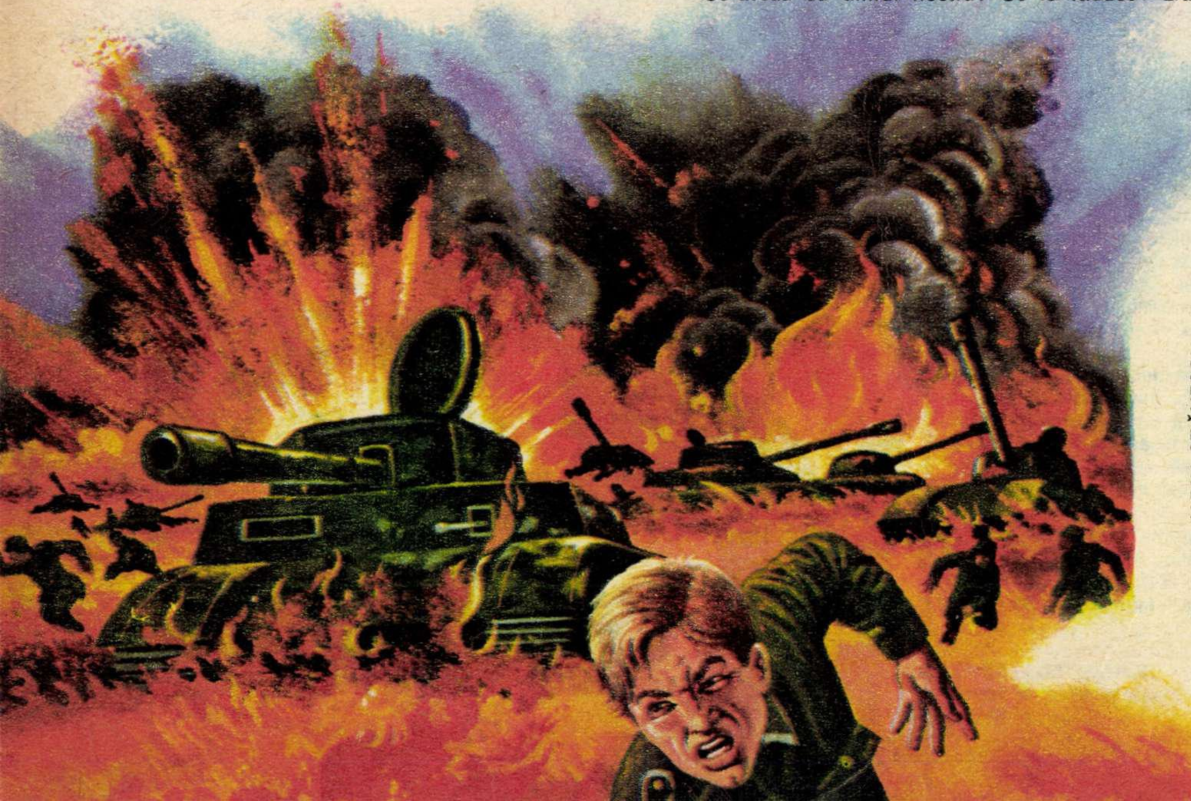

Ilustraţii: ALBIN STĂNESCU

Era în luna Mai

Schiță de
MARIA ARSENE

Era în luna mult cîntată de poeți — în care mireasma florilor se-mbină cu razele dulci ale soarelui iar nourașii pufoși, alburii, pictați pe albăstreala cerului, sînt mîngîiați de ochii îndrăgostiților. Privii la ceas, apoi prin fereastra uriașă la forfota de afară. Mai aveam puține minute pînă să termin cele cîteva amintiri alese dintr-un noian încă neașternut pe foaia de manuscris și cu literă de plumb pe pagină de carte.

...astfel cum v-am spus, curajul, trebuie neapărat să genereze dintr-o necesitate. O nevoie categorică și imediată, căreia să te dărui cu orice risc, jertfindu-te pentru... Ar trebui să vă mai dau un exemplu... Să spunem, că într-o împrejurare oarecare, cineva, careva dintre voi...

Și abia acum îl descoperii pe Turlică, în fundul sălii. Turlică, fostul lucrător din portul Ramadanului care, bătrînel și zîmbăreț, asculta tăcut, la margine de bancă.

M-am oprit din vorbit pentru cîteva zeci de secunde. Ca să-mi acopăr emoția, am sorbit din paharul cu apă aflat în fața mea. Mi se uscase limba: tușii și cei care mă ascultau liniștiți pînă atunci, se frămîntară în loc, bănuind că se-ntîmplase ceva. Într-adevăr, se întîmplase. Vorbeam despre curaj, despicîndu-l în tot ce acest cuvînt are mai de preț și verificabil, iar nu departe de mine, lîngă mine se afla Turlică.

...dar șlepurile — tanc pline cu benzină pentru aviația hitleristă erau strașnic păzite. Nu numai în port ci, și mai cu seamă, la trecerea peste pod, în raza lui. Hamalii, samaragii ca și funcționarii dealtminteri, erau percheziționați de către un agent al siguranței, asistat de un subofițer vigilent și bănuitor. În special, atenția le era concentrată asupra muncitorilor, cei care lucrau la dana export petroliere fiind dezbrăcați pînă la piele.

Fitilul a fost introdus în port, împletit pe dinăuntrul mînerului de papură, din coșulețul în care hamalii își aduceau, din totdeauna, cămașa de schimb, pîinea și bucata de pește sărat cu care să-și amăgească peste zi foamea.

Cartușele de explozibil dădeau însă loc la complicații. Aveau mărimea unei țigări de foi învelite în foaie de tutun, dădeau de bănuit. Prea scumpă țigară și neobișnuită pentru punga unui samaragiu. Tăiat în două și introdus în pîine ori într-un baboi... Putea fi lesne descoperit. Ce era de făcut? Cine din cei trei care cunoșteau și aveau sarcina să execute misiunea, avea o idee mai bună? Cine își lua răspunderea?

Turlică! Dar nu făcea parte din grupul celor trei executanți ai sarcinii pentru zvîrlirea în aer a șlepurilor încărcate cu benzină superioară de avion. Turlică, dacă îmi amintesc bine, abia după o jumătate de an de la ispravă a intrat în partid. Nică Clonț l-a recomandat și tot el i-a adus la cunoștință că a fost primit. Nică Clonț — și el hamal — la dana sărăriei.

Așadar, Turlică, lucrător în port la calea ferată, a vîrît pe riscul lui și fără teamă, trei cartușe lunguiețe în felinarul de ceferist. Era în tură de noapte și fasciștii înfometați de benzină, cărau în port cîte trei garnituri pe noapte, combustibil pentru tancuri și avioane care trebuiau să ia drumul Regensburgului, iar de acolo, la depozitele din interiorul celui de al treilea Reich.

Norocul lui Turlică!... Nu. N-a fost vorbă de noroc și poate nici de curaj. Turlică a crezut că trebuie să ne ajute. Clonț a fost îmbiat — poate chiar obligat — să-l întrebe: Pentru ce vrei să-ți iei riscul ăsta, mă frate? Te-am prevenit cît e de periculos.

Turlică a zîmbit — la fel cum zîmbește acum, în marginea băncii din fundul sălii clubului privind la mine... Iată-l că se-ncruntă și se posomorăște... Probabil și-a dat seama că despre el vorbesc și nu-i place lauda... Dar eu nu despre el și despre fapta lui vorbesc, ci numai despre ce este, ce înseamnă și ce trebuie să înțelegem prin cuvîntul atît de lesne folosit, și căruia îi spunem «curaj».

— Dacă pot scăpa mai ieftin la control, cine alt' să ducă trotilul în port? Hai, spune-mi, cînd și unde ne întîlnim să mi-l dai?

...și explozia n-a azvîrlit în aer cele trei șlepuri pline ochi cu benzină, cu înalte grade octanice, ci numai le-a aprins, zdrobind șoldul unuia și lăsînd să se scurgă lichidul alb și incendiar pe lîngă coastele celorlalte două, incendiindu-le.

...iar Turlică... Cine a întrebat ce s-a ales cu Turlică? Dumneata, tinere? Da, da, să-ți spun. A fost arestat. Era normal, cînd toți cei care fuseseră de noapte în serviciu trecuseră prin anchetă. Dar numai el purta gravele acuzări asupra lui. Din greșeală? Nu. Din întîmplare? Da de unde? Voia să se convingă — nu l-a rugat nimeni în afară de dorința lui — dacă fitilul de la al doilea șlep arde bine... Și între timp a explodat șlepul-tanc cel dintîi... Anchetă, bătăi, schingiuiri... Turlică l-a luat pe nu știu și habar n-am în brațe și... Așa, mai erau doar cîteva luni pînă la Eliberare... Ce-ai spus, tovarășe? Nu. Încă nici un scriitor n-a pus pe hîrtie această întîmplare, dacă vreți s-o numim astfel... Desigur, nu-i timpul pierdut... Uite, mă leg eu în fața voastră c-am s-o fac... Chiar am să-l rog pe tovarășul acela bătrînel din fund, să-și scoată haina și cămașa și să v-arate arsurile... Documentul voiam să spun... Unde pleci, tovarășe Turlică? Încotro? De ce nu rămîi? Uite, vor tovarășii să-ți vadă documentul... Să te cunoască...

*

Afară și prin fereastră, soarele se lăsase șoldiu pe o creastă de bloc, dar cerul de Mai continua să-și limpezească corăbiile de nori.

Ilustrație: POMPILIU DUMITRESCU

DEBUT
Cutezătorii

COLOANA INFINITULUI

Cerul e
de-un albastru pur.
În zbor,
porumbeii sărută
pomii-nfloriți în azur.
E soare și
e primăvară,
e dimineață
și fulguirea
cupelor înrourate —
flori dalbe de cireș —
cade
peste tăișurile
de piatră,
dulci și umede
și reci,
și cețoase
ca marea ce
pornește în căutarea
dragostei.
Horbote de dantelă
se întrețes printre stele;
între ele,
acolo,
se înalță
uriașul stîlp de piatră,
pur și demn obelisc
al răsăritului,
coloana infinitului...

ROMÂNIA

...Ieri alergam prin păduri
cu sabia în mînă
și bourul îl hăituiam.
Azi, alerg pe brazde
și mă-nvolbur odată cu bulgării
de pămînt.
Înspre cer...
...Ieri trudeam pe ogor
ținînd plugul de coarne.
Și-nvîrteam din topor
să tai surcele pentru boier.
Ieri eram oier
și-mi purtam turma
pe munți, între stînci,
la pășune și izvor.
Azi mă uit la soare
și la holdele mari și bogate.
Culeg o floare
și văd în corola ei
oglindindu-se, uzinele,
fabricile,
și oamenii făurind viitorul...
...Ieri îmi plecam capul
sub biciul stăpînului;
azi îmi ridic fruntea
și sînt sora pămîntului...
Ieri și azi...
Oamenii nu mai sînt aceeași.
Noi, cei de azi purtăm în mîini
țara pe culmi de vis;
acest pămînt întins,
în feeria
nopții și a zilei
pămînt numit România!

DANIELA VOLOȘENIUC
Școala generală nr. 19,
București

EXPEDIȚIA-OMAGIU „PE URMELE DOROBANȚILOR"

V-am prezentat, în numărul trecut, fotoreportajul expediției-omagiu «Pe urmele dorobanților» — acțiune pionierească organizată de către C.N.O.P. și revista «Cutezătorii» în cinstea apropiatei sărbătoriri a Centenarului proclamării independenței de stat a României la care au participat membrii echipajelor distinse cu trofee în cadrul celei de a VI-a ediții — 1974 — a Expedițiilor «Cutezătorii». Revenim, prezentîndu-vă de data aceasta impresii ale participanților, gîndurile și trăirile lor prilejuite de ceea ce văd și cunosc, toate acestea constituindu-se într-o imagine deosebit de sugestivă și convingătoare: a dragostei fierbinți față de patrie, a admirației și prețuirii trecutului glorios de luptă al poporului nostru, a hotărîrii lor, intime dar ferme, de-a nu precupeți nimic, nici chiar viața dacă va fi nevoie, pentru a păstra cu sfințenie ceea ce generațiile trecute au cucerit cu jertfe dintre cele mai grele — libertatea poporului și independența patriei.

LA CĂLUGĂRENI, ÎN ACEASTĂ VATRĂ A VITEJIEI STRĂBUNE

Deși azi, după patru secole, Călugărenii nu mai oferă vizitatorului nici o urmă a celebrei bătălii desfășurată pe aceste locuri în acea zi de 23 august 1595, ajunși aici, expediționarii se simt profund emoționați și animați de cele mai nobile sentimente. Iată ce notează în jurnalul de bord, **Sorin Bordei**, echipajul «Zimbrul» din Horia-Neamț: «Mă uit în jurul meu, la dealurile cu pomi și la valea în care locul mlaștinilor l-au luat ogoarele și-mi spun: uite, acolo, și dincolo, și aici, pe pămîntul de sub picioarele mele, oștenii lui Mihai Viteazul s-au bătut pe viață și pe moarte cu turcii și i-au învins. Închid ochii și parcă aud zăngănitul săbiilor, strigătele de izbîndă sau de durere ale luptătorilor, nechezatul cailor, bubuitul tunurilor. Și parcă-l văd pe neînfricatul domnitor, numai în cămașă și cu barda ridicată amenințător în mîna stîngă, urmărindu-l în goana calului pe Sinan Pașa care fuge îngrozit de moarte. Și înțeleg, mai bine decît oricînd, cum și de ce pot oamenii simpli să devină eroi: atunci cînd își apără, patria». «Ne-a impresionat foarte mult evocarea bătăliei de la Călugăreni — notează și **Floarea Stan**, echipajul «Gențianele» din Mărișel-Stănești, Cluj — făcută chiar aici, pe locul unde aceasta s-a desfășurat cu aproape patru sute de ani în urmă. Dar mai ales momentul în care pionierii din acest sat ne-au înmînat pămînt de-aici, pe care noi urmează să-l depunem la mormintele și la monumentele ostașilor români căzuți la Grivița și la Plevna, în 1877. Pămîntul acesta a fost udat și cu sîngele cotropitorilor turci, care au plătit cu viața încercarea lor de-a ne subjuga o provincie a țării noastre, și cu acela al oștenilor lui Mihai Viteazul, care au știut să și-l apere. E pămînt sfînt pentru noi, ca tot pămîntul României,

---

REGULAMENTUL EXPEDIȚIILOR „CUTEZĂTORII"

EDIȚIA A VIII-A, 1976

Concursul Expedițiile «Cutezătorii» este organizat anual, în perioada vacanței de vară, de către revista «Cutezătorii» cu sprijinul Consiliului Național al Organizației Pionierilor și al Ministerului Educației și Învățămîntului. Actuala ediție a Expedițiilor «Cutezătorii» se desfășoară sub semnul apropiatei sărbătoriri a Centenarului proclamării independenței de stat a României.

A. EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII» URMĂRESC:

1. Cunoașterea și studierea locurilor ce oglindesc istoria multiseculară a poporului român, a frumuseților și bogățiilor patriei, a realizărilor de astăzi ale oamenilor muncii care, sub conducerea partidului, construiesc societatea socialistă multilateral dezvoltată pe pămîntul României.

2. Cunoașterea și ocrotirea naturii, a mediului înconjurător (participarea la împăduriri, efectuarea de investigații privind poluarea mediului, recensămîntul unor elemente floristice și faunistice rare, depistarea, identificarea și ocrotirea monumentelor naturii), acțiuni de marcare și refacere a unor marcaje turistice, de amenajare a izvoarelor, de întreținere a potecilor și refugiilor montane.

3. Cultivarea spiritului de observare, de cercetare și analiză a unor procese naturale, economice și istorico-sociale din zonele străbătute, stimularea interesului pionierilor și școlarilor pentru descoperirea și explicarea științifică a unor elemente mai puțin cunoscute ale realității înconjurătoare.

4. Stimularea practicării de către pionieri și școlari a turismului în vederea petrecerii în mod recreativ, instructiv și educativ a timpului liber în mijlocul naturii, pentru călirea lor fizică și morală.

5. Dezvoltarea și consolidarea spiritului de echipă, a aptitudinilor necesare autoconducerii și autogospodăririi, a prieteniei dintre pionieri și școlari, dezvoltarea spiritului practic, a curajului și dîrzeniei, întărirea disciplinei, voinței și perseverenței.

B. ORGANIZAREA, PREGĂTIREA ȘI DOTAREA:

1. Pot participa pionieri și școlari din clasele V-VIII constituiți în echipaje avizate de către comandantul unității de pionieri și de către conducerea școlii respective. Echipajul, avînd o denumire și o emblemă proprie, se constituie din 10-15 membri, elevi din aceeași școală sau casă a pionierilor, din rîndul cărora pot face parte și 1-2 elevi utecişti, foști pionieri expediționari.

2. Echipajul este condus de către un comandant — cadru didactic — care poartă răspunderea pregătirii și desfășurării expediției. Comandantul echipajului va fi ajutat de un căpitan și un secund. Ceilalți membri ai echipajului vor avea sarcini precise, în funcție de scopul expediției, înclinațiile și preferințele lor. (Geograf, istoric, geolog, folclorist, etnograf etc).

3. Zona aleasă spre cercetare se va afla la o altitudine medie de cel puțin 500 m, excepție făcînd expedițiile nautice în Delta Dunării și de-a lungul unor rîuri, precum și cele din Munții Dobrogei.

4. Toți membrii echipajului trebuie să obțină confirmarea perfectei lor stări de sănătate prin aviz medical scris; **fiecare echipaj va fi dotat cu truse medicale și va fi temeinic instruit de către un medic în ceea ce privește: alimentația, dozarea efortului fizic, evitarea accidentelor, acordarea primului ajutor, prevenirea și tratarea mușcăturilor de viperă.**

5. Consiliile Organizației pionierilor și comandamentele pionierești, cu sprijinul conducerii școlilor și al părinților, răspund de pregătirea optimă, din vreme, a expediționarilor, cît și de dotarea lor cu materialele necesare. Fondurile necesare expediției se obțin prin: subvențiile bugetare destinate excursiilor școlare, autofinanțare — valorificarea deșeurilor de hîrtie, stofă și pînză, a sticlelor și borcanelor, prestarea de muncă în C.A.P.-uri, I.A.S.-uri sau în alte întreprinderi, prin «C.E.C. de excursie», prin contribuția familiilor etc.

6. Înscrierea echipajelor în concurs se va face la consiliul județean, respectiv al municipiului București, al Organizației pionierilor pînă la 15 mai 1976, pe baza unei «fișe de bord». **Echipajele acceptate în concurs vor fi obligatoriu comunicate de către consiliile județene ale organizației pionierilor pînă la data de 30 mai a.c., pe bază de** tabel centralizator, revistei «Cutezătorii». Redacția va trimite, pînă pe 15 iunie a.c., la județe, «Oglinzile expedițiilor».

C. DESFĂȘURAREA

1. Expediția va dura 10-15 zile. Pe traseu, expediționarii se vor deplasa obligatoriu pe jos (respectiv în bărci sau

pentru apărarea căruia merită să-ţi dai şi viaţa.»

DIN CARTEA DE AUR A GRIVIŢEI

La parterul impunătorului monument al ostaşilor români care se înalţă în blîndul şi pitorescul peisaj al Griviţei există o «carte de aur» în care vizitatorii, după ce-au parcurs în lung şi-n lat cîmpul de bătaie, după ce-au văzut şi admirat monumentele şi micul muzeu din apropiere, după ce-au coborît treptele care duc la subsol, unde odihnesc în veşnică pace osemintele ostaşilor români căzuţi în luptă, îşi notează, în rînduri puţine dar vibrante, ceea ce simt şi trăiesc în acele momente în care trecutul e mai mult decît legat de prezent şi viitor. Citim, sub semnătura **Elenei Carmen Marinescu**, echipajul «Aurora 2» din Ogrezeni-Ilfov. «Eroii nu ne părăsesc nicicînd/ Li se aud profunzi, prin secoli paşii,/ Noi trecem toţi, dar ei rămîn vorbind/. Mereu contemporani cu toţi urmaşii... Pentru prima oară am simţit cît de adevărate sînt aceste versuri în momentul în care, pătrunşi de un fior imposibil de descris, am depus aici, la Griviţa, pămînt din străbunul pămînt românesc şi garoafe roşii crescute şi înflorite pe plaiurile ţării noastre, simbol al admiraţiei şi respectului fără margini faţă de străbunii noştri care, cu un secol în urmă,şi-au vărsat sîngele prin aceste locuri pentru ca noi să trăim liberi într-o ţară liberă». «E o mare fericire să poţi muri pentru patrie» — spunea un poet latin. Cred însă că fericirea eroilor căzuţi la Griviţa şi la Plevna a fost umbrită, în ultima clipă a vieţii lor, de gîndul că mureau pe un pămînt străin. Iată însă că deşi aparţinînd altei ţări, pămîntul acesta i-a primit la sînul lui cu aceeaşi dragoste ca şi al nostru. Şi poate că cei zece pui de stejari pe care noi i-am adus din Apuseni şi i-am plantat aici, la capul eroilor, le va aduce şi mai aproape freamătul codrilor noştri şi rădăcinile lor care vor deveni vînjoase peste ani, îi vor cuprinde într-o sfîntă şi caldă îmbrăţişare, care va fi şi a noastră, a acelora care şi datorită lor avem deasupra cerul albastru şi liniştit. Şi cînd toamna le va scutura frunzele pe mormintele lor, acestea vor fi semne ale veşnicei noastre recunoştinţe faţă de aceşti scumpi eroi ai noştri, intraţi în istorie şi în legendă» (cronicara echipajului «Napoca' 74», Şcoala generală nr. 16, Cluj-Napoca).

PLEVNA ŞI PORDIM — ÎNCĂ DOUĂ NUME DE LOCALITĂŢI ADÎNC ÎNCRUSTATE ÎN MEMORIA NOASTRĂ

La Plevna, în chiar centrul oraşului, vizitarea monumentalului mausoleu păstrător al rămăşiţelor multor ostaşi români şi ruşi căzuţi în războiul de la 1877, apoi a satului Pordim, aflat cam la 18 kilometri, au fost alte două importante momente ale expediţiei, cu profundă rezonanţă în conştiinţa participanţilor. «Depunerea coroanei de flori şi momentul de reculegere pe care l-am păstrat în mausoleul ostaşilor români şi ruşi de la Plevna sînt două evenimente care vor rămîne de neşters în memoria noastră. Deşi ne aflam în atmosfera aceea caracteristică, de criptă, sufletele noastre ni s-au umplut de căldură şi din ochi ne picurau lacrimi fierbinţi pe lespezile de marmură rece. Nu erau lacrimi de slăbiciune, ci de mîndrie şi recunoştinţă faţă de aceşti nemuritori eroi ai neamului nostru» (Rodica Oltean, echipajul «Napoca 74», Şcoala generală nr. 16, Cluj-Napoca). «Pordim! Numele unei localităţi, al unui sat din R.P. Bulgaria, despre care n-am auzit niciodată pînă acum. Şi totuşi el e trecut cu litere mari în istoria noastră. Pentru că aici, timp de mai bine de cinci luni de zile, în căsuţa mică, mai mult decît modestă, s-a adăpostit comandamentul armatei române. Mult ne impresionează şi muzeul care a fost amenajat aici şi care pe lîngă mărturii ale contribuţiei pe care armata română şi-a adus-o la înfrîngerea turcilor, oferă şi numeroase dovezi ale tradiţionalelor legături de prietenie care au legat din cele mai vechi timpuri poporul român de cel bulgar» (Maria Duchiu, echipajul «Zori noi» din Hălchiu-Braşov).

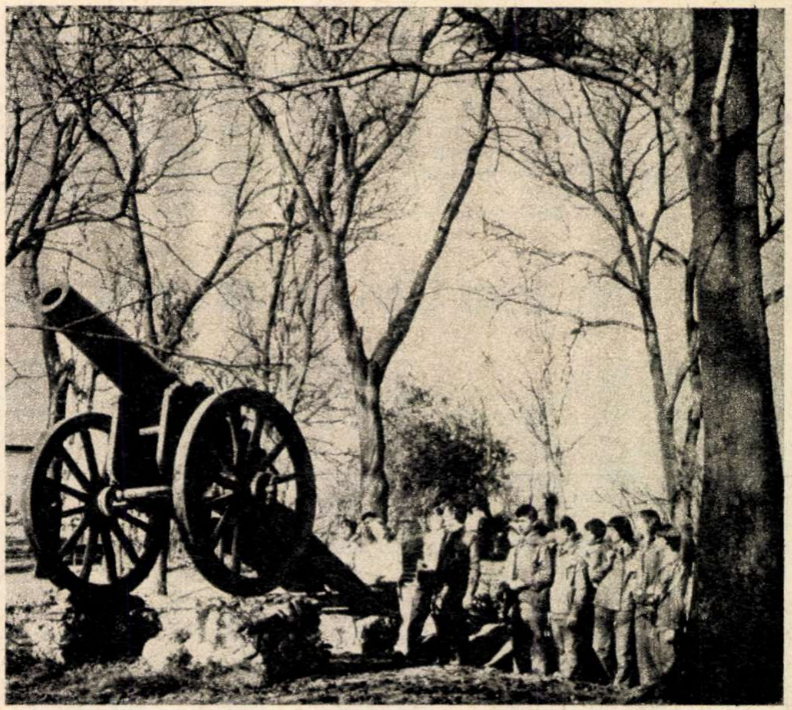

V-am prezentat doar cîteva dintre numeroasele impresii ale participanţilor la această acţiune. Impresii care, alături de «filmul» acesteia (pe care aţi avut prilejul să-l urmăriţi în numărul trecut) sperăm că v-a dovedit că expediţia-omagiu «Pe urmele dorobanţilor» a constituit, pentru participanţii la ea, o lecţie de istorie deosebit de interesantă şi de instructivă, aşa cum numai în prezenţa imediată a eroilor poate fi audiată.

CONSTANTIN DIACONU
Foto: GR. PREPELIŢĂ

---

pe plute), vor dormi în corturi şi-şi vor pregăti singuri mîncarea. Dormitul în cabane, refugii sau internate este admis numai pe timp nefavorabil. **Este interzisă parcurgerea unor itinerare montane cu un mare grad de dificultate care ar necesita folosirea unor mijloace şi procedee de alpinism.** Echipajele care vor efectua marcaje turistice în zona alpină vor fi special pregătite şi obligatoriu aprobate de către comandamentul judeţean al acţiunii «Asaltul Carpaţilor».

2. Fiecare echipaj va avea un jurnal de bord în care cronicarul va consemna, pe traseu, întreaga desfăşurare a expediţiei, pe zile. În jurnal pot fi inserate, ulterior, fotografii de pe traseu, desene, schiţe, grafice şi alte materiale care vor oglindi desfăşurarea respectivei expediţii.

3. Dovedindu-se grijă deosebită pentru marile valori ale tezaurului nostru artistic, istoric şi documentar, **eventualele descoperiri arheologice sau obiectele etnografice de valoare deosebită vor fi numai fotografiate, descrise pe fişe speciale şi semnalate organelor de specialitate ale Consiliului Culturii şi Educaţiei Socialiste. Este interzisă colectarea de plante rare, de flori sau formaţiuni calcaroase declarate monumente ale naturii, precum şi deteriorarea lor.**

4. Nu se va recolta mai mult material decît pot transporta expediţionarii cu forţe proprii. Materialele culese nu vor fi supuse nici unei intervenţii prin care li s-ar putea ştirbi din valoare.

D. TROFEE, DISTINCŢII

1. În perioada 15 septembrie — 15 noiembrie, consiliile judeţene ale Organizaţiei pionierilor vor organiza expoziţii judeţene în care vor fi oglindite rezultatele tuturor echipajelor din judeţul respectiv. Un juriu judeţean va desemna echipajele care vor fi invitate să participe la faza naţională a expediţiilor. Materialele destinate acestei faze (jurnale de bord, albume cu fotografii, filme, înregistrări pe benzi magnetice) vor fi trimise pînă la data de 1 decembrie pe adresa Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor.

2. Un juriu naţional format din oameni de ştiinţă şi cultură, precum şi din pionieri, va acorda tradiţionalele trofee ale revistei «Cutezătorii»:

- **Marele trofeu transmisibil «BUSOLA DE AUR»** — pentru cea mai reuşită expediţie, pentru cele mai valoroase investigaţii şi culegeri de material;
- **«Chemarea munţilor»** — pentru cea mai complexă şi mai reuşită expediţie ce şi-a propus cunoaşterea şi ocrotirea naturii patriei;
- **«Cutezătorii»** — pentru dîrzenie şi curaj în învingerea greutăţilor şi dificultăţilor întîlnite pe traseu, pentru participarea deosebită la acţiuni de muncă patriotică şi la acţiuni cultural-educative;
- **«Scutul Dacic»** — pentru cercetări deosebite cu profil istoric;
- **«Genţianele»** — pentru cea mai reuşită expediţie a unui echipaj compus numai din fete.
- **«Mioriţa»** — pentru colecţii şi studii deosebite de etnografie şi folclor;
- **«Sfinxul Carpaţilor»** — pentru marcări şi remarcări de trasee turistice;
- **«Caseta de cristal»** — pentru cele mai valoroase colecţii şi studii geologice, geografice, de botanică sau zoologie;
- **«Egreta de fildeş»** — pentru cea mai reuşită expediţie în Delta Dunării sau pe rîuri.
- **«Termosul de argint»** — pentru cele mai frumoase rezultate în domeniul autofinanţării şi autogospodăririi, spirit colectiv şi autoconducere;
- **«Jóbarát»** («Prieten bun») — pentru cea mai reuşită expediţie a unui echipaj format din cititori ai revistei respective;
- **«Cortul de mătase»** — pentru romantism şi voie bună.

3. Fiecărui expediţionar, membru al unuia dintre echipajele distinse cu unul din trofeele de mai sus, i se va acorda diploma şi medalia Expediţiile «Cutezătorii». Echipajului cîştigător al marelui trofeu **«Busola de aur»** i se va acorda ca premiu o excursie colectivă în străinătate, iar celorlalte echipaje, premii. Tuturor echipajelor cîştigătoare ale trofeelor, C.N.O.P. le va acorda locuri într-o tabără specială.

4. În cadrul fiecărei secţiuni (trofeu) vor mai fi acordate trei pînă la cinci menţiuni, constînd în diploma şi medalia Expediţiilor. Toate echipajele selecţionate pentru faza republicană vor fi distinse cu diploma de merit.

5. Distincţii speciale vor fi acordate gazdelor (ghizilor locali) pentru contribuţia la reuşita Expediţiile «Cutezătorii».

NOTA REDACŢIEI

A. În cadrul activităţilor de pe traseu se recomandă ca expediţionarii să participe, alături de colegii din localităţile pe unde trec, la dezbaterile forumurilor judeţene, a Forumului naţional, la activităţi cultural-artistice, de muncă patriotică în I.A.S.-uri, în C.A.P.-uri, pe şantiere, de îngrijire a monumentelor istorice etc.

B. Echipajele care în perioada 1-3 august se vor deplasa în zona Munţilor Zărand, sînt invitate să participe la Festivalul Expediţiilor «Cutezătorii» de la Padiş (judeţul Arad), aflat la cea de a V-a ediţie.

C. Din materialele culese în expediţii se pot constitui colecţii, în vederea îmbogăţirii muzeelor şcolare, săteşti, ale caselor pionierilor etc.

Un copac de peste 6000 de ani (pinus aristata)

Orologii ale mileniilor

În cunoașterea și cercetarea diferitelor momente din istoria umanității, oamenii de știință s-au folosit de nenumăratele izvoare scrise și nescrise cu ajutorul cărora au putut stabili importante evenimente. Dar iată că, în această dificilă muncă, istoricilor și arheologilor le-a venit în ajutor... chimia, oferindu-le posibilitatea de a explora timpul folosind un element existent pretutindeni în natură — carbonul 14 sau radiocarbonul. Este cunoscut faptul că, în compoziția tuturor plantelor și animalelor vii există radiocarbon. Cînd o plantă sau un animal moare, C14 începe să se dezintegreze. Acesta este punctul de pornire al măsurării timpului. Durata medie de «viață» a carbonului 14 este 8 300 de ani. Determinînd cît C_{14} subzistă într-un vestigiu animal se pot calcula anii scurși, prin diferența de radioactivitate a carbonului existent în același organism în stare vie. Prin datarea cu C_{14} poate fi determinată vîrsta oricăror vestigii animale sau vegetale pînă la 50 000 de ani. Metoda carbonului 14 este frecvent folosită în arheologie și istorie pentru stabilirea vechimii unor vestigii. Cînd în 1922 egiptologii au descoperit mormîntul lui Tutankamon și tezaurul cu cele peste 2 000 de obiecte care fuseseră depuse acolo, s-a stabilit că acestea aveau o vechime de 3 300 de ani. Ulterior, cu ajutorul carbonului 14 această dată a fost confirmată. Tot prin datarea cu C_{14} s-a stabilit că în urmă cu 10 400 de ani a început popularea continentului american cînd, după ultima glaciațiune, primii oameni traversau strîmtoarea Behring și-și durau așezări pe pămîntul pe care-l descoperiseră.

Pentru a cunoaște vîrsta unui copac i se numără inelele de creștere. Fiecare dintre acestea reprezintă un an. Numărătoarea poate fi verificată prin C_{14}. Un copac extraordinar — pinus aristata — care atinge vîrsta de peste 6 000 de ani a fost descoperit pe continentul american.

Deoarece C_{14} nu permite decît datarea unor vestigii a căror vîrstă ajunge pînă la 50 000 de ani, pentru cele mai vechi se folosesc alte «ceasornice». Pe «cadranul» acestora se pot citi nu numai secolele și mileniile, ci și milioanele și miliardele de ani. Aceste «ceasornice» nucleare funcționează asemenea carbonului 14 prin măsurarea dezintegrării unui radioelement. S-a recurs la acele elemente a căror dezintegrare este infinit mai lentă și care se găsesc în diferite minerale. Astfel, datorită metodei uraniu-plumb s-a putut stabili certificatul de naștere al Terrei — căreia i s-a stabilit vîrsta de 4,5 miliarde de ani.

Bazată pe dezintegrarea naturală a uraniului și transformarea în plumb, această metodă de datare este studiată de mai bine de 50 de ani.

Potrivit cu compoziția rocilor care sînt propuse a fi studiate, se stabilesc și diferitele «ceasornice» ce urmează a fi folosite. Bunăoară, prin metoda potasiu-orgon se poate stabili vîrsta unor roci vechi între 100 000 și 10 milioane de ani; calculul fisiunii naturale a Uraniului 238 permite datarea unui material a cărui vechime ajunge pînă la un miliard de ani. «Ceasornicele» atomice pot stabili vîrsta unor animale preistorice a căror surprinzătoare imagine stă ascunsă în straturile geologice și care au parvenit pînă la noi. (Nu este vorba de animalul însuși, ci de amprenta sa fosilă și de sedimentele depuse în jur).

Munca fizicianului se împletește în acest caz cu cea a geologului care trebuie să studieze zăcămintele.

Diferitele «ceasornice» atomice nu încetează să cîștige în precizie. Ele își aduc o importanță contribuție la cunoașterea celor mai diferite aspecte ale trecutului planetei.

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

Arheologia submarină

Comori arheologice ascunse în adîncurile apelor de zeci de secole completează astăzi multe pagini din istoria antichității. Apa a ferit aceste comori de furia distrugătoare a timpului iar astăzi, datorită muncii pasionate a arheologilor subacvatici, ele strălucesc în colecțiile multora dintre muzeele lumii.

Noua ramură a arheologiei — arheologia submarină — este relativ tînără și este strîns legată de tehnica scafandreriei. Realizarea aparatelor autonome a dat un avînt deosebit acestei discipline, îngăduind arheologilor să coboare direct pe fundul apelor pentru a-și efectua cercetările.

S-ar părea că arheologia submarină este dezavantajată față de cea terestră, datorită faptului că obiectele acoperite de apă nu s-ar conserva ca cele aflate în pămînt. În realitate, în ambele medii, piatra, ceramica și metalul se păstrează la fel. În plus, apa marină conservă foarte bine obiectele din lemn, ceea ce pămîntul nu o face decît în anumite condiții. În timp ce arheologia terestră descoperă uneori vestigii alăturate ce aparțin unor epoci sau civilizații deosebite, fapt care îngreunează elaborarea concluziilor, arheologia subacvatică are avantajul de a pune în lumină vestigiile unor complexe unitare aparținînd aceleiași epoci.

Apariția arheologiei subacvatice a fost precedată de unele descoperiri întîmplătoare. Cea mai veche descoperire de acest fel datează din secolul al XI-lea cînd, într-o localitate pe țărmul francez al Mediteranei, niște meșteri aflați în căutarea pietrei necesare unei construcții descoperă în apă, la cîțiva metri de țărmul mării, resturile unei nave romane din lemn de stejar, cîteva ancore și rame din lemn de pin. Mult mai tîrziu, în 1879, niște pescari din Salamina ridică în plasă o statuie din bronz. În anul 1900 cîțiva scufundători — pescuitori de bureți —, descoperă nu departe de insula Antichythera (azi Cerigotto) epava unei nave din care scot la suprafață trei statui de bronz reprezentînd atleți și o femeie drapată în togă, statuia de marmură a unui bărbat și alte fragmente de statui. Ultima dintre statuile de bronz ridicate la suprafață — «efebul din Cerigotto» — este socotită azi una dintre cele mai frumoase piese de artă antică. Arheologii care au studiat aceste statui sînt de părere că nava pe care au fost găsite aceste opere de artă s-a scufundat în jurul anului 80 î.e.n.

Descoperirea care marchează începutul arheologiei subacvatice s-a făcut tot întîmplător, în anul 1907, în fața micului port tunisian Mahdia. Cîțiva scafandri care pescuiau bureți la o adîncime de 40 m au descoperit, zăcînd pe fundul mării, numeroase coloane de marmură, statui și capiteluri sculptate. Arheologul francez Alfred Merlin organizează prima campanie oficială de cercetări și, în anii care urmează, se descoperă epava unei galere romane cu toată încărcătura ei. Sînt aduse la suprafață coloane de marmură, capiteluri ionice, bronzuri, candelabre și un mare număr de amfore. Apele mării au păstrat lucrările de marmură într-o asemenea stare încît ele păreau abia ieșite din mîinile sculptorilor. În 1948 cercetările au fost reluate cu mijloace tehnice noi. Inventarea aparatelor autonome de scufundare deschisese arheologiei porțile apelor oferind noi posibilități de cercetare. Conducătorii expediției sînt Jaques Jves Cousteau, Philippe Taillez și Frédéric Dumas. Din cala galerei este adus la suprafață un capitel ionic din marmură. Spălată și periată marmura își regăsește vechiul luciu dat de sculptor în urmă cu 2000 de ani. Alte numeroase obiecte oferă specialiștilor un bogat material pentru cunoașterea vieții pe care o duceau navigatorii de pe galerele romane.

De la data acestei expediții subacvatice și pînă acum au fost semnalate numeroase alte descoperiri. Printre acestea se află epava galerei de la Antheor — în fața Coastei de Azur — de pe care au fost aduse la suprafață numeroase amfore datînd din secolul I î.e.n., epava galerei de la Albenga, pe coastele Liguriei, de pe care au fost recuperate arme antice, coifuri militare de bronz și numeroase vase de uz casnic. Nici una dintre descoperiri nu o întrece însă în faimă pe cea de la Grande Congloue, din anul 1952, cînd scufundătorii de pe nava de cercetări Calypso, condusă de căpitanul Cousteau realizează cea mai importantă lucrare de degajare realizată vreodată pe epava unei nave antice. Construită din lemn de stejar și pin, cu bordajul acoperit cu o foiță de plumb, nava se păstrase într-o stare excelentă, la fel și cele peste 2 000 de amfore cu care un negustor al anului 200 î.e.n. transporta, probabil, vin.

Dar nu numai epavele navelor scufundate constituie obiectul de cercetare al arheologiei subacvatice. Ea descoperă, de asemenea, așezări antice, azi scufundate în apele mărilor, nu departe de litoral, ca urmare a unor mișcări ale scoarței terestre. Astfel, au fost descoperite în apele Mediteranei ruinele vechilor porturi Tyr și Sydon, iar în dreptul litoralului românesc al Mării Negre au fost identificate unele părți din antica cetate Callatis: fragmente de coloane de marmură, blocuri mari de piatră, pavaje din lespezi etc. De un deosebit interes pentru arheologi îl prezintă ruinele portului acestei cetăți, pe care o menționează în scrierile sale istoricul și geograful roman Arrian, în secolul al III-lea.

Viitoarele cercetări vor furniza fără îndoială un bogat material despre istoria acestei cetăți al cărei trecut se împletește strîns cu al celorlalte cetăți de pe țărmurile românești ale Mării Negre.

Astăzi, odată cu dezvoltarea tehnicii explorării submarine, arheologiei subacvatice i se deschid perspective nebănuite.

UN MILION DE PRIETENI

ARE CUVÎNTUL VIOREL!

● «Împăcare», dar în ce condiții? ● Semaforul ● Un caz identic! ● Viorel e și el de vină?

«Serialul» nostru de opinii declanșate de scrisoarea lui **Viorel Chindriș** din București continuă. După cum vă amintiți, trei băieți, între care un oarecare Florentin, îl așteptau agresivi, aproape în fiecare zi, «după colț», în drumul dinspre școală spre casă. Am publicat părerile și sfaturile unor cititori. Ele continuă să sosească în mare număr.

Pentru a discuta asupra unora dintre ele, l-am invitat la redacție chiar pe cel în cauză! E un băiat înălțuț, cu părul moale, castaniu, cu o expresie în egală măsură concentrată și visătoare, sfios dar nu timid.

— **Dragă Viorele, uite cîte scrisori s-au adunat! Lenuța Drugă din clasa a șaptea, Șc. gen. Mîneciu-Prahova, e de părere «să te împaci cu cei trei care îți vor răul».**

Viorel ciocănește mirat cu degetul în scrisoarea de pe biroul meu:

— Și eu aș vrea, dar aici e o contradicție! Cum să mă împac cu ei **dacă** îmi vor, cum spune Lenuța, «răul»? Să... cerșesc mila lor?

— **Ai dreptate, ar fi nedemn. Poate că o soluție ar fi aceea sugerată** de **Doru Virgil Manicea**, cl. a opta, Șc. gen. **Șopîrlița-Olt: «Cei trei bătăuși să fie dați la Semafor»**.

— Ar fi o metodă. Dar la care «Semafor»? Pe cel din școala mea n-au cum să-l citească, iar cel din școala lor se vede că nu e informat despre ce fac elevii de acolo după ce pleacă de la ore. Acum însă, dacă a aflat din «Cutezătorii» cum stau lucrurile, poate că și redacția acestui **Semafor** va acționa.

— **Hai să-ți arăt una din cele mai interesante scrisori, semnată de Mihai Triculescu, cl. a șasea, Liceul Băilești-Dolj: «Dragă Viorel, să știi că prin situația ta am trecut și eu, și singura soluție bună a fost să-mi aleg alt drum spre casă. În felul acesta am scăpat! Sînt convins că metoda va da rezultate și în cazul tău».**

Viorel recitește scrisoarea, scrisă îngrijit, fără nici o greșeală de ortografie sau de punctuație, avînd unele cuvinte subliniate cu roșu.

— Îmi pare bine că Mihai Triculescu «a scăpat», dar metoda folosită de el nu-mi prea surîde. **Eu nu vreau să-mi schimb drumul!** Să nu credeți însă că-l bănuiesc pe Mihai de a fi fost prea fricos. Nu! Poate că aceia care-l pîndeau pe el erau niște bătăuși foarte, cum să spun, josnici, în stare să te lovească și pe la spate. În acest caz, schimbarea drumului și eventual anunțarea miliției sînt necesare. «Ai mei» nu sînt totuși niște lași. Sînt obraznici, răutăcioși, vor bătaie dar lași nu sînt, și pînă acum n-au ridicat mîna la mine. Așteaptă să-mi pierd calmul și să încep eu...

— **Încerci să-i scuzi?!**

— Nu, deloc. Vreau doar să spun că drumul nu mi-l schimb.

— **Înseamnă că știi să te stăpînești și că ai curaj, adică tocmai ceea ce îți dorește Marcela Branețiu din Oravița, str. Zona Gării, bloc A-1, ap. 3: «Sînt sigură, ca și alți cititori, că neînțelegerea ta cu cei trei are o cauză. De la această cauză trebuie să pornești! Curaj, Viorele!»**

Viorel s-a îmbujorat:

— Marcela are spirit de observație: a observat că tocmai curajul e lucrul cu care nu prea stau eu bine... De altfel, chiar Florentin mi-a spus: «Bine, mă, te-apuci și scrii la revistă? N-ai avut tu atîta curaj să-ți rezolvi singur problemele? Trebuia să-mi spui: Uite, Florentine, hai să discutăm».

— **Acum, după ce totul a ajuns în revistă, face și el pe înțeleptul?! Și fiindcă a venit vorba despre sursa neînțelegerii voastre, Adrian Ionescu din Fetești, str. Călărași, bloc F-7, apart. 28, și mulți alți cititori, sînt de părere că și tu ai o vină, și anume aceea că nu l-ai ajutat la învățătură pe Florentin. Dacă îl ajutai, spun ei, ar fi luat note mai bune și nu ar fi fost exclus din echipă.**

Viorel recitește atent și această scrisoare. Pare descumpănit:

— La prima vedere, Adrian are dreptate, trebuie să ne ajutăm unul pe altul dar, vedeți, eu nu sînt cel mai potrivit ca să ajut pe cineva! Am note în jur de opt, am și de șapte, abia îmi ajung trei ore ca să-mi fac ca lumea lecțiile și să mai și repet din urmă! **Cînd** să-l mai ajut și pe Florentin?

Continuarea discuției cu Viorel — în numărul viitor. Pînă atunci aștept noi întîmplări care ar putea fi puse în discuția cititorilor.

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni»**.

SEMAFOR CUTEZĂTORII

POATE CĂ ACUM...

În frumosul parc tîrgoviștean Chindia — amenajat pe pitoreasca vale a Ialomiței, la umbra celebrelor ruine ale cetății domnești, undeva într-o margine, lîngă ștrandul de vară, se află un teren pe care multe grămezi de zgură, de curînd aduse, așteaptă mîini harnice.

Imaginea este îmbucurătoare: urmează deci să se împrăștie zgura, să fie presată cu buldozerele, o să urmeze apoi... Și privitorul oscilează cu timiditate între cîteva pronosticuri: poate un teren de tenis, de baschet, de volei sau...

Un copil din oraș, însă, privește mirat grămezile de zgură și spune: «Iar l-au schimbat?»

...Și astfel aflăm că, de doi ani, în fiecare primăvară, școlarii orașului — mici sau mari — la sfatul edililor au tot săpat gropi pentru puieți. Puieții n-au apărut, în schimb au dispărut gropile iar acum, harnicii școlari, vor fi iarăși mobilizați pentru noua idee: un teren sportiv.

Să nădăjduim însă că metamorfozele se vor opri aici și nu vom vedea la primăvara viitoare în acest loc... alte gropi pentru puieți.

Pentru că chiar și munca patriotică tot **muncă** trebuie să fie: adică **depusă cu chibzuință și cu folos!**

N-AU RĂSPUNS!

Pionierii detașamentului clasei a VII-a A, de la Școala generală din localitatea Petrești-Sebeș, județul Alba, vor intra nu peste multă vreme în rîndurile uteciștilor. Printre activitățile menite să-i pregătească încă de pe acum în vederea acestui eveniment atît de așteptat ei s-au gîndit să includă și o întîlnire prietenească cu cei mai tineri și mai apropiați — la propriu și la figurat — uteciști din chiar școala lor: colegii de la clasa a VIII-a B, Și și-au intitulat activitatea în mod respectuos «Pionierii întreabă, uteciștii răspund».

O parte, însă, dintre colegii lor de la a VIII-a B **n-au răspuns** la această invitație colegială drept care prietenii lor, pionierii, colegii lor de școală, au fost surprinși și mîhniți.

Noi, la fel!

TRIBUNA SPORTULUI

După prezentarea la această rubrică a unor campioni mai mari sau mai mici (ca vîrstă), a unor succese obținute fie în țară, fie peste hotare, să ne oprim și asupra unor acțiuni pionierești de masă, acțiuni care, după cum știți, au un rol deosebit în educarea și formarea la tînăra generație a gustului pentru mișcare și sport, în călirea fizică și morală a celor mai tineri cetățeni.

● **Reeditarea unui succes.** Povestea — pe care ne-o «zice» Carmen Ganea, secundul și cronicarul echipajului «Vulturii Apusenilor», de la Liceul nr. 15 din Cluj-Napoca — dovedește încă o dată cît de îndrăgite și apreciate sînt — de către pionierii și școlarii din întreaga țară — Expedițiile «Cutezătorii».

Pasionați de turism și dîndu-și seama că Expedițiile «Cutezătorii» le oferă multiple posibilități în acest sens, doisprezece pionieri de la această școală s-au constituit în primăvara anului trecut într-un echipaj, iar în vară, după o temeinică pregătire, au pornit pe cărările Apusenilor.

Și iată-i azi pe cei doisprezece «vulturi» pregătindu-se intens pentru o nouă expediție. Tot în Apuseni, de data aceasta însă pe versanții de vest. Și astfel, în toamnă, cînd vor trage linie și vor aduna, «vulturii» de la Liceul nr. 15 din Cluj-Napoca vor descoperi nu numai că știu pe de rost Apusenii, ci și că, datorită celor două expediții, au crescut și s-au format la fel de puternici și curajoși ca și aceste păsări ale munților de la care și-au împrumutat, pentru un timp, numele.

● **Gata pentru apărarea patriei!** E un îndemn care-i mobilizează și-i pune în mișcare pe toți pionierii și școlarii noștri. Dovadă — numeroasele cercuri de profil, în cadrul cărora se desfășoară o bogată activitate, precum și numeroasele acțiuni la toate nivelele, care antrenează mii și mii de participanți. Vă prezentăm, de data aceasta prin intermediul imaginilor fotografice primite la redacție din partea unor corespondenți, cîteva aspecte concludente în acest sens: trei dintre «trăgătorii de elită» de la Casa pionierilor din Buzău (foto 1); cîțiva dintre pionierii-prieteni ai grănicierilor din Corabia, județul Dolj (foto 2).

C. DIACONU

ANTENA

RADIO

Săptămîna radiofonică 9—15 mai a.c. vă va oferi, ca de obicei, multe emisiuni interesante, instructive, plăcute. Iată o succintă trecere în revistă, cronologică bineînțeles, care ne susține afirmația.

● Duminică (9 mai, orele 8), **«Teatrul radiofonic pentru copii»** a programat un scenariu care evocă momente importante din lupta poporului român pentru eliberarea de sub jugul fascist, intitulat «Drumul victoriei» (de Gavrilă Săcădat și Noe Smirnov).

● O poveste adevărată despre un copil-erou se va transmite în cadrul emisiunii **«Radio-Voinicel»** (marți, 11 mai, orele 10,15).

● **«Microfonul pionierilor»** (marți, orele 18,20) va avea un sumar bogat, din care spicuim: rubrica de actualitate politică internă și externă — **«Cadran contemporan»** —, un jurnal de noutăți din activitatea pionierilor, radio-ancheta «Colegul de lîngă tine» și cea de-a VI-a serie a anchetei «10 la puterea 2 000 000» — (Emisiunea se va retransmite miercuri, 12 mai, orele 11,05).

● Sub genericul **«În lume nu-s mai multe Românii»** s-a desfășurat festivalul muzical-literar organizat de Editura «Ion Creangă» în cadrul recentului «Salon național al cărții». Secvențe radiofonice de la acest festival a captat **«Studioul-Radar»** (de joi, 13 mai, orele 18,30).

● Emisiunea **«Vreau să știu»** (vineri, 14 mai, orele 18,30) a programat, în cadrul ciclului **«Momente din istoria științei»**, evocarea radiofonică Pierre Avélard.

● Săptămîna radiofonică se încheie cu un spectacol realizat în colaborare cu soliști și formații artistice pionierești din Constanța, intitulat «Copiii stau de vorbă cu marea».

TELEVIZIUNE

● Duminică, 9 mai (pe programul I, orele 8,40), emisiunea **«Tot înainte»** vă prezintă spectacolul artistic pionieresc **«Mulțumim din inimă partidului»**. În continuarea emisiunii veți putea urmări un reportaj despre expediția-omagiu **«Pe urmele dorobanților»**, realizat de Carmen Stănescu (regizor Tatiana Sireteanu). La orele 9,35 — un nou episod din serialul «Daktari».

● Sub genericul **«Comoara străbunilor»** veți putea viziona un grupaj de filme TV, realizat de Ioana Popescu și Petre Firin.

● **«Eroi îndrăgiți de copii»** pot fi reîntîlniți, ca de obicei, duminică, la orele 20,00, pe programul II.

COLEGUL MINITEHNICUS

Desene de Nic. Nicolaescu

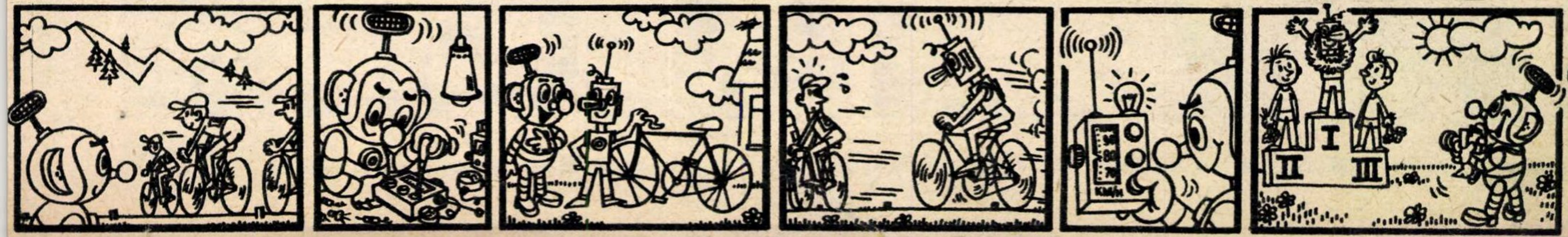

Litovoi VOIEVOD

14

FILE DIN EPOPEEA NAȚIONALĂ

Cei zece voinici trimiși de Litovoi, în frunte cu părintele Anfilohie, se travestesc în marinari și urmîndu-l pe cavalerul Fleur de Lys, pătrund în cetatea Severinului să-i pedepsească pe trădători. Rînd pe rînd — și în tăcere — cavalerii din camera de gardă și de pe metereze sînt imobilizați. Dar cavalerul Saint-Pons — nu știe ce i se pregătește. El cere făclierilor să dea semnalul așteptat de Litovoi.

Scenariu:
RADU THEODORU
Desene:
SANDU FLOREA

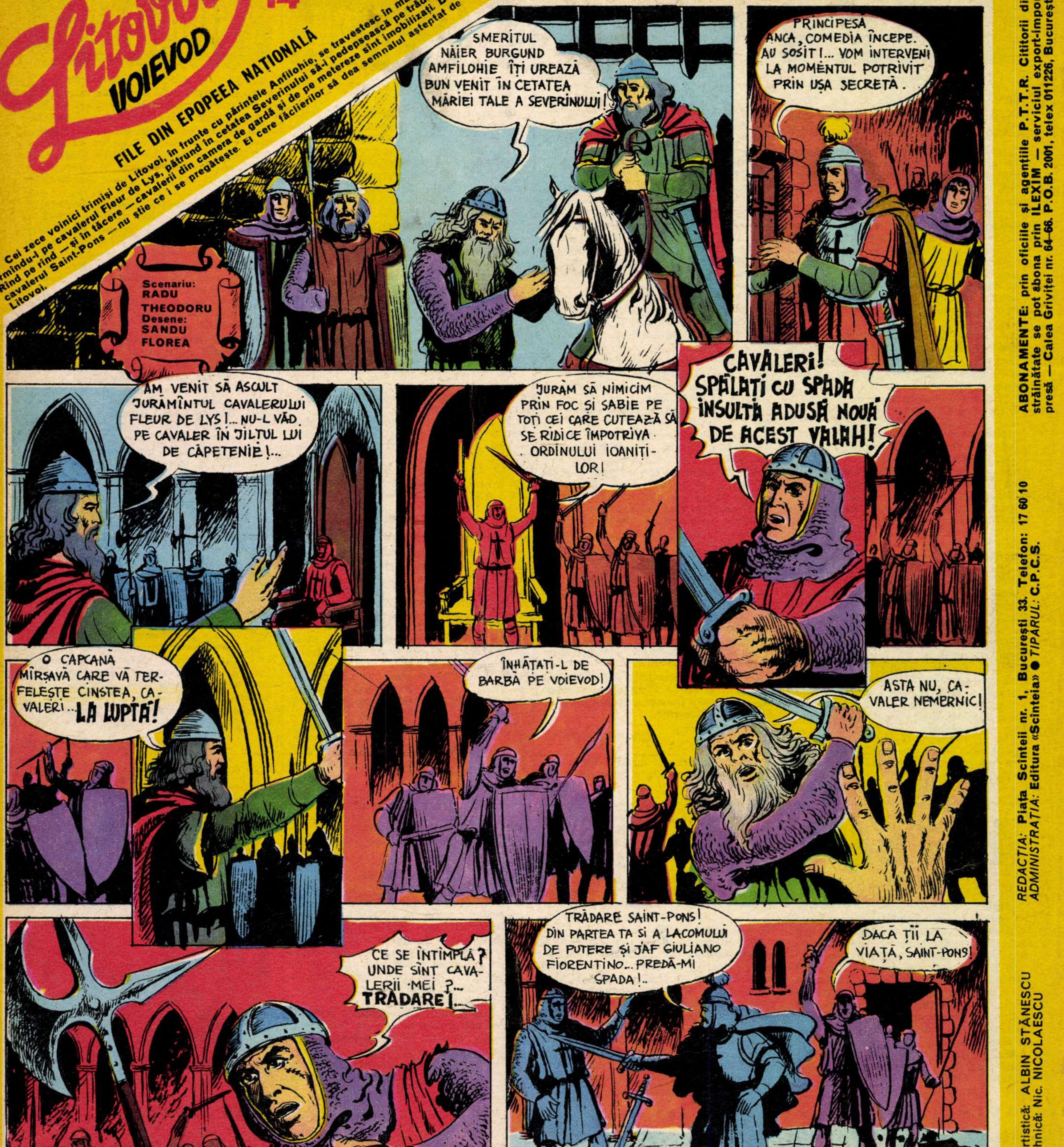
SMERITUL NÂIER BURGUND AMFILOHIE ÎȚI UREAZĂ BUN VENIT ÎN CETATEA MĂRIEI TALE A SEVERINULUI!
PRINCIPESĂ ANCA, COMEDIA ÎNCEPE. AU SOSIT!... VOM INTERVENI LA MOMENTUL POTRIVIT PRIN UȘA SECRETĂ.
AM VENIT SĂ ASCULT JURĂMÎNTUL CAVALERULUI FLEUR DE LYS!... NU-L VĂD PE CAVALER ÎN JILȚUL LUI DE CĂPETENIE!...
JURĂM SĂ NIMICIM PRIN FOC ȘI SABIE PE TOȚI CEI CARE CUTEAZĂ SĂ SE RIDICE ÎMPOTRIVA ORDINULUI IOANIȚILOR!
CAVALERI! SPĂLAȚI CU SPADA INSULTA ADUSĂ NOUĂ DE ACEST VALAH!
O CAPCANĂ MÎRȘAVĂ CARE VĂ TERFELEȘTE CINSTEA, CAVALERI... LA LUPTĂ!
ÎNHĂȚAȚI-L DE BARBĂ PE VOIEVOD!
ASTA NU, CAVALER NEMERNIC!
CE SE ÎNTÎMPLĂ? UNDE SÎNT CAVALERII MEI?... TRĂDARE!...
TRĂDARE SAINT-PONS! DIN PARTEA TA ȘI A LACOMULUI DE PUTERE ȘI JAF GIULIANO FIORENTINO... PREDĂ-MI SPADA!..
DACĂ ȚII LA VIAȚĂ, SAINT-PONS!
VA URMA

• Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU** • Redactor șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA** • Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

**12 PAGINI,
1 LEU**

Prezentarea artistică: ALBIN STĂNESCU
Prezentarea tehnică: Nic. NICOLAESCU

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» • *TIPARUL:* C.P.C.S.

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona prin **ILEXIM** — serviciul export-import presă — Calea Griviței nr. 64–66. P.O.B. 2001, telex 011226, București.

66

COLUMNA
IN MILENII

Începînd din acest număr, urmăriți noul serial istoric în imagini, care evocă anii de început ai nașterii poporului român.

Cutezătorii
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
21
JOI, 20 MAI 1976,
ANUL X (NR. 452)

ÎN PREGĂTIREA CONGRESULUI EDUCAȚIEI POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

Potrivit hotărîrilor Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. și Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, în zilele de 2—4 iunie va avea loc la București Congresul educației politice și culturii socialiste, prima manifestare de acest fel din întreaga istorie a construcției socialiste în România, eveniment de o deosebită însemnătate în viața politică și ideologică a țării.

În cadrul vastei activități de pregătire a congresului, ce se desfășoară în întreaga țară, sîmbătă, 15 mai, au avut loc, în 19 orașe, plenare cu activul ale comitetelor județene de partid.

Caracterizate printr-o participare largă și printr-un pronunțat spirit de lucru, plenarele au supus unor analize aprofundate multiplele aspecte ale activității organelor și organizațiilor de partid pentru transpunerea în viață, pe plan local, a sarcinilor decurgînd din Programul ideologic al partidului, din alte documente de partid, din indicațiile secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Au fost scoase în evidență succesele importante obținute în munca politico-ideologică și cultural-educativă, puternica influență pozitivă exercitată de aceasta asupra tuturor laturilor vieții economico-sociale.

În luările la cuvînt ale participanților, s-a reliefat că procesul de dezvoltare a conștiinței socialiste, revoluționare a oamenilor muncii și-a găsit una din cele mai pregnante expresii în rezultatele deosebite obținute în diferitele sfere ale vieții sociale, în avîntul întrecerii socialiste, în contribuția adusă de activitatea educativă la mobilizarea oamenilor muncii pentru aplicarea hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului, la îndeplinirea exemplară a sarcinilor cincinalului încheiat, ca și a actualului cincinal.

O atenție deosebită s-a dat modului în care se acționează și trebuie acționat în continuare pentru înrădăcinarea tot mai trainică în viața fiecărui colectiv și generalizarea pe planul întregii vieți sociale a prevederilor Codului etic, a principiilor și normelor eticii și echității socialiste, pentru combaterea deprinderilor și mentalităților înapoiate, pentru transformarea tuturor membrilor societății noastre în oameni înaintați, hotărîți să-și dăruiască întreaga energie și capacitate de creație cauzei socialismului.

În dezbateri, participanții s-au referit pe larg la căile și mijloacele intensificării și îmbogățirii educației patriotice, ca o componentă organică a activității de formare a omului nou, ale întăririi responsabilității pentru dezvoltarea liberă și independentă a patriei, pentru progresul ei multilateral. În județele în care există și populație de alte naționalități, numeroși vorbitori au înfățișat roadele bogate ale politicii partidului de asigurare a deplinei egalități în drepturi a tuturor cetățenilor țării, fără deosebire de naționalitate, importanța politicii partidului de amplasare rațională a forțelor de producție pe întregul teritoriu al țării, pentru ridicarea economico-culturală și socială a tuturor județelor.

A fost subliniată de asemenea importanța îmbinării permanente, în activitatea educativă, a patriotismului socialist cu internaționalismul proletar, a educării celor ce muncesc în spiritul prieteniei și solidarității cu popoarele tuturor țărilor socialiste, cu oamenii muncii de pretutindeni, cu lupta tuturor popoarelor pentru libertate și independență națională, pentru pace și progres.

Ca cerință esențială a întregii munci ideologico-educative, s-a subliniat necesitatea accentuării și mai puternice a spiritului militant, revoluționar.

S-a relevat necesitatea ca, pornindu-se de la realizările pozitive de pînă acum, să se asigure sporirea contribuției artei și literaturii la edificarea conștiinței socialiste a poporului, la făurirea omului nou, prin lucrări ferm angajate partinic, cu profund conținut ideologic și politic, inspirate din istoria eroică a poporului nostru, din măreţul efort constructiv al prezentului.

Într-o atmosferă de puternică însuflețire, au fost adresate **telegrame Comitetului Central al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu,** prin care se exprimă adeziunea deplină a tuturor oamenilor muncii de la orașe și sate — români, maghiari, germani și de alte naționalități — la politica internă și internațională a partidului și statului nostru, voința lor de a-și consacra toate forțele înfăptuirii istoricelor hotărîri ale Congresului al XI-lea, Programului partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism.

SĂRBĂTOARE ÎN MAI

Timp de două zile, Calafatul a cunoscut o adevărată sărbătoare a copilăriei însorite. Pionieri reprezentînd opt județe ale țării (Bacău, Dîmbovița, Gorj, Dolj, Olt, Mehedinți, Timiș, Teleorman) au sosit în orașul de pe malul Dunării să aducă omagiul lor, împreună cu gazdele, aniversării Partidului Comunist Român.

Cu acest prilej, sute și sute de pionieri au participat la concursul de creație și interpretare a poeziei patriotice. În imagini pline de sensibilitate, pionierii au dat expresie dragostei lor fierbinți pentru partid, profundei recunoștințe pentru părintele drag care le ocrotește copilăria. În acest concurs, marele trofeu pentru creație a revenit județului Bacău, iar premiul I l-a primit pioniera Sorina Claiber din Calafat. În aceeași zi, sub cerul fără nori al miezului de primăvară, pionierii au participat la frumoase serbări cîmpenești, întrecîndu-se în joc și cîntec.

Purtătorii cravatelor roșii cu tricolor și-au dat întîlnire și la Monumentul eroilor înălțat în memoria ostașilor căzuți în războiul pentru cucerirea independenței de stat, ce străjuiește malul Dunării — ca un simbol al vitejiei cu care românii și-au apărat dintotdeauna pămîntul țării.

După solemnul ceremonial pionieresc au fost evocate momente din lupta eroică a anului 1877. Pentru a cinsti acest eveniment, pionierii județului Dolj au lansat, sub genericul «Cinstim eroii neamului», trei albume-ștafetă care, timp de un an, vor poposi prin toate județele țării.

„CARTEA ÎN CARE NE OGLINDIM"

În pregătirea Congresului educației politice și culturii socialiste, redacția revistelor pentru pionieri și școlari «Cutezătorii» și «Jóbarát» a acordat premiile literare și trofeele «Pana de Aur», decernate de cititori, în urma anchetei «Cartea în care ne oglindim», următoarelor volume: «Fantastica aventură 2101» de Ștefan Berciu; «Cipi, acest pitic uriaș» de Fodor Sándor; «Ei doi și Pipo» de Ion Grecea; «Fîntîna prințesei triste» de Kányádi Sándor; «Călătorie pe harta țării» de Marton Lili; «Comoara locotenentului Balica» de Leonida Neamțu; «Enigma florii albe» de Iuliu Rațiu; «Un leagăn pe cer» de Sütő András.

Sîmbătă, 15 mai a.c., a avut loc, la sediul redacției, festivitatea premierii, la care au participat reprezentanți ai Consiliului Culturii și Educației Socialiste, ai Consiliului Național al Organizației pionierilor, ai Uniunii Scriitorilor, ai Asociației scriitorilor din București, ziariști și numeroși pionieri.

Din partea Consiliului Național al Organizației pionierilor au fost înmînate autorilor volumelor premiate diplome de onoare, iar pionierii au oferit trofeele «Pana de Aur».

În cuvîntul lor, participanții au subliniat prețuirea de care se bucură literatura pentru copii și tineret în rîndurile cititorilor cărora li se adresează, caracterizîndu-se prin exprimarea celor mai înalte idealuri ale tinerei noastre generații, celor mai generoase simțăminte închinate patriei și partidului.

Această emoționantă manifestare culturală, opțiunile juriului alcătuit din mii de pionieri, cititori ai celor două reviste, au relevat dragostea copiilor pentru cuvîntul scris, realul lor interes pentru deslușirea semnificației și valorii cărților ai căror eroi demni, cinstiți, cutezători sînt adevărați Feți-Frumoși comuniști.

HOTĂRÎRILE NOASTRE DEVIN FAPTE

Ne apropiem cu pași repezi de încheierea acestui an școlar. De aceea, în centrul preocupărilor noastre stă, mai mult ca oricînd, **învățătura.** Comandamentele unităților au găsit forme concrete de sporire a contribuției activităților pionierești la formarea în rîndul copiilor mehedințeni a unei atitudini responsabile față de învățătură. Vrem ca toți pionierii să fie convinși că învățătura înseamnă temei pentru educația voastră, pentru formarea tinerei generații ca oameni culți și bine pregătiți pentru muncă și pentru viață — așa cum societatea noastră o cere. De aceea, în adunări și ori de cîte ori este cazul, sînt combătute superficialitatea, lenea, lăudăroșenia. O bună experiență o avem în colaborarea noastră cu părinții care răspund întotdeauna invitațiilor noastre la unele activități organizate în detașamente. În unitatea din care fac parte promovabilitatea pe cele două trimestre a fost de sută la sută

Acționînd corespunzător «Programului educației prin muncă și pentru muncă în spirit revoluționar a pionierilor și școlarilor», am organizat numeroase acțiuni de muncă patriotică.

Rezultatele la învățătură și în acțiunile de muncă patriotică ne dau noi îndemnuri să muncim și mai mult, să dovedim că hotărîrile noastre, hotărîri adoptate la cea de a III-a Conferință Națională a Organizației pionierilor, devin fapte.

ZENAIDA POPESCU,
comuna Oravița Mare,
pionier locțiitor al președintelui
C.N.O.P.

FAPTE PIONIEREȘTI ÎN PREGĂTIREA CONGRESULUI EDUCAȚIEI POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

În aceste zile bogate în manifestări culturale, artistice, educative, cei peste două milioane de purtători ai cravatei roșii cu tricolor desfășoară acțiuni semnificative pentru modul în care înțeleg să traducă în viață hotărîrile celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor, ideile «Programului educației prin muncă și pentru muncă în spirit revoluționar a pionierilor și școlarilor», ideile «Codului etic al pionierului».

Prezenți la numeroase activități pionierești, desfășurate pe întreg cuprinsul țării, corespondenții noștri transmit:

Vaslui. «55 de file din cartea de aur a istoriei» și-au intitulat copiii de la Școala generală din localitatea Moara Grecilor montajul literar-muzical. Pionierii Mihaela Ciurea, Ioan Anton, Magda Manea, Bucur Viorel și alții, alături de colegii lor uteciști Marcela Popa, Valentin Surugiu, Ioan Mocanu și Adriana Boț au prezentat o emoționantă evocare a momentului creării partidului, a anilor de lupte glorioase pentru eliberarea socială și națională, a celor peste trei decenii de construcție socialistă, de dezvoltare multilaterală a patriei.

București. În holul cinematografului «Grivița», talentații mînuitori ai penelului de la Școala generală nr. 179 din Capitală expun o seamă de lucrări în care străbat ecouri ale faptelor de mîndrie ale istoriei noastre, imagini ale avîntului constructiv din România socialistă.

Mehedinți. Peste 3 000 de pionieri din municipiul Drobeta Turnu-Severin s-au adunat într-un imens careu. După solemnul ceremonial pionieresc, în acordurile unui marș intonat de fanfară, avînd în frunte drapelele Organizației pionierilor, copiii s-au îndreptat încolonați spre Monumentul eroilor neamului, unde au prezentat un montaj literar-artistic, intitulat «Eroi au fost, eroi sînt încă».

Cu participarea tuturor școlarilor municipiului a fost realizată și o grandioasă rememorare a principalelor momente legate de istoria acestor locuri, de la cucerirea Daciei de către romani pînă în zilele socialismului victorios.

Neamț. Ștafeta pionierilor botoșeneni intitulată «Căpitan Romano» — inițiată în semn de omagiu pentru eroul originar din Botoșani, căzut în războiul de la 1877 — a pornit spre primele localități ale lungului său itinerar prin țară.

Organizată în scopul întîmpinării sărbătorești a Centenarului independenței, ștafeta, după ce a poposit în județul Suceava, a sosit în aceste zile în județul Neamț. Întîmpinată la granița dintre județe, la Școala generală din satul Tîrzia, pionierii Elena Atomei, Camelia Varvara, Tudor Hrușcă au preluat-o de la colegii lor suceveni pentru a scrie și ei în paginile albumului despre cele mai frumoase activități prin care cinstesc memoria eroilor patriei.

Timiș. La Orțișoara, pionierii au deschis expoziția de desene intitulată «Culorile libertății». Ideea care stă la baza desenelor se încheagă elocvent din nenumăratele imagini: aici un tricolor fluturînd pe-un fundal de chipuri, aici albastrul unui cer arcuit peste galbenul îmbelșugat al ogoarelor, aici o secvență de joacă pe fundalul unor blocuri ce se înalță protector.

PARTICIPAȚI CU TOȚII LA ALCĂTUIREA UNUI NUMĂR DE REVISTĂ SCRIS ȘI ILUSTRAT DE CITITORI!

În întîmpinarea Congresului educației politice și culturii socialiste, redacția inițiază un număr scris și desenat de voi!

Pentru a vă afla printre autorii acestui număr, trimiteți corespondențele voastre care pot cuprinde:

● **Știri și informații** despre cele mai interesante activități pionierești care vor fi inserate sub titlul «**Chenarul de onoare**», întîmplări și fapte care vorbesc despre «**Codul etic al pionierului, în acțiune**».

● Lucrări pentru concursul nostru literar «**Galeria Cutezătorilor**» — povestiri, schițe, reportaje, portrete ale comuniștilor pe care i-ați cunoscut în vizitele voastre în întreprinderi, uzine, șantiere, pe ogoare.

● «**Profesorul meu**» — gînduri despre omul de la catedră, însoțite de fotografii.

● Descrieri ale faptelor voastre pionierești care se pot prezenta sub titlul «**Cutezătorii printre noi**». (Atît eroii cît și autorii vor fi distinși cu diplome.)

● **Desene și fotografii** care să vă prezinte pe voi, pionierii și școlarii, în viața de fiecare zi, la școală, acasă, în activitatea de organizație.

● Probleme din domeniul științei, tehnicii, artei care vă preocupă în mod deosebit și la clarificarea cărora vă poate ajuta rubrica «Întrebările voastre».

● **Pentru copertele revistei:** idei, desene, diapozitive color.

● **Jocuri, caricaturi, glume.**

De asemenea, în scrisorile pe care ni le trimiteți, un loc aparte să-l păstrați pentru a ne comunica părerile voastre asupra rubricilor, articolelor, povestirilor, fotografiilor, desenelor **apărute în acest an școlar** în «Cutezătorii». Totodată, transmiteți-ne ce ați dori să citiți în numerele de vară ale revistei.

Puneți corespondențele în cutia poștală pînă cel tîrziu 30 mai 1976. Adresa: Revista «Cutezătorii», București, Piața Scînteii. Specificați pe plic: «Un număr scris și ilustrat de cititori».

REDACȚIA

DESENUL SĂPTĂMÎNII

„SĂRBĂTOARE"

Desen de **FLORENTINA LICULESCU**, Casa pionierilor Calafat, județul Dolj.

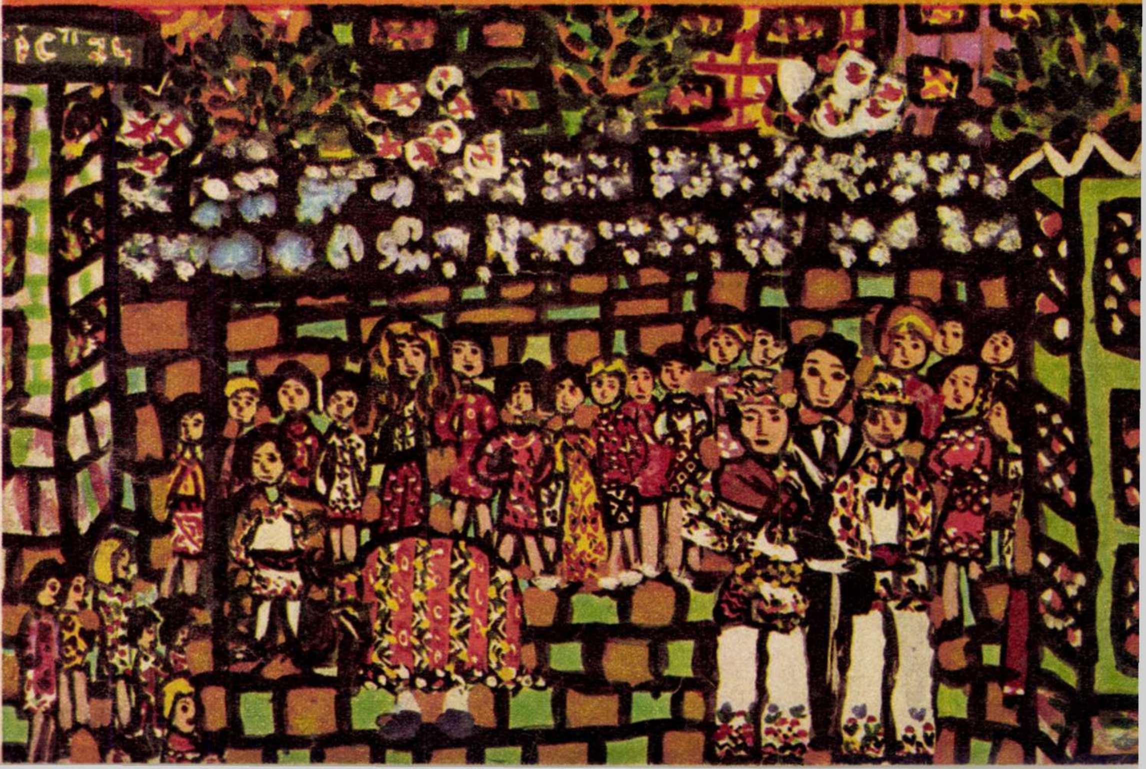

CONCURSUL DE CREAȚIE TEHNICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR
Pentru talent și creativitate în cincinalul revoluției tehnico-științifice
1976—1980
CONCURSUL Minitehnicus
REVISTA «Cutezătorii»

Acad. ELIE CARAFOLI DESPRE MINITEHNICUS '76

Anul acesta am pășit în cincinalul revoluției științifice și tehnice; întreg poporul este mobilizat într-o energică avîntare, activînd cu forță și entuziasm pentru realizarea și chiar depășirea prevederilor planului acestui cincinal cu semnificații deosebite. Fiecare dintre noi, în sfera-i de activitate — care se cere a fi integrată armonios în programul general de dezvoltare a economiei naționale —, încearcă o satisfacție deosebită atunci cînd reușește, prin metode noi, rezultate din cuceririle științifice, să-și întreacă chiar propriile sale năzuințe pentru atingerea acestui nobil scop. Acesta este și sensul educației tineretului în școli, în instituții de pregătire, în întreprinderi de producție, în toate domeniile de activitate, astfel încît ștafeta de mîine să fie la înălțimea epocii și idealurilor de progres ale civilizației umane.

În acest sens sînt organizate și activitățile pionierilor, în cercuri de muncă și creație, în microîntreprinderi industriale, unde aceștia capătă deprinderi folositoare, precum și sentimentul datoriei și al răspunderii pentru realizările lor cutezătoare. Toate acestea își găsesc un stimulent creator și în organizarea Concursului «Minitehnicus», care reprezintă o competiție înaltă, o întrecere a minții, o agilitate a mîinilor, o ascuțire a imaginației inventive, a creativității superioare, încercări avînd un scop bine definit, acela de pregătire pentru acțiuni de promovare a progresului, astfel încît pionierii să poată contribui în viitor, pe măsura posibilităților fiecăruia, la bunăstarea poporului nostru.

În felul acesta tinerii de astăzi se pregătesc pentru a făuri lumea de mîine, lumea păcii și a fericirii.

Acad. ELIE CARAFOLI

TELEX

● Febra pregătirilor la Casa pionierilor din Moreni, județul Dîmbovița. Se fac ultimele preparative în vederea deschiderii expoziției județene «Minitehnicus»-1976. Pionierii de la cercul foto și-au surprins colegii finisînd cîteva dintre lucrări: un amplificator de putere (autori: Ion Rădulescu și Mariana Țugui), un circuit imprimat (realizator: Daniel Dinu) și o lucrare colectivă a modeliștilor: macheta casei pionierilor.

● Din lista celor mai promițătoare lucrări pregătite de pionierii din județul Mureș am extras un navomodel propulsat RC (în imagine, autor: Andrei Baboș), pista pentru aeromodele cu propulsie electrică (cercul de modelism al Casei pionierilor din Tîrgu Mureș), un releu electric (minitehnicienii de la Școala generală din Isla), un model atomic (cutezătorii de la Școala generală din Saschiz), un tablou de bord suplimentar (cercul de carturi al Casei pionierilor din Sighișoara) și un calculator electronic (micii prieteni ai tehnicii de la Casa pionierilor din Tîrnăveni).

● La cercul de automatică de la Casa pionierilor din Slobozia se pun la punct o seamă de lucrări deosebit de utile și originale. Ghiozdanul protector (imaginat de Cornel Achim, Dan Stoicescu și Marian Gheorghe), înzestrat cu un generator de semnale acustice și optice, are drept obiectiv asigurarea, în drum spre școală, a elevilor mici și mai puțin căliți în problemele circulației. Rostul examinatorului cibernetic (realizatori: Ion Milea, Ecaterina Belîi, Cornel Grigore) și al aparatului pentru învățarea tablei înmulțirii (autori: Dan Stoicescu, Aura Grig, Valentin Calcan) este limpede: să-i ajute pe școlari să onoreze vîrsta de aur a pionieriei cu cele mai mari succese la învățătură.

BRI
BRI BRI
BRI BRI
BRI BRI
EXAMINATOR CIBERNETIC
CERC

NCHETA NOASTRĂ

O IDEE FRUMOASĂ E PĂCAT SĂ NU AIBĂ PRIETENI!

Blocul D-6 din cartierul Balta Albă, strada Prisaca Dornei. Bloc mare cu zece etaje, lung și... frumos. Cu mulți locatari. Și cu mulți copii — desigur. Iar copiii, ca pretutindeni, cu multe idei frumoase. Una dintre ele...

O SCENĂ — PE CALE DE DISPARIȚIE

— Carmen, crezi că ne mai trebuie apă?

— Mai adu! Uite, aici, în colțul ăsta, a rămas var mult, să mai spălăm odată...

(Secvența 2. Culoar lung la parter; bine luminat. Țîrîit de sonerie. Se deschide o ușă.)

— Ce vrei?

— Tovarășe Ciubotaru, vă rog să mă lăsați să iau de la dumneavoastră o găleată cu apă.

— La ce-ți trebuie?

— Ne trebuie jos, la camera aceea — știți dumneavoastră. Facem curat, pregătim deschiderea clubului nostru, al copiilor din bloc.

— Cum ați intrat acolo? *(Copilul nu se fisticește, fiindcă știa că «li s-a dat voie» să intre și să-și organizeze clubul lor. Pesemne că și tovarășul Ciubotaru, care este președintele comitetului de bloc, își aduce aminte, în sfîrșit, că le dăduse voie să facă lucrul acesta și o schimbă pe alta.)* Da de ce de la mine? Du-te la tine acasă și ia! *(Și zdronc! — ușa.)*

Băiatul rămîne perplex.

Păi tovarășul Ciubotaru nu știe că el stă la «zece»? Să urce zece etaje cu găleata ca să... Sau... Ba nu, știe precis, fiindcă a venit pe la ei de multe ori.

Atunci?

Atunci... atunci...

VERSUL DANIELEI

«Am fost necăjiți rău!» — ne spun cei trei pionieri inimoși: Daniela Ciobanu, Carmen Rădoi și Leonard Stănilă — animatorii unei întregi acțiuni menite să dezvolte o viață pionierească complexă aici în blocul unde locuiesc, trăiesc și învață. «Unii vecini ne-au luat în rîs — ce să mai vorbim de ajutor?»

Pentru că ce-au vrut ei?

Să amenajeze la subsol, *cu propriile lor eforturi și mijloace*, într-o încăpere abandonată și greu de utilizat în orice alt scop, un club: cu cîteva șevalete, mese de șah, o bibliotecă, diferite jocuri, truse de traforaj — și cîte altele — pentru nevoile și gusturile lor. La intrarea în bloc, să expună o gazetă «Semafor-Cutezătorii» isteață, operativă și generoasă în care, mici și mari, să poată citi: «Cristi a rupt ieri două flori. Întrebați-l de ce?» sau «Mulțumim tovarășului V. de la etajul IV, ap... pentru că a reparat întrerupătorul de pe holul etajului 5», sau «Clubul nostru vă invită mîine, sîmbătă, la orele 20,00 la o seară distractivă» — etc.

Ca toate acestea să prindă viață a fost permanent în mijlocul lor profesoara pensionară Lucia Bucur, de la etajul X, multe vecine inimoase din bloc și mulți locatari meșteșugari pricepuți.

«Cu astfel de *forțe* — înseamnă că s-a reușit ceva.»

Da, s-a reușit! Pregătirile pentru pavoazarea «camerei» lor, pentru organizarea brigăzilor de diferite răspunderi – cu florile, cu igiena palierelor, cu organizarea întrecerilor culturale, sportive «între scări» și «între blocuri» — sînt gata! Primul număr al «Semaforului-Cutezătorii» bloc D-6, la fel.

Este, de asemenea, gata și poezia Danielei Ciobanu, elevă, ca și ceilalți colegi colocatari, la Școala generală nr. 200. O strofă începe astfel: «Noi construim o țară nouă/Cu cărămizi rupte din soare». Iar țara — i-am învățat noi, cum la rîndu-ne am deprins din străbuni — începe din pragul casei: din locul unde trăiește fiecare!

Oameni buni din blocul D-6. Un astfel de vers, un astfel de gînd — o idee atît de frumoasă e păcat să nu aibă prieteni; *numai* prieteni!

Cabinet metodic „Cutezătorii” (SAU „A ÎNVĂȚA SĂ ÎNVEȚI”)

MATEMATICA ȘI... GUSTUL VICTORIEI!

«Matematica, deosebit de întrebuințarea ei cea deobște, cuprinde **folosul de-a deprinde cugetarea** și pătrunderea la înțelegere precum și **plăcerea pentru deslușirea ideilor».**

Gheorghe Asachi

«Umbra era... o catetă»

Doi, supra... înmulțit cu.... radical din.... cos x plus.... x pe lîngă.... totul la puterea.... Uf! Ce-or fi însemnînd toate acestea? Mai poți înțelege: «Ionel avea în buzunar 15 lei. El a cumpărat de 7 lei bomboane! Cîți lei mai are Ionel?» — dar

$$\sin B = \frac{AC}{BC} ?$$

Un matematician e de părere că «din timpuri vechi și pînă acum, învățarea matematicii s-a soldat în multe, prea multe cazuri, cu o risipă de efort». Școlarul s-a străduit fără folos, mai ales din pricina faptului că **nu vedea rostul matematicii** (s.n.). Și nu-i vedea rostul fiindcă legătura matematicii cu viața nu-i la fel de ușor de văzut, cu ochiul liber — așa cum se-ntîmplă la botanică. Și în alte împrejurări — nu doar la școală — omul poate observa că o plantă e constituită din rădăcină, tulpină, frunze și flori — dar nicăieri în viața obișnuită nu poți vedea «cu ochiul liber» teorema lui Pitagora.

Mai mult chiar: matematica poate să contrazică uneori experiența noastră obișnuită. De pildă, afirmația că de la 0 la 1 sînt tot atîtea «puncte» ca între 0 și infinit. E absurd — veți zice. Dar e demonstrabil. (Mulți isteți în ale matematicii se amuză cu calcule care-i lasă perplecși pe novici).

Școlarul, însă, care nu este convins de existența adîncă a acestei legături, va adăuga dificultăților reale ale unui exercițiu și presupusa lui lipsă de rost — și atunci **materia se îngreunează prin aceasta!**

...Lucrare scrisă la o clasă a VIII-a a Școlii generale din Borsec, județul Harghita. În problemă se vorbea despre un turn a cărui umbră avea o anumită lungime — se cerea înălțimea turnului. «Cheia problemei era să consideri figura drept un triunghi dreptunghic, cu umbra drept catetă. În rest... numai calcul» — spune Viorica Cheșa.

E adevărat; nu întotdeauna problemele, mai ales exercițiile, au o astfel de clară legătură cu realitatea — dar chiar și cea mai aridă ecuație algebrică e bine s-o rezolvăm **cu convingerea** că nu efectuăm un efort în gol și că utilitatea matematicii este reală chiar și atunci cînd «nu se vede»; că matematica deci are **un alt gen de utilitate.**

Cîteva exemple — comentate de autorii lor

S-a spus — și pe bună dreptate — că esența gîndirii matematice este exprimată de schema: DACĂ.... ATUNCI....

În problema de mai sus ar veni așa: **dacă** considerăm turnul, cu umbra sa drept catete ale unui triunghi dreptunghic, **atunci** aplicăm teorema lui Pitagora. Urmează apoi alte șiruri de: dacă.... atunci: dacă o catetă are atîția metri, atunci unghiul opus ei se află prin... ș.a.m.d.

Matematica — o înțeleg școlarii înșiși — se învață altfel. Aici nu asimilezi cunoștințe, nu le înmagazinezi, ci îți **construiești singur** ceea ce înveți. Adică, așa ar trebui să se întîmple.

Școlarul de clasa a V-a are în față un exercițiu simplu, cu fracții ca acestea (fig. 1), scris de Piroska Marcos, de la aceeași școală cu Viorica. Ce greșeli poate să facă? «Să înmulțească numerele întregi între ele și fracțiile între ele; sau să înmulțească numărul întreg cu numărătorul și să adune cu numitorul». În ambele situații e clar că el n-a înteles ce-i acela un număr compus — că nu știe să-l transforme. El — spune Piroșka — se poate gîndi că nu poți să înmulțești trei pîini și 2/5 cu 2 și 1/3 — și-atunci calculul se face la întîmplare. Iată, spunem noi — un mod greșit de-a înțelege legătura cu viața — fiindcă la acest nivel operațiile nu mai sînt cu obiecte concrete, ci **cu ipoteze!**

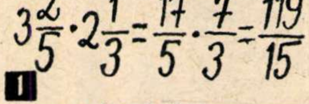
$3\frac{2}{5}\cdot 2\frac{1}{3}=\frac{17}{5}\cdot\frac{7}{3}=\frac{119}{15}$

1

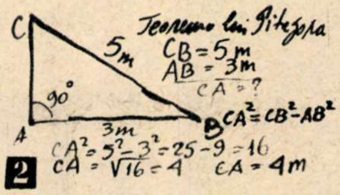

2

Viorica ne prezintă în (fig. 2) binecunoscuta teoremă a lui Pitagora. Dar pînă și aici mai există greșeli. Unii știu să afle ipotenuza, dar nu la fel de bine și o catetă — pentru că enunțul li se imprimă în minte unilateral. Alții fac scăderea dar.... «de ce să le mai ridici la pătrat dacă tot le scazi». «Enunțurile teoremelor — cum ți se par, Viorica? Vă ajută sau....» «Unii le exagerează, le învață ca pe poezii și nu ies din litera lor. Așa îmi explic de ce nu le e la îndemînă teorema catetei și a înălțimii — fiindcă au rămas fixați pe teorema dintîi, cea clasică.»

Dar în multe cazuri (probleme, teoreme, exerciții de algebră și trigonometrie) dorința de-a ajunge mai repede la calcul și rezultat (mult rîvnitul R = ...) transformă învățarea într-un efort formal, mecanic și în gol.

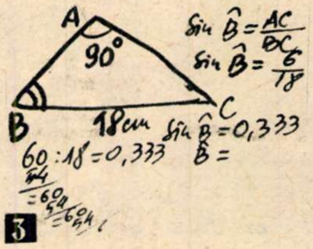

3

Iată aici (fig. 3) exemplul Feliciei Vancu. Este clar că școlarul n-are de făcut decît o împărțire simplă de clasa a II-a ca apoi să găsească în tabel echivalentul în grade al fracției rezultate. «Mulți copii se apucă și fac zeci de probleme de același tip, crezînd că în felul acesta progresează mai mult». Din lenea de-a înțelege **tipul de problemă,** ei se obosesc în gol!

Și altceva: prea des unii școlari caută să scape repede de problemă ca să ajungă la calcul: îi aplică formula și totul merge ca pe bandă. Atunci matematica e «ușoară». Hai să ne amintim, de aceea, de celebrul «Discurs asupra metodei de a-ți conduce bine judecata și a găsi adevărul» — al filozofului și matematicianului Reneè Descartes, în care sîntem sfătuiți: să recunoști un lucru ca adevărat înainte de a-l admite, să împarți problema în subprobleme; să conduci judecățile în ordine (n.n. nu treci la operații pînă nu rezolvi mai întîi parantezele), să rezolvi o situație pe mai multe căi, să verifici singur rezultatul (nu fuga la rezultatul de la sfîrșitul culegerii) etc.

Iar noi vă sfătuim... să mai citiți odată aceste sfaturi.

Adrian vă provoacă!

«Spiritul copilăresc al lui «eu știu să fac, tu știi?» — a putut stimula în mod considerabil cercetarea matematicii» — spune un matematician. Se zice că celebrul Herz a ajuns la descoperirea undelor electromagnetice îndîrjindu-se că nu înțelegea un tratat matematic al lui Maxwell. Altfel spus, intrase într-o **competiție cu sine însuși.**

Dacă prejudecata nr. 1 în ce privește matematica sună astfel: matematica — materie grea! — atunci cea de-a doua — derivată din aceasta și **mai gravă** decît ea este: cine nu știe matematică nu e inteligent! Matematica, presupune — față de alte discipline — un **alt tip de gîndire:** mai disciplinată, mai sistematică, mai deductivă — și nu inteligența în exclusivitate! Se face astfel o periculoasă discriminare tacită sau publică — între școlari pe acest criteriu fals.

Cauza, în esență, stă în greșita opinie despre matematică și-n lipsa tehnicii de învățare la acest obiect — și nu în înzestrarea naturală.

Prietenii voștri din grupe și detașamente, care cel mai adesea dau «ajutor» la matematică, nu rareori se situează pe o astfel de poziție. Iată de ce credem că «ajutorul» colegilor trebuie să tindă mai ales spre formarea unui **optimism matematic,** să-i spunem așa, decît spre rezolvarea exercițiilor «pentru mîine»; spre educarea ambiției de-a învinge greutățile, «a plăcerii pentru deslușirea ideilor» — cum spune Asachi. Prin excelență matematica cere și educă **gustul victoriei** — ea care zeci și sute de ani a părut că ne învață ce e înfrîngerea și... notele mici.

Adrian F. de la Școala generală nr. 193 din București a rezolvat prin metoda celui mai mic multiplu comun (c.m.m.m.c) problema următoare: trei copii, unul cu bicicleta, altul cu trotineta, altul cu tricicleta înconjoară un rond mare: primul în 2 minute, al doilea în 4, al treilea în 9 minute. Peste cîte minute de la plecare se vor reîntîlni în același punct? (c.m.m.m.c. = 2^2, $3^2 = 36$ minute). Răspunsul e corect. Adrian vă propune să rezolvați **pe deplin** problema amintită și dacă primul vehicul e A, cel de-al doilea B, al treilea C, atunci să se facă un tabel în care să se arate: 1. cine cu cine se întîlnește prima dată și cînd; 2. cîte întîlniri separate (A cu B, B cu C, sau A cu C) au avut loc (și cînd) — pînă la întîlnirea în trei.

Aceste întrebări — crede Adrian — vă vor cere să ieșiți din rețeta «c.m.m.m.c.»

Să reconstruiți singuri formula aplicată!

Să prindeți și în cazul acesta — și nu numai într-acesta — gustul victoriei.

P.S. Realizările le puteți trimite pe adresa: Cabinetul metodic «Cutezătorii», urmînd ca Adrian să răspundă acelora care... au răspuns cel mai bine, mai frumos, «provocării» lui.

Text și foto: ILIE TRAIAN

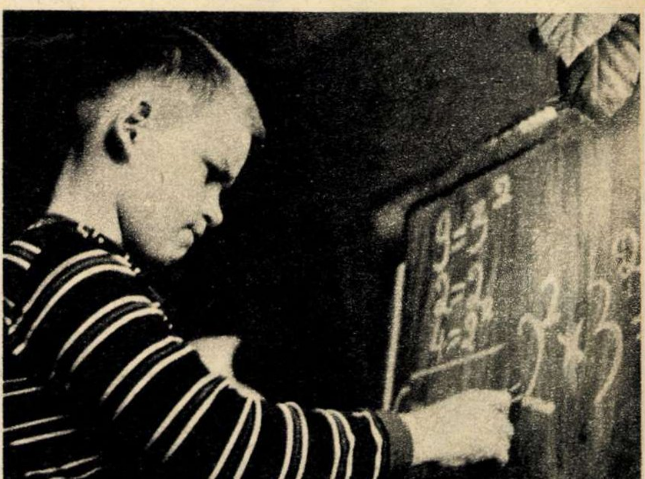

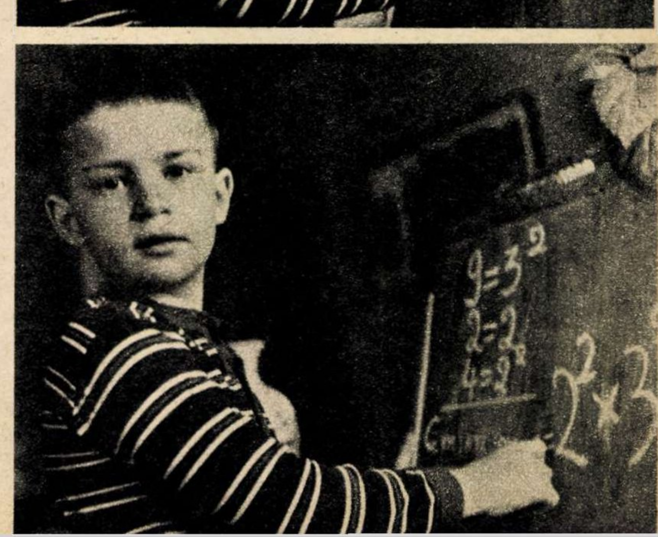

COLUMNĂ ÎN MILENII

Adaptare de **VASILE MĂNUCEANU**
după **TITUS POPOVICI**
Desene:
VIORICA și VINTILĂ MIHĂESCU

ÎN SECOLUL I ÎNAINTEA EREI NOASTRE, DACII SAU GEȚII, «CEI MAI VITEJI ȘI MAI DREPȚI DINTRE TRACI» CUM ÎI NUMEȘTE HERODOT, AJUNSESERĂ ÎN CULMEA PUTERII LOR. PLUGARI, PĂSTORI ȘI RĂZBOINICI, DACII ÎȘI VEGHEAU CU STRĂȘNICIE MĂNOASELE PĂMÎNTURI. ÎNCEPUTUL PRIMULUI MILENIU GĂSEȘTE ÎN DACIA O CIVILIZAȚIE ÎNFLORITOARE.

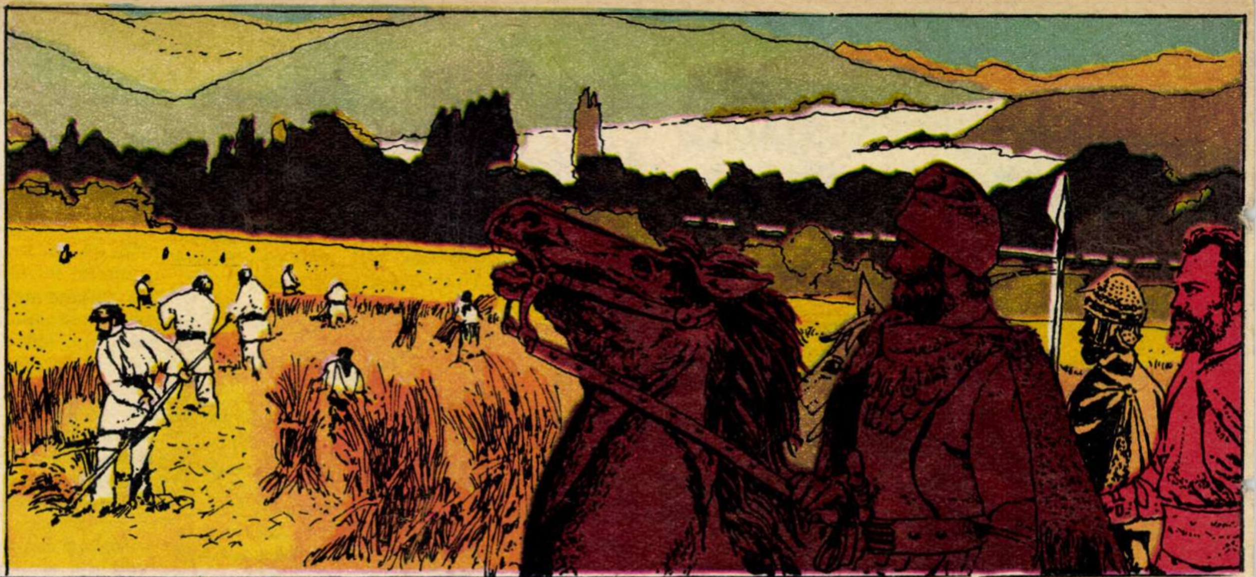

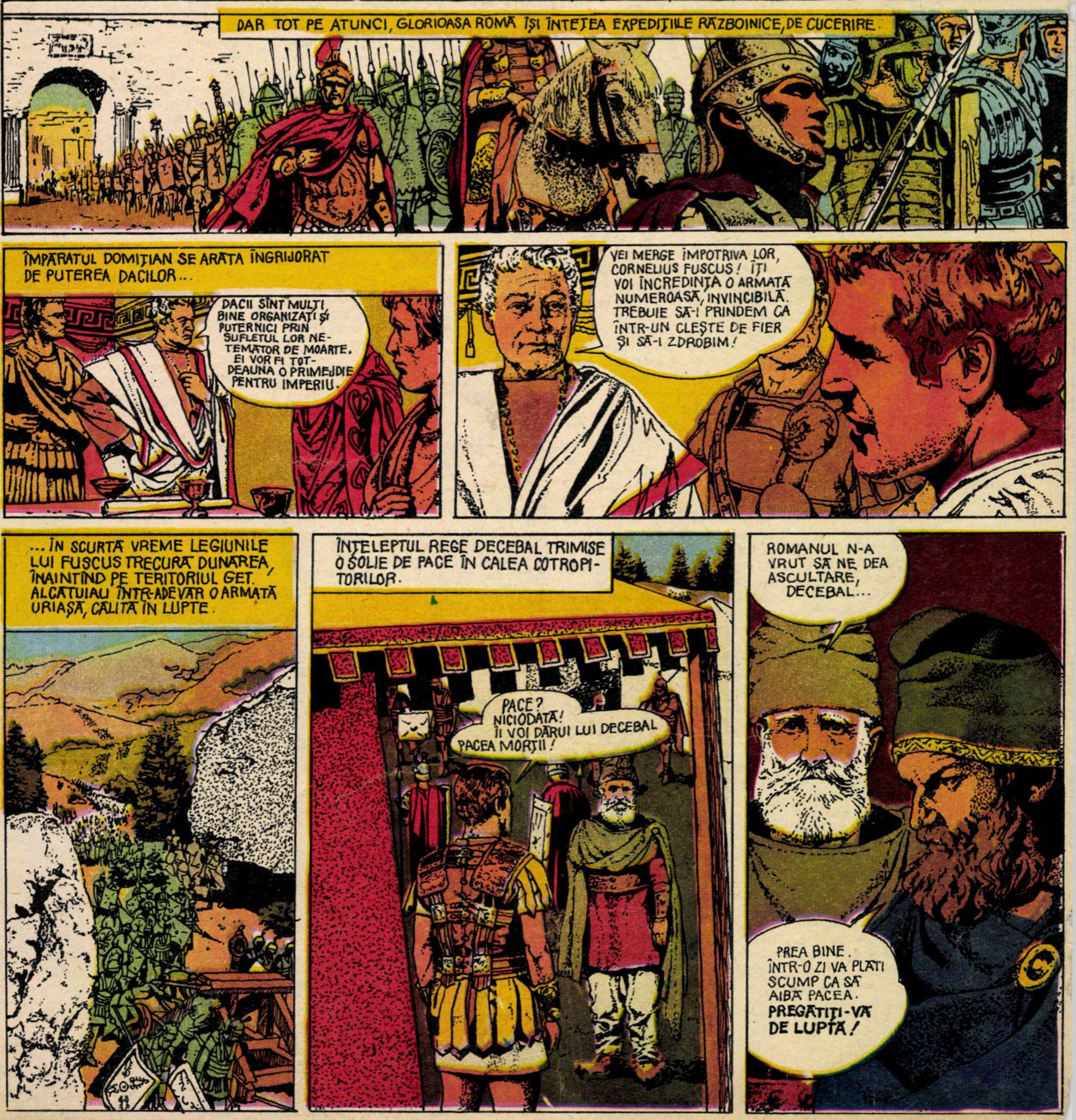
DAR TOT PE ATUNCI, GLORIOASA ROMĂ ÎȘI ÎNTEȚEA EXPEDIȚIILE RĂZBOINICE, DE CUCERIRE.
ÎMPĂRATUL DOMIȚIAN SE ARĂTA ÎNGRIJORAT DE PUTEREA DACILOR...
DACII SÎNT MULȚI, BINE ORGANIZAȚI ȘI PUTERNICI PRIN SUFLETUL LOR NETEMĂTOR DE MOARTE. EI VOR FI TOTDEAUNA O PRIMEJDIE PENTRU IMPERIU.
VEI MERGE ÎMPOTRIVA LOR, CORNELIUS FUSCUS! ÎȚI VOI ÎNCREDINȚA O ARMATĂ NUMEROASĂ, INVINCIBILĂ. TREBUIE SĂ-I PRINDEM CA ÎNTR-UN CLEȘTE DE FIER ȘI SĂ-I ZDROBIM!
...ÎN SCURTĂ VREME LEGIUNILE LUI FUSCUS TRECURĂ DUNĂREA, ÎNAINTÎND PE TERITORIUL GET. ALCĂTUIAU ÎNTR-ADEVĂR O ARMATĂ URIAȘĂ, CĂLITĂ ÎN LUPTE.
ÎNȚELEPTUL REGE DECEBAL TRIMISE O SOLIE DE PACE ÎN CALEA COTROPITORILOR.
PACE? NICIODATĂ! ÎI VOI DĂRUI LUI DECEBAL PACEA MORȚII!
ROMANUL N-A VRUT SĂ NE DEA ASCULTARE, DECEBAL...
PREA BINE. ÎNTR-O ZI VA PLĂTI SCUMP CA SĂ AIBĂ PACEA. PREGĂTIȚI-VĂ DE LUPTĂ!

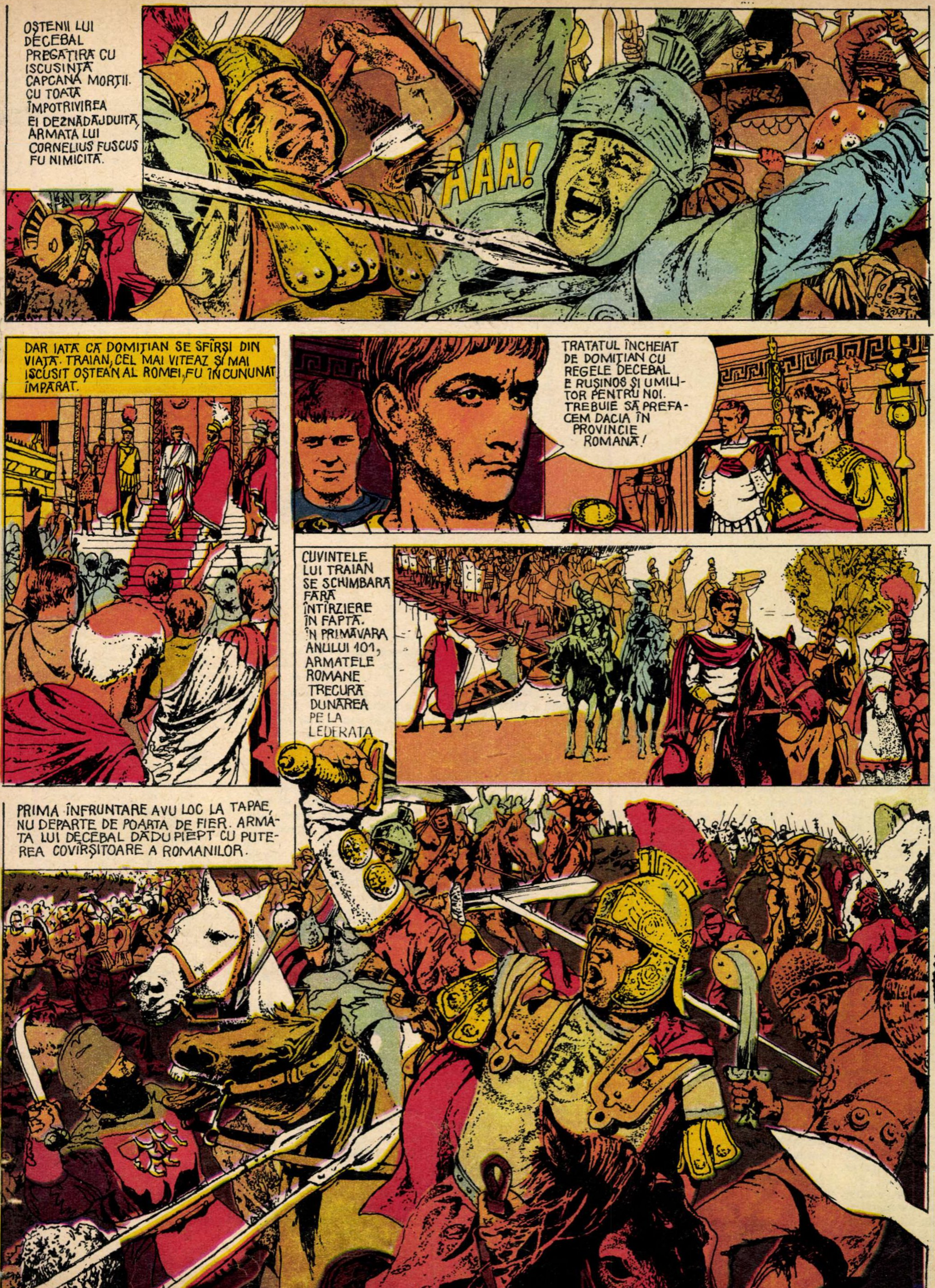
OȘTENII LUI DECEBAL PREGĂTIRĂ CU ISCUSINȚĂ CAPCANA MORȚII. CU TOATĂ ÎMPOTRIVIREA EI DEZNĂDĂJDUITĂ, ARMATA LUI CORNELIUS FUSCUS FU NIMICITĂ.
AAA!
DAR IATĂ CĂ DOMIȚIAN SE SFÎRȘI DIN VIAȚĂ. TRAIAN, CEL MAI VITEAZ ȘI MAI ISCUSIT OȘTEAN AL ROMEI, FU ÎNCUNUNAT ÎMPĂRAT.
TRATATUL ÎNCHEIAT DE DOMIȚIAN CU REGELE DECEBAL E RUȘINOS ȘI UMILITOR PENTRU NOI. TREBUIE SĂ PREFACEM DACIA ÎN PROVINCIE ROMANĂ!
CUVINTELE LUI TRAIAN SE SCHIMBARĂ FĂRĂ ÎNTÎRZIERE ÎN FAPTĂ. ÎN PRIMĂVARA ANULUI 101, ARMATELE ROMANE TRECURĂ DUNĂREA PE LA LEDERATA
PRIMA ÎNFRUNTARE AVU LOC LA TAPAE, NU DEPARTE DE POARTA DE FIER. ARMATA LUI DECEBAL DĂDU PIEPT CU PUTEREA COVÎRȘITOARE A ROMANILOR.

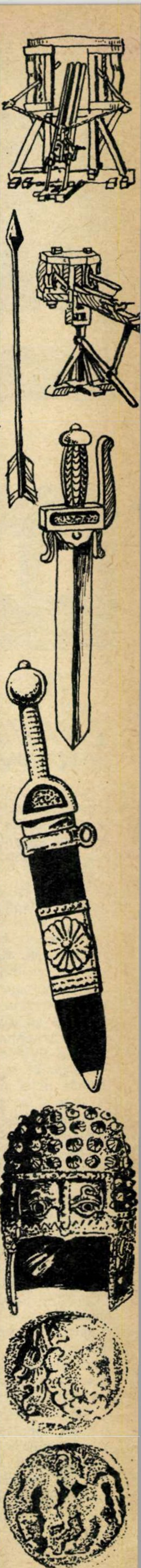

(VA URMA)

EL DIB

Fragment
de roman, de

**Vintilă
ORNARU** ●

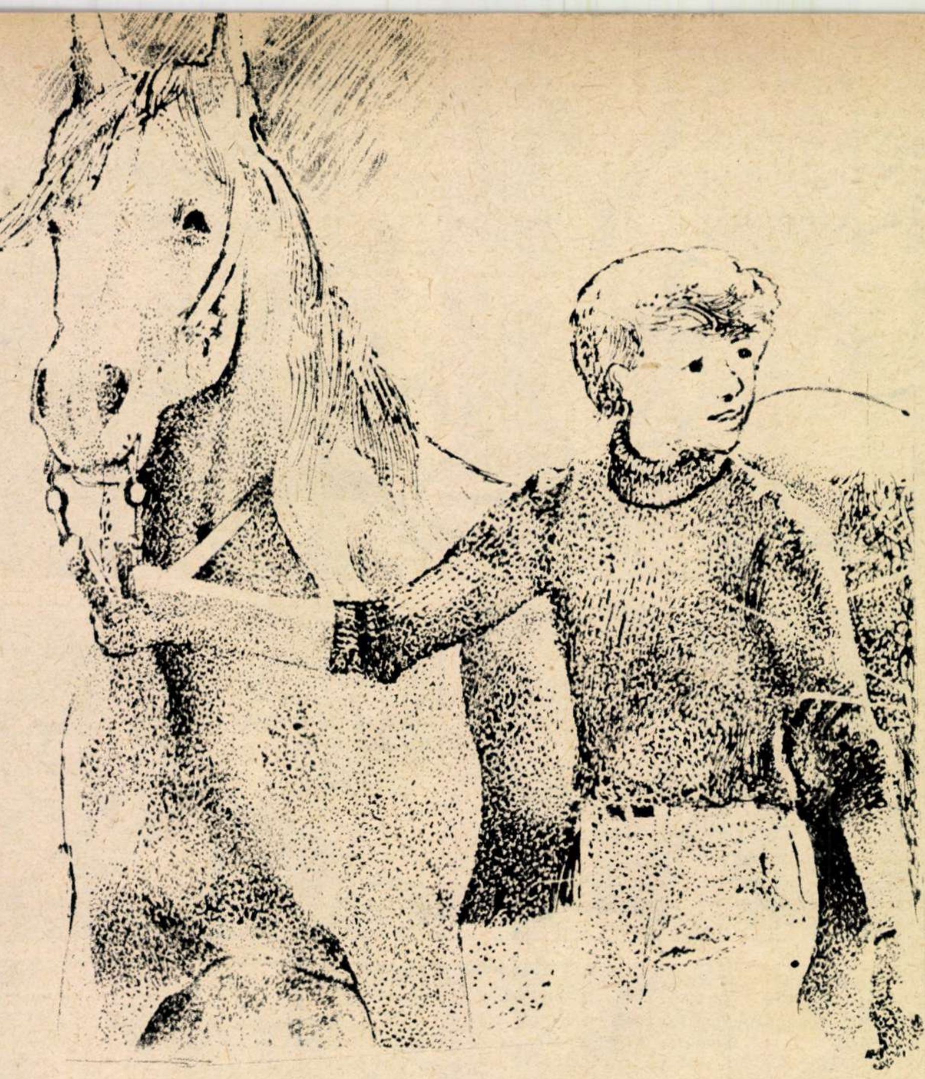

Ilustrație de OFELIA DUMITRESCU

Chiar de a doua zi, din zori, după ce bunicul îi explicase toată noaptea de-a fir a păr cum să se poarte cu caii, Petrică deveni un fel de Şef de-ai lor.

Nici nu îşi sorbise bine cafeaua cu lapte că... Tovarăşul director veni la el şi-i spuse:

— Comise, la treabă...

(Din acea zi, bunicul nu i-a mai zis niciodată altfel decît «Comise!», aşa cum li se spunea în vechime celor care aveau în grijă grajdurile domneşti!).

Şi proaspătul Comis, ieşi din casă şi intră în primul padoc al hergheliei şi, aşa cum fusese sfătuit, suflă de trei ori, scurt, în fluierul pe care îl luase în primire cu o zi mai înainte. Deodată văzduhul se cutremură de un cor de nechezături şi în uşa grajdului apăru mai întîi... Vătaful şi după el un cîrd de alţi cai şi mînji, roibi, murgi, albi ori dereşi! Cu toţii, cu Vătaful în frunte, după ce descriseră în goană năpraznică cîteva cercuri largi în jurul gardurilor vii care mărgineau padocul, — după ce îşi făcură înviorarea — cum îl informă Bunicul, se năpustiră la jgheaburile cu apă şi, aliniindu-se unul lîngă altul, ca nişte soldaţi disciplinaţi la armată, începură să soarbă cu lăcomie.

Singur Vătaful rămase în urma lor, supraveghindu-i ca un veritabil plutonier major.

— Să vezi, Comise, îi şopti Bunicul, că dacă vreunul nu se supune rînduielilor, Vătaful îl aduce imediat pe calea cea bună!

Într-adevăr, nici nu apucă să-şi sfîrşească bine vorba că un mînz, negru ca pana corbului, ieşi din rînduri şi începu ca prostul să se uite la ei ori la soarele care scînteia în înalturi.

— Ei, ce e, El Dib? Ce nu-ţi convine?! îi strigă, cu blîndeţe, de la distanţă, Bunicul!

Auzindu-se strigat mînzul se scutură şi dădu să se îndrepte spre el. Cît ai clipi, Vătaful scoase un nechezat şi apropiindu-se de mînz începu să-l împingă cu botul, şi-l împinse, îl tot împinse pînă cînd... nedisciplinatul ajunse în rînd cu ceilalţi...

— Aşa El Dib! zise bunicul rîzînd. Învaţă să fii disciplinat.

Şi Vătaful după ce îl puse la punct şi pe un altul care tocmai ieşise şi el neascultător din rînd, aplicîndu-i în şale o lovitură de copită şi, după ce îşi mai trecu încă odată în «revistă» efectivul se apropie leneş de jgheab şi-şi găsi şi el un loc, să bea apă.

După ce caii se adăpaseră bine, Comisul suflă din nou în fluierul său, de data asta de patru ori, şi caii cu Vătaful lor în frunte începură să descrie din nou, în goană, cercuri — cercuri în jurul gardului viu.

— Ce fac acum? îl întrebă neştiutor Comisul pe Bunicul său.

— Fac muşchi, cresc!

În goana aceea tulburătoare, de flăcări murge, roaibe ori albe, El Dib alunecă pe iarba încă umedă de rouă şi rămase de căruţă.

— Hai, El Dib, saltă-te, îi porunci bunicul de la distanţă, saltă-te şi prinde-i din urmă...

Mînzul ciuli urechile şi după ce îşi vîntură picioruşele lui subţiri prin aer sări ca o minge şi o rupse la sănătoasa pe urmele celorlalţi cai...

— Mînzuleţul ăsta, îi spuse bunicul cu mîndrie, Comisului, are un pedigriu extraordinar...

— Pedigriu?! Ce e ăla «Pedigriu?», îl întrebă încurcat băiatul.

— Asta înseamnă că are o origine foarte bună, adică mămica şi tăticul lui au fost nişte mari vedete pe cîmpul de curse! Tăticul lui se trage din Marele Godolpin Barb, unul din întemeietorii pur sîngelui englez!

Şi în vreme ce caii făceau «muşchi» şi «creşteau» nestingheriţi, în jurul lor, alergînd năprasnic, bunicul începu să-i depene nepotului său povestea lui Godolpin Barb.

Petrică l-a ascultat cu gura căscată şi, deşi nu prea pricepea el multe la vîrsta aceea, a reţinut că Godolpin ăsta a fost un cal arab pe care Sultanul Marocului i l-a trimis în dar unui rege francez care nu era altul decît însuşi regele Ludovic al XV-lea, un rege care nu prea iubea caii. A primit calul, dar neplăcîndu-i, l-a dat unui sacagiu şi l-a trimis în oborul Parisului! Un englez l-a văzut şi l-a cumpărat de la sacagiu cu 75 de franci. Englezul l-a dus în Anglia şi l-a rîndul lui l-a vîndut unui alt englez care era cafegiu... Cafegiul, la rîndul său, l-a vîndut unui lord... Lordul l-a dus la el la herghelie şi nu după mult timp s-a ivit un mînzuleţ care semăna cu Godolpin. Dar mînzul pe care îl chema Cade, a rămas orfan imediat după ce s-a născut şi a fost hrănit cu lapte de vacă! Şi cînd s-a făcut mare, mare, a devenit spaima epocii! Prin victoriile lui, Cade a confirmat strălucitele calităţi ale mamei sale şi tot atît de strălucita nobleţe a tatălui său...

— Ei bine, îşi încheie bunicul povestea, Cade ăsta este unul dintre strămoşii îndepărtaţi ai arabului de... El Dib! Ei, ce spui, Comise?!

— Spun, că o să-l fac praf pe Gicuţă... se sumeţi plin de mîndrie Petrică.

Cum caii tocmai treceau în goană prin faţa lor, bunicul îl strigă pe mînzuleţ.

— El Dib, El Dib, vino la tata!

El Dib mai încropi încă două trei salturi şi se opri măsurîndu-i cu vie curiozitate.

— Hai, El Dib, vino încoace! îl mai strigă bunicul.

El Dib se răsuci pe copitele lui mici şi, nechezînd uşor, din cîteva salturi ajunse lîngă ei.

Bunicul începu să-l scarpine între urechi. Mînzuleţul îşi lipi obrazul de obrazul bunicului, apoi nerăbdător începu să-l cotrobăie cu botul prin buzunare.

— Vrei zahăr, rîse bunicul!

Căluţul începu să se gudure ca un căţel în semn că «aşa e, că zahărul e ceva minunat de dulce!»

— Comise, îi porunci bunicul nepotului său, dă-i zahăr. Şi-i întinse o bucăţică de zahăr.

Petrică luă bucăţica de zahăr şi, neştiutor, i-o oferi ţinînd-o între arătător şi degetul mare.

— Nu aşa, Comise, pune-o pe palmă.

Petrică întinse palma şi bunicul îi aşeză bucăţica de zahăr exact în mijlocul palmei.

El Dib pofticios îşi desfăcu buzele şi o făcu să dispară într-o clipită.

Băieţaşul îi simţi răsuflarea caldă în palmă.

Şi în aceeaşi clipă îşi aminti iar de prietenul lui, de Gicuţă: «Ah! Unde e Gicuţă! să mă vadă cum îi dau eu zahăr lui El Dib!» Copleşit de fericire aproape nu mai văzu cum mînzuleţul îl caută şi pe el în buzunare, cu botul lui roz, ca zambila.

— Hai, nu fi obraznic, i se adresă bunicul lui El Dib. Zahărul îţi place, dar la morcovi şi la ovăz nu te prea îndeşi! Şi vîrîndu-i degetele în gură, începu să-i pipăie măselele.

— Aha! izbucni bunicul... De asta nu te îndeşi dumneata la mîncare! Avem colţi ca lupul! Bine ţi-a zis cine ţi-a zis El Dib... Şi adresîndu-i-se lui Petrică îi explică: El Dib, în limba arabă, înseamnă lup... Lupuşor, mai zise bunicul, deseară te prezinţi la dentist să-ţi pilim colţii. Şi scoţîndu-şi degetele din gura mînzului strigă în direcţia grajdului: Ciulule, ia vino încoace!

Ciulu răsări în gura grajdului, cu o ţesală în mînă.

— Bine, mă, i se adresă înfuriat, bunicul! Voi n-aţi văzut că El Dib are colţi de lup?!

— N-am văzut, tovarăşe director, se scuză îngrijitorul.

— Deseară să-i piliţi colţii, îi porunci bunicul.

— Am înţeles, aprobă Ciulu.

— Cu pila? întrebă îngrozit Petrică, ştiind bine ce a păţit şi el la dentist...

— Da... Da... cu pila, întări bunicul, şi o să vedeţi voi pe urmă cu ce poftă o să mănînce... Şi ovăz, şi morcovi, şi paie, şi iarbă, bătîndu-l uşor cu palma, îi zise: Hai, du-te şi fă muşchi!

El Dib plecă în galop săltat...

— Vai, cum te înţelege de bine, se minună Petrică.

— Mă înţelege, Comise, pentru că noi vorbim aceeaşi limbă!

— Cum, dar caii vorbesc?! se interesă curios băiatul.

— Da, vorbesc, zise bunicul, au şi ei limba lor... Dar odată pe an, de Drăgaică, cînd înfloresc sînzienele... Atunci vorbesc omeneşte, şi foarte gramatical, cu subiect şi predicat! Şi fac foarte bine acordul... ca orice şcolar silitor!...

Merele...

Schiță de
ALEXANDRU VERGU

Într-o dimineață de aprilie, aflînd că nea Tudor, șoferul C.A.P.-ului, face un drum la Piatra, cu niște mere, l-am rugat să-l ia în mașină pe Vasilică și să-l lase la Casa pionierilor.

— E-n ordine, a zis el. Ce nu fac eu pentru voi, pionierii?! Cine mă însoțește?

I-am zis c-are să-l însoțească Aburel, care era și comandantul grupei. Dimineață de tot, l-am dus pe Vasilică la mașină, l-am urcat, făcîndu-i loc între lăzile cu mere, iar Aburel, care ar fi trebuit să stea cu el, a trecut lîngă șofer. Pe drum, Vasilică s-a «trezit» și a început să culeagă mere din lăzi și să arunce într-o parte și alta a șoselei. Prin satele prin care treceau, oamenii, copiii culegînd merele, nu știau ce să mai creadă. Culmea e că nu se vedea cine aruncă merele, de parcă acel cineva stătea pitit și chicotea. Se mai «hodinea», iar atunci cînd șoferul punea frînă sau schimba brusc viteza, el ridica un braț, apoi pe celălalt, vrînd parcă să salte și arunca merele culese din lada de alături.

— Două lăzi cu mere!

— Dar dacă ar fi fost niște cartoane cu ouă?! a rîs unul.

Cineva strigase din urmă, dar șoferul a înălțat din umeri, trăgînd din țigară, nepăsător; îi cunoaște el pe alde ăia de fac «stop». N-avea voie să ia pasageri. Totuși, dacă se uita în oglinda retrovizoare, ar fi putut să vadă cum zboară merele, înalt, aruncate din camion. Trecînd pe lîngă o școală, într-o comună, copiii s-au trezit c-o ploaie de mere (tocmai ieșeau pe poartă, să plece acasă), de parcă s-ar fi aflat într-o livadă și cădeau scuturate de grindină.

— Nene șoferule, stai!

— Nene șoferule!! se auziră glasuri de copii, arătînd cîte un măr în mînă, sus.

Șoferul opri, coborî și veni spre ei.

— De unde le-ați luat? întrebă el.

Ei arătară că erau destule pe jos.

«S-o fi rostogolit vreo ladă», își zise șoferul.

— Hai, vreți să mă ajutați să le strîng?

— Da! s-au arătat ei bucuroși. Dar trebuie să-l dați jos și pe «obraznicul» acela din camion, care le-a aruncat!

Aburel, ca trezit la realitate, urcă numaidecît în camion și scoase din funcțiune robotul, coborî cu bateriile în brațe.

Dacă Aburel și-ar fi amintit mai înainte de baterii, să meargă în urmă la robot, l-ar fi zgîlțîit puțin pe Vasilică, să se astîmpere. Dar așa, cu toate că recuperaseră destule, atunci cînd am ajuns la Piatra și am oprit la Casa pionierilor, șoferul s-a luat cu mîinile de cap: lăzile de deasupra erau aproape goale.

A trebuit să reconstituim totul, ca să ne putem da seama cum s-a întîmplat. Vasilică nu știa să facă altceva, decît să ia cu mîna un lucru, ceva și să-l arunce. Așa fusese construit. Era un roboțel cu mecanisme din cele simple, și-l experimentasem cînd a fost s-alegem ciocălăii de porumb, la «rîșniță». El îi separa de boabe. Mai apoi i-am îmbogățit mecanismul, adaptîndu-l pentru sortat gogonele, la grădina de zarzavat. Poate că i-am fi adus și alte îmbunătățiri, dar tovarășul comandant-instructor de unitate a hotărît să-l trimitem, așa cum se află, la Piatra, la concurs. Bine, am zis noi, după aceea o să-l aducem înapoi. Vasilică trebuie pus să facă munci mai complexe. Așa îl numisem: Vasilică. După ce i-am pus carcasa, arăta ca un manechin sau mai curînd ca un băiat nu prea mare, dar bucălat și voios, că pentru cine l-ar fi văzut de prima dată, putea să jure că-i un coleg. Ba, fetele, ca să se amuze, îi cususeră și uniformă de școlar, iar noi i-am zis Vasilică. «Vasilică, roboțelul cu ochi de mărgele și cu nasul cît un borcănel de iaurt!» Totuși, nu se putea să treci pe la cercul nostru și să nu te oprești și să-l urmărești cît de vrednic era.

— Dar ne-a făcut-o, cu merele din camion!

— Eu am zis de prima dată că nu trebuia să-l transportăm cu camionul.

— Trebuia să-i scoatem bilet, cu loc rezervat, la cursă?! a rîs cineva.

— Și-a consumat și bateriile!

— Greșeala a fost a noastră, că din grabă, am uitat să-i scoatem bateriile care-i puneau în funcțiune mecanismele. Aburel ar fi trebuit de la bun început să ducă bateriile separat. Să le fi luat cu el în cabina șoferului.

— Ori măcar să fi controlat dacă butonul declanșator este pus pe «minus».

Prima dată cînd am auzit de cele întîmplate, ne-a pufnit rîsul, era de-a dreptul amuzant: Vasilică se dovedise foarte inimos, specializat la cules și aruncat (mecanismul punîndu-se în mișcare), el a început să golească lăzile și să arunce merele în stînga și-n dreapta, de-a lungul drumului.

— Ce facem? am luat noi problema în serios. Oricum, nu puteam să-l lăsăm pe «Vasilică» să-și facă de cap, și cu alte prilejuri. Neapărat trebuie să-i atașăm un dispozitiv de autocontrol, să-l facem «să-și dea seama» cînd e vorba de o muncă utilă și să n-o ia razna. Întîmplarea cu merele, în acest sens, ne-a dat de gîndit.

Cînd l-am adus pe Vasilică înapoi de la Piatra (de astă dată, într-adevăr, cu bilet și loc rezervat la cursă), l-am înconjurat, plini de admirație: avea atîrnată de gît o panglică roșie, cu medalia obținută la concurs. Și ne-am trezit, întrebîndu-l:

— Ce ne-ai făcut, bătrîne? În ce bucluc ne-ai băgat?!

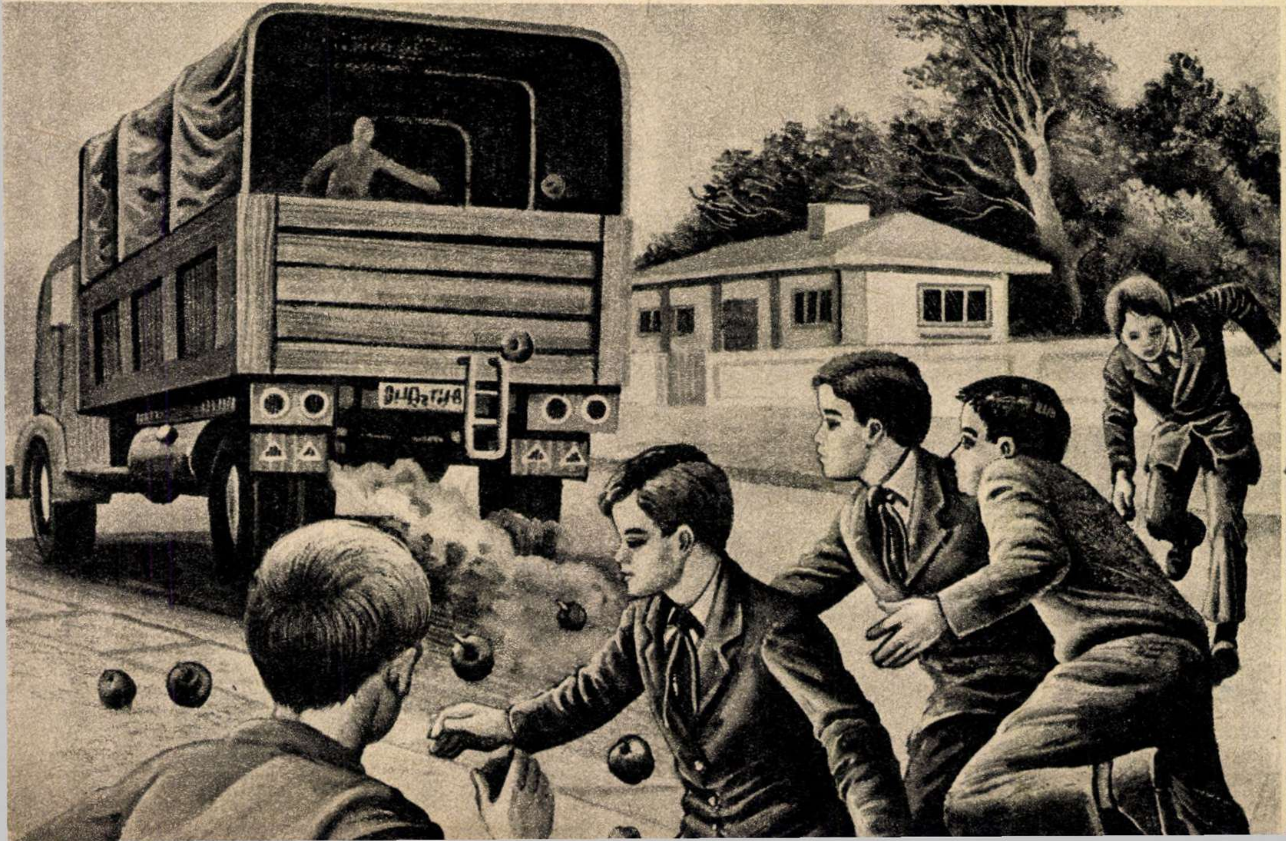

ISTORIE TRĂITĂ

Însemnări de
ILIE TĂNĂSACHE

Își burdușea buzunarele cu cretă. Ce poate să facă un elev cu albele paralelipipede? Ei bine, Alexandru Oprea — acum în clasa a VI-a, la Școala generală Ploieștiori, la cîțiva kilometri de străvechea capitală a petrolului românesc, Ploiești — nu le dădea arhicunoscuta destinație. Pentru el bucata de cretă se înfățișa — și continuă să se înfățișeze — ca un chip posibil. Se lasă modelată lesne și atîtea miniaturi albe, expresive, pline de candoare ori de gravitate stau mărturie acestei pasiuni.

— Am mers odată la școala lui Alexandru Oprea, cu cercul de automatică — ne spune tovarășa Toma, directoarea Casei pionierilor din Ploiești. Și cînd am văzut ce minuni știu să facă mîinile acestui copil, i-am zis: «N-ai vrea să vii la cercul nostru de sculptură?», «Bucuros!», a exclamat băiatul.

Din clipa aceea, în fiecare marți și vineri, fie că plouă ori ninge, de e soare ori vreme înnourată, Alexandru ia autobuzul din Bucov și merge la cerc. Cu o bucurie uriașă, pe care mîinile lui o toarnă în chipurile imaginate. Chipurile? Vin cu toate din adîncurile istoriei noastre. Din ceea ce inima poporului a știut să păstreze neștirbit, cu mare dragoste și pietate pentru oamenii faptelor și vremurilor mari. Numele acestor imagini, atît de puternic trăind și în inima lui Alexandru Oprea, tînărul cetățean al României socialiste? Mircea, Ștefan, Mihai, Vlad, Bălcescu, Cuza... Nume-simbol, de ctitori de țară și eroi de epopee. «De ce te oprești îndeosebi asupra acestor subiecte, Alexandru Oprea?» e întrebat adesea elevul dintr-a VI-a. «Pentru că eu trăiesc istoria», răspunde el simplu. Alexandru trăiește astfel istoria poporului din care face parte și, reînviind chipurile marilor bărbați ai neamului nostru, în clipa unică de inspirație și meditație, intuiește munca, zbuciumul și jertfa lor pentru țară, visul lor, fără de moarte, spre timpul de fericire al poporului. Și atunci, marile fapte din trecut ale poporului capătă pentru tînărul sculptor nume exacte precum Mircea și Ștefan, Mihai și Vlad, Bălcescu și Cuza...

Cartea cu poze

Schiță de HEDI HAUSER

Peter locuia la oraș, într-un bloc înalt, cu multe ferestre. În fața fiecărei ferestre era un balcon. Dacă priveai din stradă, în sus, ți se părea că balcoanele sînt niște cutiuțe.

Într-o zi, cînd soarele dogorea mai tare ca de obicei, Peter stătea în balcon și răsfoia cartea lui preferată. Cartea avea poze cu multe animale și păsări. Unele dintre ele îi erau cunoscute, deoarece bunicii săi trăiau la țară. Acolo, Peter văzuse vaci, cai, porci, capre, oi, cîini, pisici, iepuri de casă, gîște, curcani, rațe, găini. Pozele acestor păsări și animale populau prima parte a cărții. Erau animale blînde și cînd fusese la țară, Peter se apropiase de ele. Spre unele îndrăznise chiar să întindă mîna, să le mîngîie.

Cealaltă parte a cărții se desfăcea ca un acordeon. Aici găseai tot felul de animale sălbatice: elefanți, lei, tigri, cămile, girafe și maimuțe, urși, lupi, vulpi, rîși, dingo și chiar și o zebră. La grădina zoologică, Peter se temea de ele și prefera să rămînă cît mai departe de cuștile cu zăbrele de fier. Însă cînd le privea aici, în cartea cu poze, nu-i mai era frică. Nu simțea nici cel mai mic semn de frică. Iată! Elefantului îi dădu un bobîrnac peste trompa lui lungă, iar maimuței, ce se uita spre banana din care el mușcase cu poftă, îi făcu «sîc!».

—Peter! se auzi glasul mamei. Vino repede. Trebuie să mergem la magazin. Am de făcut cumpărături și tu o să mă ajuți.

—Ce bine! se bucură Peter. O să-mi cumperi și mie ceva, nu? Poate chiar o ciocolată mare. Sări bătînd din palme, dar scăunelul pe care șezuse se răsturnă, iar cartea cu poze căzu jos.

Și astfel cartea rămase singură în soare. După puțin timp ursul care avea blana groasă și mițoasă începu să transpire. Celelalte animale îl compătimeau.

Dar deodată, în fața soarelui apăru un nor negru. Se auzi și un tunet. Se aprinse un fulger. Apoi, un vînt puternic se apropie cu mare viteză, clătinînd ghivecele cu flori.

Puișorii din carte începură să tremure. Vîntul ciufuli coama leului. Girafei i se răciră picioarele.

Și imediat începu ploaia. Întîi se auzi o picătură. Îi urmară pic! pic! nenumărate altele. Florile se întinseră spre umezeala înviorătoare, dar cartea cu poze se zgribuli, udă leoarcă.

—Hapciu! strănută mielul.

—Hapciu! strănută și un purcel. Și pînă la urmă strănutară toate animalele.

—Ce ne facem? se văită cloșca. Toți puii mei or să răcească.

—Copiii mei or să se îmbolnăvească, se jelui iepuroaica.

—Ori de cîte ori Peter este bolnav, mama sa îl culcă și îi dă ceai fierbinte. Un ceai bun și aromat. Aroma lui ajunge uneori pînă la mine, spuse leul.

—Să bem și noi ceai, propuse calul.

—Nu se știe dacă o să ne ajute numai ceaiul. Ar trebui să intrăm întîi sub plapumă.

—În bibliotecă se află o carte cu plante medicinale, își aminti girafa. Să cerem ajutor plantelor.

Toate păsările și animalele căzură de acord. Începură să se întindă, să se înalțe, să ajungă atît de mari încît unele ieșeau din carte cu capul, iar altele cu picioarele. Și astfel cartea cu poze începu să umble prin cameră pe zeci de picioare. Cînd ajunse lîngă rafturile bibliotecii, cartea se prefăcu în scară și pe ea începură să se cațăre toate animalele. Zebra, care ajunsese prima, fără să se mai uite la cotor își vîrî botul într-o carte, dar și-l retrase repede, tremurînd de frig. Era o carte despre o călătorie la polul nord.

Pînă la urmă animalele găsiră cartea cu plante și intrară toate în ea. Dar aici altă încurcătură. Nimeni nu cunoștea plantele medicinale de care aveau nevoie.

Le veni în ajutor Zîna liliacului, care era pe aproape, într-o carte cu basmele lui Andersen. Ea aduse o cană mare cu ceai din flori de tei și într-o clipă toate animalele se însănătoșiră. Mulțumind zînei, ele coborîră scările, apoi intrară înapoi în cartea cu poze, care-și închise paginile și rămase pe covor. Aproape în aceeași clipă, închiseră ochii și găinile și porcul și oile. Pînă la urmă, începu să sforăie toată trupa.

Cînd se întoarse acasă, Peter se duse direct spre balcon, să-și caute cartea. Dar nu o găsi. Începu să scrîncească. Unde era cartea lui cu poze? Unde-i erau animalele pe care le îndrăgise atîta?! Să nu le mai revadă niciodată? Unde era prietenul lui Dingo? Dar pisica vărgată, cu mustața ei lungă? Dispăruse și elefantul cam durduliu, și mieluțul cu picioarele tremurătoare și subțiri ca niște scobitori...

Se întoarse foarte trist în cameră. Acolo îl aștepta mama sa. Ținea în mînă cartea cu poze: îi spuse:

—Mereu îți lași lucrurile peste tot. Adineauri era să mă împiedic de cartea ta.

Peter făcu ochii mari, uluit. Doar uitase cartea cu poze pe balcon. Cum ajunsese în cameră? O luă, o întoarse pe o parte și pe alta, se uită foarte atent la coperțile jilave și n-a mai avut nici o îndoială. Cartea stătuse în ploaie. Deci o uitase pe balcon! Atunci cum ajunsese în cameră? Poate că o împinsese vîntul...

Peter se așeză pe un scaun și începu să răsfoiască iar cartea cu poze. Dar ce se întîmpla? Maimuța clipea cu ochiul stîng de parcă i-ar fi făcut semne, ori i se părea doar? Și nu cumva și vulpea îi făcea cu ochiul? Nu, ea se pregătea de culcare.

Peter închise cartea și de bucurie că nu o pierduse îi venea să țopăie. Cînd merse la culcare o luă cu el. Adormi ținînd-o strîns cu palmele lui mici.

Acum toate animalele din cartea cu poze erau vesele. Lîngă Peter, era cald și bine. Pînă a doua zi aveau să se însănătoșească precis.

Noapte bună!

Traducere: RENATE HAUSER
și COSTACHE ANTON

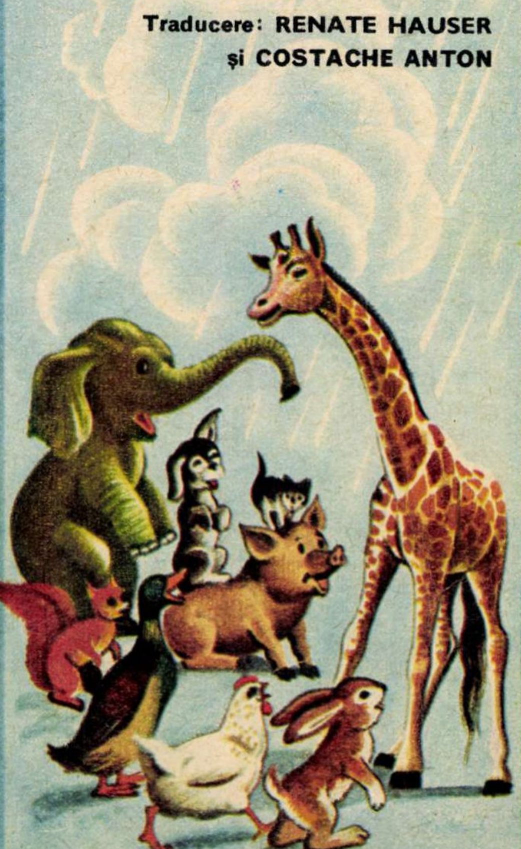

CU CÎNTECUL ÎN DRUMEȚIE

Muzica: LAURENTIU PROFETA

Versurile: MIHAI NEGULESCU

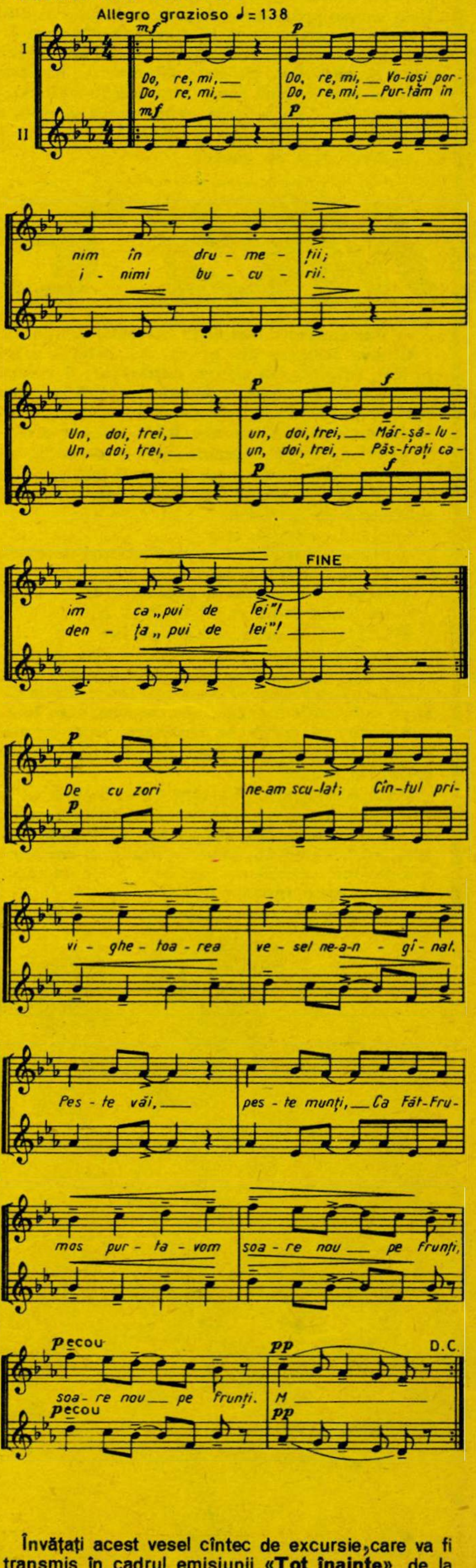
Allegro grazioso ♩ = 138
I
II
mf
p
Do, re, mi, — Do, re, mi, — Vo-ioși por-nim în dru-me-ții;
Do, re, mi, — Do, re, mi, — Pur-tăm în i-nimi bu-cu-rii.
Un, doi, trei, — un, doi, trei, — Măr-șă-lu-im ca „pui de lei”! —
Un, doi, trei, — un, doi, trei, — Păs-trați ca-den-ța „pui de lei”! —
f
FINE
De cu zori ne-am scu-lat; Cîn-tul pri-vi-ghe-toa-rea ve-sel ne-a-n-gî-nat.
Pes-te văi, — pes-te munți, — Ca Făt-Fru-mos pur-ta-vom soa-re nou — pe frunți,
p ecou
soa-re nou — pe frunți.
pp
M —
D.C.

Învățați acest vesel cîntec de excursie, care va fi transmis în cadrul emisiunii **«Tot înainte»** de la T.V., **duminică, 6 iunie a.c.**

UN MILION DE PRIETENI

ȘCOALA ZIARIȘTILOR...

Unul dintre procedeele — multe și inteligente — pe care le folosește redacția «Semaforului-Cutezătorii» de la **Școala generală nr. 1** din Botoșani este... școala ziariștilor! **Camelia Marcu și Lenuța Brai** îmi relatează că «Semaforul» lor conține și o rubrică specializată în îndrumarea corespondenților. Acest «Semafor» este — fericită situație! — literalmente asediat de reportajele, știrile, interviurile, foiletoanele și caricaturile realizate de zeci și zeci de corespondenți, elevi în toate clasele, de la a doua pînă la a opta. Redacția pionierească nu numai că le selectează și le publică pe cele mai bune — după ce în prealabil **verifică adevărul celor afirmate** în aceste corespondențe — dar, număr de număr, discută în cadrul rubricii «De vorbă cu corespondenții» despre articolele acestora, dîndu-le, în mod colegial, îndrumările necesare.

ȘCOALA PRIETENIEI...

Școala prieteniei este însăși viața. Uneori, efortul de a menține o prietenie, de a-l ajuta pe un prieten ne oferă admirabile exemple etice. **Ioana Stîlpeanu** din cl. a opta, **Șc. gen. Pogoanele — Buzău,** îmi scrie, necăjită, că a primit în luna martie, de la colegi, 20 de mărțișoare în timp ce prietena ei cea mai bună, F.V., numai trei. Ioana nu s-a gîndit nici o clipă să se laude. S-a bucurat — era și firesc, nu-i așa? — dar îmi mărturisește că e mîhnită de faptul că prietena ei este mai puțin agreată de colegi. **«Nu știu cum să fac, dar aș vrea să nu primesc nici măcar un mărțișor mai mult decît F.V., și în general decît oricare altă fată din clasă. Aș mai vrea ca băieții să nu-mi mai poreclească prietena** casetofon **și să țină la ea la fel de mult ca și la mine.»**

Eu cred că din rîndurile Ioanei se desprinde și un oarecare portret al prietenei sale F.V. Nu vă grăbiți însă s-o compătimiți sau s-o ironizați: de obicei, ia premiul întîi, în timp ce Ioana ia premiul al doilea. Acum examinați singuri datele problemei!

ȘCOALA FRUMUSEȚII...

Pe **Valerica Groza** din cl. a șaptea, Șc. **gen. Poienii de Sus — Bihor,** o preocupă... cosmetica. **«Să nu credeți însă că umblu să mă înfrumusețez suplimentar. Sînt o fată, cred, serioasă: am avut media 9,71 pe trimestrul doi, îmi plac cu deosebire chimia, anatomia, desenul. Dorința mea este să lucrez în domeniul acesta, al cosmeticii, care-i ajută pe oameni să devină mai frumoși. Vă rog să-mi spuneți ce școală ar trebui să urmez în acest sens.»**

Despre o școală de cosmetică îți mărturisesc că n-am auzit. Probabil că trebuie să existe o asemenea formă de școlarizare, dar mai întîi e necesar să termini liceul — de cultură generală sau, ți-aș propune, un liceu sanitar. Nu sînt sigur nici că prin cosmetică, sau **numai** prin cosmetică, oamenii devin mai frumoși. Ei devin astfel în primul rînd prin frumusețea caracterului lor, prin ideile lor nobile, prin comportarea lor exemplară. O astfel de idee nobilă se află și la baza dorinței tale de a-i face pe oameni mai frumoși!

...ȘI ȘCOALA SPIRITULUI DE RĂSPUNDERE

Adriana Crăciun de la **Șc. gen. 169, București,** este o comandantă de detașament cu mai puțină experiență, fiind în clasa a patra. Ea îmi scrie: **«Sînt uimită, nu știu ce să mai cred; în timp ce majoritatea pionierilor din clasa mea participă la acțiuni de muncă patriotică, cultural-sportive și așa mai departe, tocmai unii comandanți de grupă, Daniel, de pildă, sau Marius, lipsesc!»** Așadar, Adriana e uimită și nu știe ce să creadă. Eu cred că Daniel și Marius nu sînt serioși! Li se pare că a fi comandanți de grupă e un titlu onorific. N-au înțeles că **trebuie să muncească,** n-au înțeles că **au o răspundere** față de cei care i-au ales și față de ei înșiși, ca pionieri pur și simplu! Pe deasupra, mai sînt și **necolegiali,** lăsînd toată greutatea conducerii detașamentului pe umerii Adrianei. Dar însuși faptul că în adunările detașamentului a început să se vorbească despre toate acestea e o dovadă că, treptat, detașamentul nostru (ai cărui membri «fără grade» își văd de treabă cu seriozitate!) tinde spre a deveni o școală a spiritului de răspundere. Rămîne de văzut dacă Daniel și Marius vor «absolvi» cu bine aceste «cursuri».

OVIDIU ZOTTA

• • • • • • • • • • •

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «Un milion de prieteni»

SEMAFOR CUTEZĂTORII

Elevului C.S. de la Școala generală nr. 7 din Hunedoara, care absentează nemotivat de la cursuri.

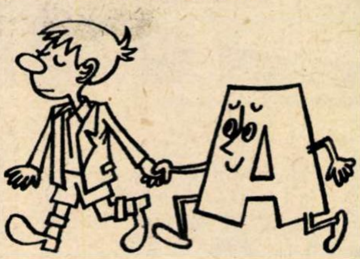

La școală cînd profesorul te-a ascultat
Tu ai promis în fața clasei că vei fi
alt băiat,
Că de la lecții nu vei mai lipsi,
Că zilnic la lecții te vei pregăti.
Dar vai, amarnic noi ne-am înșelat
Cînd am văzut că azi din nou... ai
absentat!
Dar peste ani, cam ce vei face
frățioare?
Poți să răspunzi la astă întrebare?

HORIA TALFEȘ,
Casa Pionierilor, Hunedoara

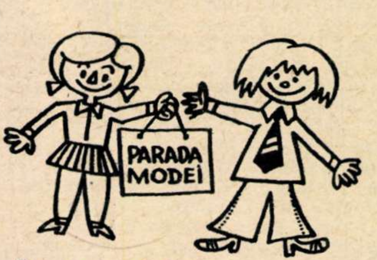

De o vreme-ncoace
Gustul s-a schimbat
Fetele și băieții s-au modernizat.
Ce e uniforma, parcă au uitat,
Pletele atîrnă, rochia s-a scurtat.

VIORICA VIȚĂ,
Școala generală «Simion Mehedinti» Soveja, Vrancea

TRIBUNA SPORTULUI

TEMERARI PE... DOUĂ ROȚI

Despre «temerarii» din Suplacu, cine sînt ei, de ce își merită renumele cîștigat și cum au reușit să «perforeze» anonimatul sportiv își propune să noteze succinta noastră «carte de vizită». Sînt membrii cercului de cicloturism «Orizont» de la Școala generală Suplacu de Barcău (județul Bihor), a căror bogată activitate însumează cinci ani și un impresionant număr de kilometri parcurși pe... două roți. Cum performanțele actuale sînt rodul unei inițiative îndrăznețe, al unor susținute eforturi, îndelungi antrenamente, al unui climat de solidaritate, al pasiunii, cutezanței și zelului sportiv, ne-am permis o retrospectivă a activității lor. Ideea înființării acestui cerc (sub conducerea profesorilor Gheorghe Anderco și Octavian Tripon) a cucerit mulți adepți. Încă de la început ei și-au propus să coreleze țelul pur sportiv cu dorința lor de a cunoaște frumusețile și bogățiile patriei, de a străbate emoționante itinerarii istorice care vorbesc despre trecutul glorios al poporului nostru, despre marile realizări contemporane. Desigur, o expediție cicloturistică presupune verificarea aptitudinilor fizice, a capacităților de efort ale fiecăruia, însușirea regulilor de circulație și, să nu uităm, cunoașterea regimului alimentar propice în timpul unei curse cicliste. O asemenea bună pregătire îți dă «pinteni» să-ți propui un scop ambițios, să pornești la un drum lung și să obții succesul scontat, precum au dovedit-o temerarii din Suplacu, încă de la primul lor tur pe biciclete (efectuat în 1971) — înconjurul țării, parcurgînd 1 796 km. Întorși victorioși, cu un album bogat în imagini și mărturii ale marelui și interesantului traseu străbătut, era și firesc să stîrnească o largă emulație în rîndurile colegilor. Cei mai buni aveau să fie selecționați pentru cel dintîi tur peste hotare (în 1972) — în R.P. Ungară, R.P. Polonă și R.S. Cehoslovacă (2 120 km). În 1973, cicliștii din Suplacu se înscriu pe un nou traseu, vizitînd de această dată R.S.F. Iugoslavia și R.P. Bulgaria (1 300 km). În vara anului 1975 un echipaj din Suplacu, avînd ca obiectiv turistic nordul Moldovei, participă la Expediția «Cutezătorii» — tot pe biciclete bineînțeles —, pentru ca apoi să reprezinte județul Bihor la marea acțiune cicloturistică «Floarea prieteniei» (pe ruta Carei-București, 750 km). Printre așii curselor pe două roți din Suplacu se numără Ioan Haiaș (căpitanul echipajului), Viorel Tivadar, Iosif Ciordaș, Gheorghe Orban, Ioan Salva, Dorel Manea, Petru Gliga — elevi cu rezultate meritorii la învățătură și în activitatea sportivă. Firește că proiectele pentru anul 1976 sînt în măsură să înalțe ștacheta performanțelor anterioare, ele legîndu-se de realizarea unei mai vechi dorințe — reeditarea primului ocol al țării pe biciclete efectuat de trei orădeni în anul 1926 (un itinerar de peste 2 140 km), de la care se împlinește în luna iulie o jumătate de veac. Totodată ei se pregătesc și pentru o nouă expediție peste hotare, în R.P. Ungară. Planuri îndrăznețe, antrenamente febrile, pasiune, cutezanță, entuziasm, un bogat palmares — iată ce putem conchide în finalul «cărții de vizită» a temerarilor cicliști din Suplacu.

ILEANA PIȚA

ANTENA

RADIO

Săptămîna radiofonică 23-30 mai a.c. vă va prilejui audierea unor noi, interesante și agreabile emisiuni. Dintre acestea, vă recomandăm:

● «Teatru la microfon pentru copii» (duminică, 23 mai, orele 8, programul II) prezintă scenariul «Promoția Sultănica» de Vasile Chiriță.

● «Radio-Voinicel» (luni, 24 mai, orele 10,15) transmite sceneta «Vînătoarea veselă» de Steliana Humărel.

● «Înșir-te mărgărite» (luni, 24 mai, orele 18,30) vă rezervă o premieră: scenariul «Uriașul și florile» de Anca Radu.

● «Microfonul pionierilor» (marți, 25 mai, orele 18,30, programul II și în reluare miercuri, 26 mai, orele 11, programul I) — emisiune în cadrul căreia veți putea urmări finalul anchetei-serial «10² ⁰⁰⁰ ⁰⁰⁰» precum și un dialog pe calea undelor — «Poșta redacției».

● «Radio-Voinicel» (joi, 27 mai, orele 10,15, programul II) oferă micilor săi ascultători sceneta «Bun găsit, casă frumoasă!» de Titel Constantinescu.

● «Vreau să știu» (vineri, 28 mai, orele 18,30) va evoca, în cadrul ciclului «Înaintași de seamă ai științei românești», figura matematicianului Gheorghe Țițeica (realizatorul emisiunii — I.M. Ștefan).

● «Sînt pionier, ce mîndru nume» este titlul emisiunii în care veți putea audia (sîmbătă, 29 mai, orele 18,30) un spectacol la care vor participa formații artistice pionierești din întreaga țară.

TELEVIZIUNE

● Duminică, 23 mai (orele 8,40), veți putea viziona, în cadrul emisiunii «Tot înainte», concursul republican de creație și construcție tehnică pentru pionieri «Mîini de aur» (redactor — Mircea Mondea). În continuare, la orele 9,35 — un nou episod al filmului serial pentru copii «Daktari».

● Emisiunea «Eroi îndrăgiți de copii» (orele 20,00, programul II) vă prilejuiește o nouă întîlnire cu Năică, eroul filmului realizat de Elisabeta Bostan.

● Emisiunea «Telescoală» prezintă marți și miercuri (25 și 26 mai, orele 9,50), în cadrul învățămîntului preșcolar, două povești-lecție: «De la 1 la 5» și «Ceasul».

● Sîmbătă, 29 mai (orele 10,00), emisiunea «O viață pentru o idee» va evoca figura arhitectului Alexandru Orăscu, personalitate marcantă a culturii românești din secolul trecut, participant la revoluția de la 1848 din Țara Românească. Invitatul emisiunii: acad. Nicolae Teodorescu; realizatori: Eugen Patriche și Theodor Scarlat.

● În tot cursul săptămînii, la orele 19,20, se va transmite, ca de obicei, emisiunea «O mie și una de seri».

COLEGUL MINITEHNICUS

Desene de Nic. Nicolaescu

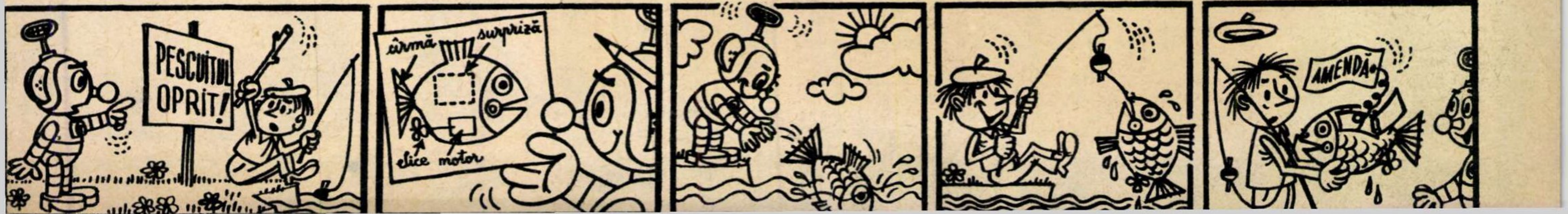

Pateră din tezaurul de la Pietroasele, judeţul Buzău. (sec. IV—V e.n.)

Pieptene de os, mărgele, fibule şi cataramă, de la Spanţov, judeţul Ilfov. (sec. IV e.n.).

66

NOI DOVEZI ALE CONTINUITĂŢII NOASTRE ISTORICE

Poporul român şi limba română s-au născut în decursul unui îndelungat şi neîntrerupt proces social-istoric, prin împletirea celor două civilizaţii — geto-dacă şi romană — proces desfăşurat pe un spaţiu teritorial mai larg, avînd în centru teritoriul vechii Dacii. Rezultat al acestei contopiri dintre daci şi romani, poporul român a fost nevoit să ducă, încă de la începutul existenţei sale, o luptă necurmată pentru a-şi asigura continuitatea pe teritoriul său de baştină,în ciuda atîtor vicisitudini istorice provocate de popoarele migratoare care i-au stînjenit dezvoltarea. Numeroase dovezi de cultură materială şi spirituală scoase la iveală pe întreg teritoriul României, prin munca asiduă a cercetătorilor, demonstrează împletirea celor două civilizaţii, influenţarea lor reciprocă intensitatea procesului de romanizare, vieţuirea neîntreruptă a populaţiei autohtone daco-romane pe aceste meleaguri, cristalizarea culturii materiale şi spirituale unitare a poporului român.

În rîndurile de faţă ne vom referi la cîteva dovezi de cultură materială mai deosebite, în măsură să evidenţieze pregnant procesul de vieţuire neîntreruptă pe teritoriul României a populaţiei autohtone; este vorba de trasmiterea din tată în fiu, din generaţie în generaţie, începînd din epoca dacică şi pînă în epoca medievală, a unor practici şi procedee tehnologice utilizate în procesul de producţie a bunurilor materiale. Am ales, în acest context, unele referinţe la două îndeletniciri de bază, fundamentale ale populaţiei autohtone de pe teritoriul patriei noastre: *agricultura* şi *valorificarea bogăţiilor miniere* — ocupaţii în măsură să confere populaţiei care le-a practicat un caracter statornic, sedentar, excluzînd posibilitatea atribuirii unor asemenea ocupaţii popoarelor nomade într-o continuă mişcare.

Practicarea neîntreruptă a agriculturii, începînd din epoca dacică, a fost pusă în evidenţă prin descoperirea în numeroase aşezări a unor unelte agricole de bază ca: fiare şi cuţite de plug, coase, securi, boabe de cereale carbonizate, rîşniţe de piatră etc. care atestă această îndeletnicire la daci (sec. III—I î.e.n., sec. I e.n.) la populaţia daco-romană (sec. al II-lea, al III-lea e.n.), la populaţia autohtonă romanizată (după sec. al III-lea e.n.). Interesantă în această privinţă este evoluţia tehnică a unei piese de fier principale a plugului — fierul lat sau brăzdarul, cum este cunoscut în literatura istorică. Dacii foloseau un brăzdar de plug specific, care s-a impus în cadrul societăţii respective pe o arie geografică foarte întinsă. Odată cu cucerirea Daciei de către romani (sec. al II-lea e.n.), în agricultura din Dacia s-a răspîndit un tip nou de brăzdar, aşa-numitul brăzdar roman, care prezenta unele calităţi tehnico-economice superioare (un mai mare randament economic). Acest lucru a condus, după o perioadă de coexistenţă a celor două tipuri de brăzdare, la renunţarea utilizării vechiului brăzdar dacic şi la adoptarea deplină a noului tip de brăzdar. Această constatare reflectă, pe plan tehnologic, procesul de contopire dintre daci si romani, influenţa culturii romane asupra populaţiei autohtone din Dacia, receptivitatea populaţiei dacice, daco-romane faţă de formele superioare ale acestei culturi.

Un alt exemplu îl constituie preocupările de obţinere (extracţie şi reducere) a metalului de bază — fierul — în vederea confecţionării unei game atît de variate de unelte şi obiecte de o largă utilitate.

Şi în această privinţă, cercetările arheologice au scos la iveală numeroase dovezi ale practicării neîntrerupte de către populaţia de pe teritoriul vechii Dacii, din epoca geto-dacă şi pînă tîrziu în evul mediu, a extracţiei şi reducerii minereului de fier, proces foarte complex, care presupunea însuşirea de către meşterii respectivi a unor cunoştinţe tehnologice deloc neglijabile, transmiterea lor din tată în fiu, din generaţie în generaţie, în cadrul uneia şi aceleiaşi populaţii. Au fost scoase la iveală într-o serie de aşezări de pe tot cuprinsul ţării, cuptoare de redus minereul construite la suprafaţa solului (întregi sau fragmentare), bucăţi de minereu de fier, reziduuri de la procesul de reducere etc. Asemenea mărturii s-au descoperit la Doboşeni, cetăţile dacice din munţii Orăştiei, în Transilvania, Bragadiru, Căţelu, Cireşu, Ocniţa, în Ţara Românească, Cocorăni, în Moldova. Această activitate s-a dovedit a fi neîntreruptă, asemenea vestigii descoperindu-se în cadrul aceleiaşi aşezări începînd din epoca dacică, aproape secol de secol, pînă în evul mediu. Folosirea aceloraşi procedee tehnologice (tipul de cuptor utilizat, folosirea fondanţilor — calcar etc.) în toată această vreme, inclusiv în perioada de după sec. al III-lea e.n., demonstrează cu toată tăria că nu poate fi vorba decît de una şi aceeaşi populaţie care a transmis din tată în fiu cunoştinţele şi procedeele tehnice specifice procesului respectiv, de extracţie şi reducere a minereului metalifer. Se cuvin menţionate puternicele centre de reducere a minereului de fier şi prelucrare a metalului obţinut de la Budureasca, Vadul Săpat, Străuleşti, Zimnicea şi Garvăn. Astfel de centre au fost descoperite şi la Epureni, Dodeşti, Suceava, Hlincea, în Moldova precum şi în multe alte localităţi din Transilvania. Unele influenţe manifestate şi în acest caz dovedesc că poporul nostru nu s-a dezvoltat izolat, ci într-un continuu contact cu populaţiile din jur, adoptînd forme superioare de cultură sau respingînd pe cele necorespunzătoare. Este cazul unor procedee de reducere a minereului de fier, specific unor popoare migratoare sedentarizate, procedee care în «confruntarea» directă cu formele tradiţionale, autohtone, au fost abandonate datorită randamentului ridicat al celor din urmă.

Terminologia acestor îndeletniciri confirmă şi ea din plin originea daco-romană a unor asemenea ocupaţii, permanenţa lor în toată această epocă a mileniului I e.n. Deşi cuvinte ca plug, vatră etc. sînt preromane, terminologia esenţială legată de producţia materială este de origine latină. Aşa, de pildă, vechiul termen al documentelor noastre medievale, *faur* derivă din latinescul *faber*, iar *fierul* pe care îl prelucrau aceşti meşteri făurari sau fierari provine din *ferrum; cuptorul* de redus minereul din *coctorium; cărbunele* din *carbo-carbonis; zgura* din *scoria*, probabil, *foalele* de la *foles* etc.

Toate aceste dovezi demonstrează că poporul nostru, izvorît din contopirea a două mari civilizaţii, cea dacică şi cea romană, a continuat să vieţuiască statornic pe aceste meleaguri, ducîndu-şi mai departe vechile sale îndeletniciri de bază moştenite din fondul dacic şi roman, făurindu-şi, în decurs de secole, propria sa istorie.

ŞTEFAN OLTEANU
doctor in istorie

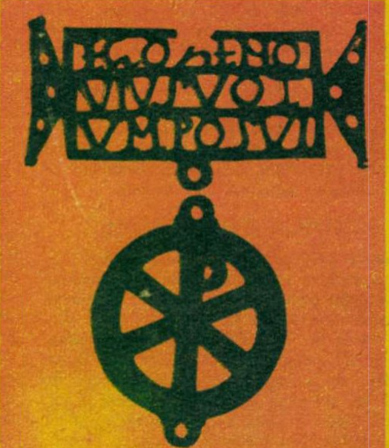

Inscripţie în limba latină de la Biertan, judeţul Sibiu. (sec. IV e.n.)

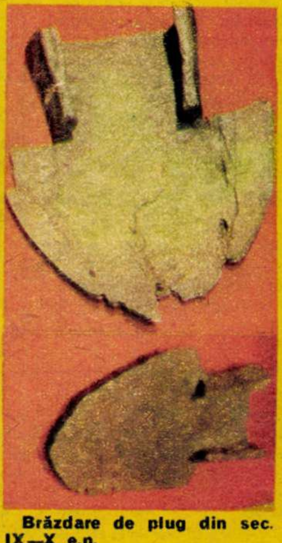

Brăzdare de plug din sec. IX—X e.n.

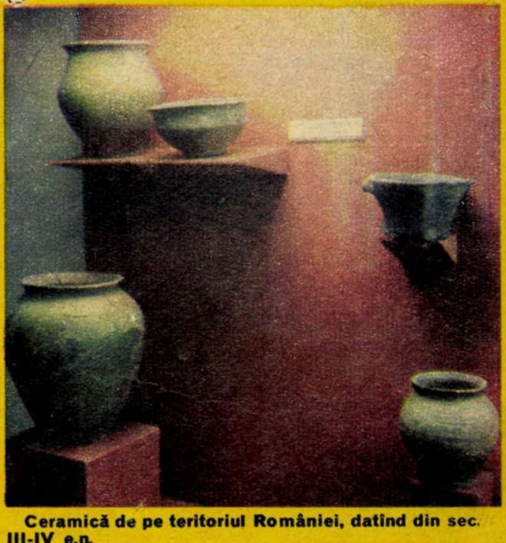

Ceramică de pe teritoriul României, datind din sec. III-IV e.n.

Piese din atelierul de prelucrare a cornului şi osului de la Valea Seacă, judeţul Vaslui. (sec. IV e.n.)

ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul export-import presă — Calea Griviţei nr. 64–66. P.O.B. 2001, telex 011226, Bucureşti.
REDACTIA: Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL: C.P.C.S.
Prezentarea artistică: ALBIN STĂNESCU
Prezentarea tehnică: Nic. NICOLAESCU
• Redactor şef: MIHAI NEGULESCU • Redactor şef adjunct: OVIDIU ZOTTA • Secretar responsabil de redacţie: IOAN DONCA
12 PAGINI, 1 LEU

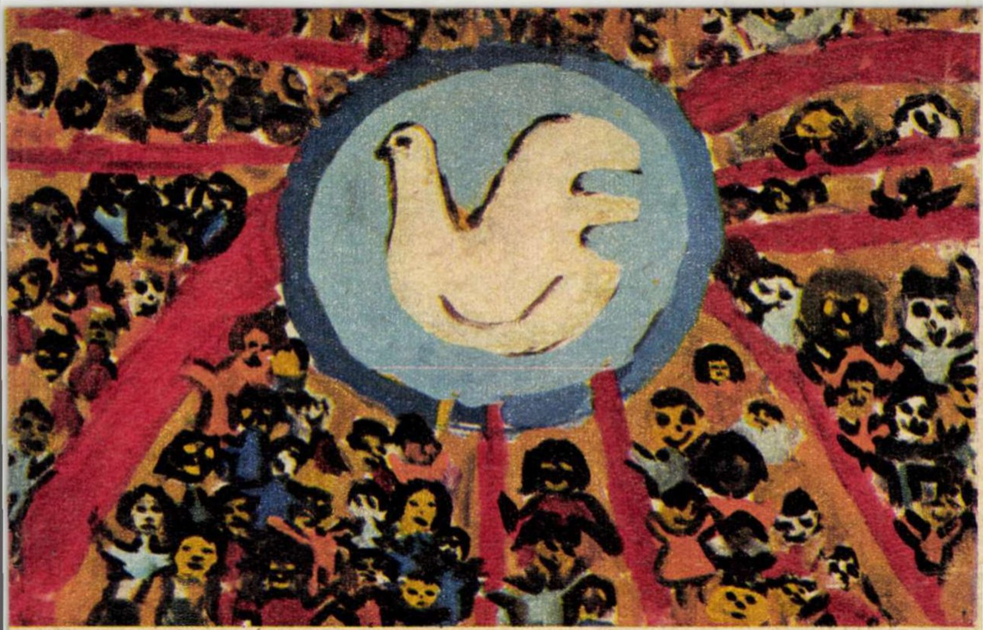

Desen de DOINA CONSTANTINESCU, clasa a IV-a, BUCUREȘTI.

ACTIUNI ȘI ACTIVITĂȚI PIONIEREȘTI ÎN PREGĂTIREA CONGRESULUI EDUCAȚIEI POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

(pag. 2-3-4-5)

1 IUNIE — ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI

(pag. 6-7)

Cutezătorii *

22

JOI, 27 MAI 1976, ANUL X
(NR. 453)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

DEZBATERE ÎN PREGĂTIREA CONGRESULUI EDUCAȚIEI POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

PLENARA CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În cadrul pregătirii Congresului educaţiei politice şi culturii socialiste, marţi, 18 mai, a.c., a avut loc la Bucureşti plenara lărgită a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor.

În deschiderea lucrărilor, tovarăşul Constantin Boştină, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, a prezentat darea de seamă cu privire la modul în care Organizaţia pionierilor înfăptuieşte sarcinile ce-i revin din Programul de activitate ideologică al partidului, relevînd rezultatele pozitive ale activităţii desfăşurate, sub conducerea organelor şi organizaţiilor de partid, în formarea şi educarea comunistă, pentru muncă şi viaţă, a tinerei generaţii. Un loc central a fost acordat muncii depuse de către consiliile, comandamentele, unităţile şi detaşamentele pionereşti pentru sprijinirea copiilor în cunoaşterea, înţelegerea şi însuşirea politicii interne şi externe a Partidului Comunist Român, precum şi pentru mobilizarea pionierilor şi şcolarilor în vederea participării lor la înfăptuirea acesteia.

Au fost, de asemenea, relevate importanţa hotărîtoare pentru activitatea Organizaţiei pionierilor a orientărilor şi indicaţiilor tovarăşului Nicolae Ceauşescu, semnificaţia întîlnirilor secretarului general al partidului cu pionierii şi şcolarii, prilejuite de sărbătorirea celei de-a XXV-a aniversări a creării primelor detaşamente pioniereşti din ţara noastră, şedinţa festivă de deschidere a Congresului al X-lea al U.T.C., a Conferinţei a X-a a U.A.S.C.R. şi celei de-a III-a Conferinţe Naţionale a Organizaţiei Pionierilor, care au constituit momente de intensificare a întregii activităţi de educaţie comunistă, revoluţionară a pionierilor şi şcolarilor.

În continuare, au fost analizate în mod comunist, critic şi autocritic, căile şi mijloacele prin care Organizaţia pionierilor, în strînsă conlucrare cu şcoala şi Uniunea Tineretului Comunist, sub conducerea organizaţiilor de partid, contribuie la educarea prin muncă şi pentru muncă, în spirit revoluţionar, patriotic şi internaţionalist a pionierilor şi şcolarilor, la formarea concepţiei materialist-ştiinţifice despre lume şi viaţă.

În cadrul dezbaterilor care au urmat au luat cuvîntul tovarăşii: Alexandru Rus, Marioara Zaharia, Ana Marchiş, Maria Ionescu, Horia Truţă, Mihail Schneider şi pionierii Mirela Constantin, Ladislau Hilbert, Claudiu Zaharia, Iulia Trăistaru şi Cătălina Tivadar.

Împărtăşind aspecte din munca lor, vorbitorii au prezentat roadele bogate ale activităţii desfăşurate în toate zonele ţării, multitudinea manifestărilor politice, ştiinţifice, culturale şi artistice, la care au participat un mare număr de pionieri şi şcolari. În unanimitate, vorbitorii şi-au exprimat hotărîrea, în numele tuturor pionierilor din România şi al cadrelor care muncesc cu pionierii, de a se angaja cu întreaga capacitate de muncă la înfăptuirea Programului P.C.R. de făurire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi înaintare a României spre comunism.

Pe baza analizei şi a propunerilor făcute de participanţi, avînd în vedere neajunsurile care se mai manifestă în activitatea Organizaţiei pionierilor, plenara a adoptat un plan de măsuri în vederea îmbunătăţirii activităţii politico-ideologice şi cultural-educative, pentru intensificarea muncii de educare comunistă, revoluţionară a copiilor patriei, corespunzător sarcinilor stabilite de Congresul al XI-lea al P.C.R.

TELEGRAMĂ ADRESATĂ C.C. AL P.C.R., TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Într-o atmosferă de puternic entuziasm, participanții la plenară au adoptat textul unei telegrame adresate C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care se spune:

Participanții la Plenara Consiliului Național al Organizației Pionierilor, analizînd în spirit exigent, comunist, modul în care se înfăptuiește de către organizația noastră Programul ideologic al P.C.R., își manifestă cu profundă responsabilitate, în numele tuturor purtătorilor cravatei roșii cu tricolor și al cadrelor care muncesc cu pionierii, adeziunea deplină la politica internă și externă a Partidului Comunist Român, expresie a aplicării consecvent-creatoare a marxism-leninismului la condițiile specifice ale României.

Avînd la bază orientările din Programul partidului, Organizația pionierilor militează cu hotărîre și consecvență revoluționară pentru cunoașterea, înțelegerea și însușirea de către pionieri a politicii interne și externe a partidului și statului nostru, pentru educarea lor în spiritul dragostei fierbinți și al atașamentului profund față de patrie și popor, față de tradițiile revoluționare ale eroicei noastre clase muncitoare, față de cauza Partidului Comunist Român.

Vă raportăm, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că, animată de încrederea nețărmurită în politica profund științifică a partidului și statului nostru, Organizația pionierilor, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, acționează cu fermitate pentru înfăptuirea vastului program de educație politico-ideologică, militează activ pentru traducerea în viață a istoricelor hotărîri ale Congresului al XI-lea al Partidului Comunist Român, pentru îndeplinirea exemplară a indicațiilor pe care ni le-ați dat la Forumul tineretului patriei, aducîndu-și, prin mijloace și forme specifice, contribuția la pregătirea, formarea și educarea comunistă a viitoarelor generații.

Dezbaterile ce s-au desfășurat la nivelul detașamentelor pionierești, în plenarele consiliilor comunale, orășenești, municipale, județene și Consiliului Național au reliefat, din perspectiva noilor și marilor răspunderi ce ne revin, adeziunea pionierilor, comandanților-instructori de unități și detașamente, a tuturor cadrelor pionierești, față de programul educației socialiste, de formare și dezvoltare a conștiinței comuniste, revoluționare, au evidențiat hotărîrea fermă și unanimă a participanților, astfel încît toți pionierii țării — români, maghiari, germani și de alte naționalități — să fie educați în spiritul ideilor P.C.R., de a se pregăti continuu spre a deveni luptători devotați pentru cauza partidului și statului, militanți consecvenți ai idealurilor de viață comunistă.

Folosim acest prilej pentru a exprima conducerii partidului și statului nostru, dumneavoastră personal, mult stimate și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, dragostea și recunoștința profundă pentru minunatele condiții de muncă și viață create tuturor copiilor patriei, pentru grija părintească pe care o manifestați în mod permanent față de propria noastră pregătire revoluționară, politică și profesională.

Sîntem conștienți că, pentru înfăptuirea obiectivelor politice cu care este investită de către partid Organizația pionierilor, va trebui să acționăm în vederea unirii eforturilor întregii tinere generații, în strînsă conlucrare cu Uniunea Tineretului Comunist și Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România, sub conducerea organizațiilor de partid, pentru întărirea caracterului revoluționar al întregii noastre activități, perfecționîndu-ne permanent noi înșine pregătirea politico-ideologică, aprofundînd învățămintele de o deosebită valoare teoretică și practică cuprinse în documentele celui de al XI-lea Congres al P.C.R., sensurile însuflețitoare ce se desprind din dialogurile dumneavoastră directe cu toți oamenii muncii, cu pionierii și tineretul patriei.

Vă asigurăm, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că, împreună, pionieri, comandanți-instructori de unități și detașamente, activiști ai organizației, nu vom precupeți nici un efort pentru a elimina unele aspecte negative ce mai persistă în activitatea noastră, pentru ca rezultatelor obținute la învățătură și în activitatea de educare politico-ideologică să le adăugăm, în acest prim an al cincinalului revoluției tehnico-științifice, noi și mari succese pe frontul muncii.

Consiliile și comandamentele pionierești își vor intensifica preocupările pentru valorificarea educativ-patriotică a formelor activității tehnico-aplicative, pentru creșterea interesului și răspunderii tuturor copiilor față de munca ce o desfășoară în laboratoare, ateliere, cercuri, microîntreprinderi industriale și microcooperative agricole de producție, pentru cultivarea la pionieri, încă de la această vîrstă, a idealului muncii, a spiritului de ordine și disciplină, pentru educarea lor pe baza tradițiilor revoluționare de muncă și luptă ale clasei muncitoare, ale întregului nostru popor. Totodată, vom acționa cu hotărîre pentru realizarea și depășirea angajamentelor de muncă patriotică, contribuind astfel, pe măsura puterilor noastre, organizați în brigăzi, detașamente și formațiuni de lucru, în agricultură, la alte obiective social-utile, la înfăptuirea mărețelor obiective ale cincinalului actual.

Fiind convinși că încă de pe băncile școlii trebuie să ne pregătim pentru a înfăptui societatea muncii și creației — comunismul—ne angajăm că ne vom strădui mereu, zi de zi și ceas de ceas, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, să ridicăm pe o treaptă mai înaltă munca de educare comunistă a tinerei generații, pentru a crește și pregăti din rîndurile pionierilor și școlarilor cetățeni destoinici, continuatori demni, harnici și cutezători ai celor ce pun astăzi temelii trainice viitorului luminos al patriei, adevărați Feți-Frumoși comuniști.

Organizația pionierilor, consiliile și comandamentele pionierești vor cultiva cu mai multă hotărîre în rîndul pionierilor și școlarilor patriotismul, cunoașterea istoriei patriei și partidului, realizările în anii socialismului și perspectivele de dezvoltare social-economice ale țării; pentru a înțelege mai bine prezentul și mai ales viitorul, ne vom angaja într-o amplă acțiune de studiere a trecutului istoric, a eroismului celor care au știut să înfrunte vicisitudinile istoriei, greutățile și adversitățile sociale și să-și apere ființa națională, dreptul la libertate și neatîrnare.

Noi, pionierii, participanți nemijlociți, împreună cu cadrele pionierești, la conducerea activității Organizației pionierilor, grație viziunii și concepției dumneavoastră cu privire la rolul tinerei generații în societate, avînd drept pildă călăuzitoare abnegația politică și pasiunea revoluționară cu care vă dăruiți propășirii patriei, cauzei socialismului și comunismului, păcii și progresului în lume, vă asigurăm, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că nu vom precupeți nici un efort pentru a face, după puterile noastre astăzi, cu întreaga forță și energie mîine, să triumfe în România cea mai dreaptă orînduire — orînduirea comunistă.

PLENARA CONSILIULUI NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

ACȚIONĂM PIONIEREȘTE ÎN ÎNTÎMPINAREA APROPIATULUI CONGRES AL EDUCAȚIEI POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

Deși calendaristic ne aflăm abia în luna lui Florar, pentru pionierii mureșeni zilele acestei luni sînt zile fierbinți, în care se depun toate eforturile pentru calitate în muncă și la învățătură.

Apropiatul Congres al educației politice și culturii socialiste ne mobilizează și pe noi, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, în activitatea efervescentă la care participă întregul nostru popor. Astfel, avînd în vedere normele «Codului etic al pionierului» ca și «Programul educației prin muncă și pentru muncă, în spirit revoluționar a pionierilor și școlarilor», comandamentele acționează cu fermitate, folosind diverse forme — dezbateri, «Semaforul-Cutezătorii», panourile onoarei și demnității pionierești, brigăzile de agitație — pentru a veni în sprijinul celor rămași în urmă la învățătură, pentru înlăturarea comodității și automulțumirii, pentru triumful sîrguinței și hărniciei în viața pionierească, pentru o comportare responsabilă, pionierească.

Dintre multiplele inițiative ale pionierilor județului pentru a face din acest an școlar «anul calității muncii», aș menționa pe cea a pionierilor Școlii generale nr. 1 din Tîrnăveni privind organizarea trimestrială, la nivelul unității, a consfătuirilor cu fruntași la învățătură, la care sînt invitați și pionieri cu rezultate mai slabe. Propunerile și măsurile luate de pionieri dovedindu-se eficiente, acțiunea a fost generalizată la nivelul orașului, a multor localități din județ.

Printre urgențele înscrise pe agenda de lucru a fiecărui comandament pionieresc în acest trimestru se află și finalizarea celor 1 793 de lucrări executate de cei 2 918 minitehnicieni, selecționarea lor pentru expoziția județeană, ridicarea calității muncii în cele 121 microcooperative școlare, organizarea acțiunilor cultural-artistice și sportive în pregătirea Congresului educației politice și culturii socialiste, a Zilei pionierului, și nu în ultimul rînd pregătirea acțiunilor pentru vacanța de vară.

MARIA MARA,
Tîrnăveni,
pionier — locțiitor al președintelui C.N.O.P.

ÎN PREGĂTIREA CONGRESULUI EDUCAȚIEI POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

De pretutindeni din țară, de la purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, aflăm vești despre numeroase acțiuni pionierești desfășurate în întîmpinarea Congresului educației politice și culturii socialiste. Redăm cîteva dintre acestea.

● **HUNEDOARA.** Formații ale pionierilor din municipiile **Deva** și **Hunedoara,** din **Petroșani** și **Brad** au prezentat, zilele acestea, în sala «Arta» din Deva, în cadrul «Festivalului dansului tematic», un bogat program artistic. Dînd dovadă de o bună pregătire, izbutind prin muzică, ritm, mișcare să exprime frumoase sentimente, scene din viața de școlar, din activitățile pionierești, ansamblurile micilor artiști s-au bucurat de o bună apreciere.

● **GALAȚI.** La Casa pionierilor din **Liești** a fost deschisă, de curînd, o expoziție în care membrii celor 10 cercuri ale casei au expus lucrări dintre cele mai reușite. Expoziția s-a bucurat de un succes deosebit, fiind vizitată de numeroși locuitori ai comunei, de elevi, precum și de pionieri din alte comune.

● **BUCUREȘTI.** La Școala generală de muzică și arte plastice nr. 1 din București, în holul de la etaj, străbătut de frînturi de melodii, o expoziție de desene înconjoară pereții. Neașteptată însă este o particularitate a expoziției: sugestiile muzicale apar transpuse în linii și forme; vagi contururi de harpă sau pian se armonizează pe fundalul unui peisaj, ritmat egal, ca un andante.

● **CLUJ-NAPOCA.** Membrii cercului micii biologi de la Școala generală nr. 4 au trăit bucuria de a-l avea în mijlocul lor pe tovarășul acad. prof. dr. Eugen Pora. Întîlnirea a constituit pentru pionieri și uteciști un adevărat eveniment.

Desen de MARIA MIRIAM,
clasa a II-a, București

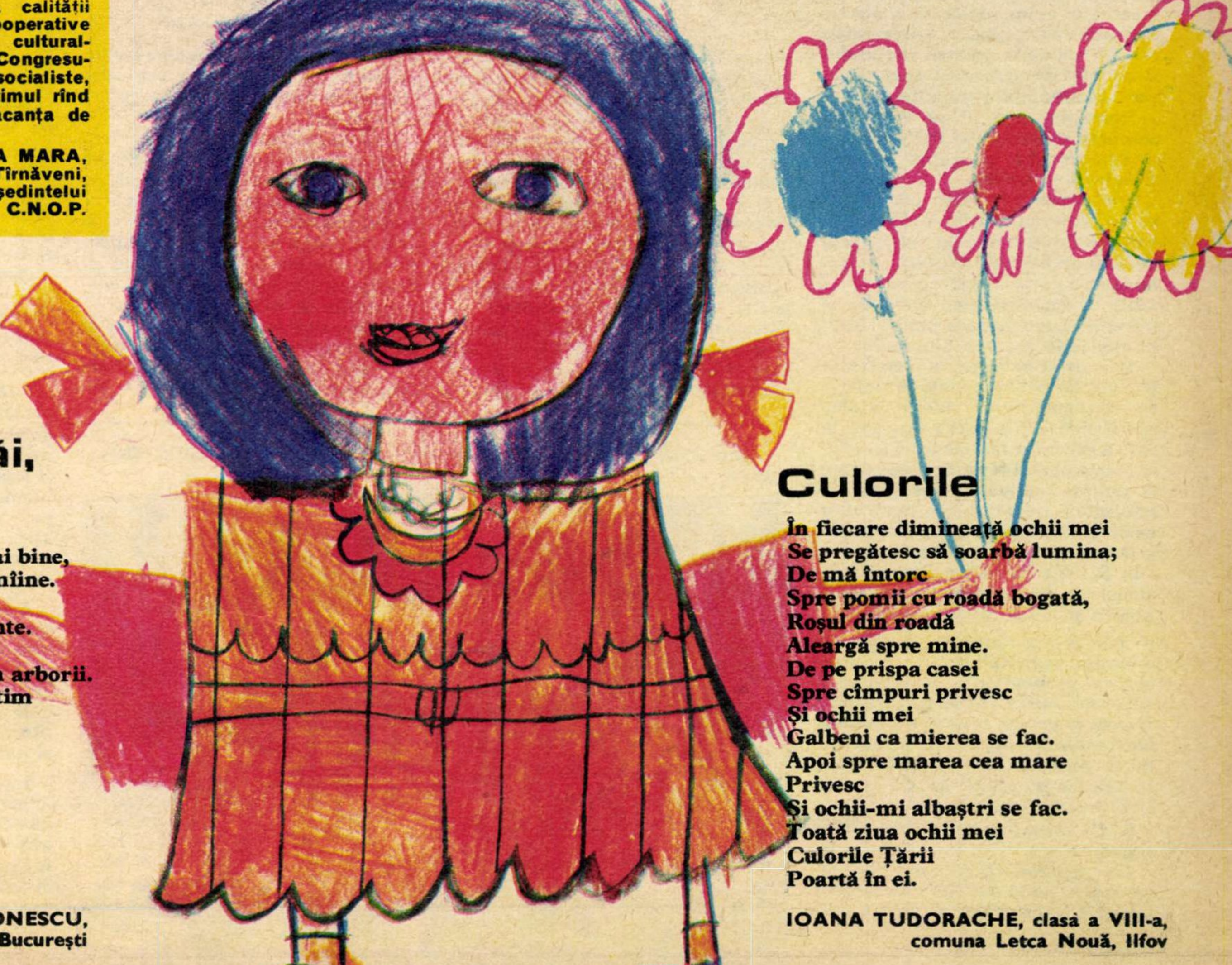

Sîntem ai tăi, patrie!

Părinții muncesc pentru mai bine,
Pentru noi, pentru ziua de mîine.
Prin cîmpiile galben-aurite,
Ni se deschid largi zări înainte.
Iar noi învățăm să muncim
Și să creștem drepți precum arborii.
Învățăm să iubim și să ocrotim
Codrul și apele,
Cîmpul și semințele.
În fiecare copil există
O albă primăvară,
Un vis, o speranță...
A noastră ești, țară!
Iar noi, copiii,
Sîntem ai tăi.

LUMINIȚA ANTONESCU,
clasa a III-a, București

Culorile

În fiecare dimineață ochii mei
Se pregătesc să soarbă lumina;
De mă întorc
Spre pomii cu roadă bogată,
Roșul din roadă
Aleargă spre mine.
De pe prispa casei
Spre cîmpuri privesc
Și ochii mei
Galbeni ca mierea se fac.
Apoi spre marea cea mare
Privesc
Și ochii-mi albaștri se fac.
Toată ziua ochii mei
Culorile Țării
Poartă în ei.

IOANA TUDORACHE, clasă a VIII-a,
comuna Letca Nouă, Ilfov

AGENDA PIONIERULUI COMANDANT

„ZIUA *pionierilor*”

BILANȚ AL ACTIVITĂȚII DE PREGĂTIRE POLITICO-EDUCATIVĂ PENTRU MUNCĂ ȘI VIAȚĂ, ÎN SPIRIT REVOLUȚIONAR, A TUTUROR PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR, PUTERNICĂ MANIFESTARE A DRAGOSTEI DE PATRIE, PARTID ȘI POPOR!

Potrivit prevederilor Statutului Organizației pionierilor, unitățile și detașamentele de pionieri sărbătoresc în fiecare an, în prima duminică, la o săptămînă după încheierea cursurilor, «Ziua pionierilor». În 1976, «Ziua pio**nierilor» va fi sărbătorită la data de 20 iunie.**

I. 1. Activitățile de pregătire și desfășurare a «Zilei pionierilor» în anul 1976 se vor constitui într-o **puternică manifestare politico-educativă, cuprinzînd toți pionierii și se vor încadra evenimentelor din viața întregului nostru popor: aniversarea a 55 de ani de la crearea Partidului Comunist Român, a 100 de ani de la proclamarea independenței de stat a României și a 70 de ani de la răscoala țăranilor din 1907, precum și Congresului educației politice și culturii socialiste.**

2. În organizarea «Zilei pionierilor» **se va pune un accent deosebit pe activitățile de la nivelul unităților și detașamentelor de pionieri,** asigurîndu-se în primul rînd caracterul de masă al manifestărilor, **precum și măsurile pregătitoare pentru forumurile județene ale pionierilor.**

a) Cu acest prilej, **se va face bilanțul** activităților desfășurate de unitățile și detașamentele de pionieri în anul școlar 1975—1976, pentru aplicarea în viață a sarcinilor reieșite din **Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința festivă de deschidere a Forumului tineretului, a hotărîrilor celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor.**

b) Sărbătorirea «Zilei pionierilor»în primul an al cincinalului revoluției tehnico-științifice se va constitui într-un prilej de **puternică intensificare a întregii activități politice a Organizației pionierilor în vederea educării comuniste, revoluționare, prin muncă și pentru muncă a pionierilor și școlarilor, a participării active, după puterile lor, la înfăptuirea hotărîrilor adoptate de Congresul al XI-lea al P.C.R.**

II. Cu privire la pregătirea «Zilei pionierilor»:

1. Pregătirea «Zilei pionierilor» se va face pe **toată perioada de pînă la sfîrșitul trimestrului al III-lea, sub deviza intensificării preocupărilor comandamentelor și consiliilor pionierești pentru îmbunătățirea situației la învățătură și încheierea cu rezultate calitativ superioare a acestui an școlar.**

2. «Ziua pionierilor» **va fi precedată de «Săptămîna activităților pionierești».** Fiecare zi din această săptămînă va fi dedicată organizării și desfășurării unor activități politico-educative, tehnico-aplicative și științifice, de muncă patriotică, cultural-artistice, sportive, turistice, de pregătire pentru apărarea patriei, după cum urmează:

a) **În prima zi:** se vor organiza cu precădere acțiuni menite să ducă la cunoașterea de către pionieri și școlari a politicii partidului și statului nostru, a trecutului de luptă al poporului și partidului, a realizărilor și perspectivelor de dezvoltare comunistă a României, inițiindu-se în acest scop întîlniri cu activiști de partid, ai Organizației pionierilor și U.T.C., vizite și excursii la muzee și case memoriale, la locuri și monumente istorice, evocări, vizionări de filme, concursuri etc.;

b) Activitățile din celelalte zile vor fi programate, ca ordine, în funcție de condițiile concrete ale fiecărei unități de pionieri, astfel:

— **«Ziua activităților tehnico-aplicative și științifice»** — se vor pregăti și realiza expozițiile de sfîrșit de an, se vor organiza demonstrații ale cercurilor tehnnico-aplicative, întîlniri cu oameni de știință, microsesiuni științifice, vizite la obiective economice, întîlniri cu muncitori fruntași în producție etc.

— **«Ziua muncii patriotice»** — se va participa la efectuarea unor lucrări în agricultură, la activități de ocrotire a naturii, la strîngerea deșeurilor, a plantelor medicinale, la repararea și confecționarea materialului didactic, întreținerea spațiilor de învățămînt, amenajarea zonelor verzi, a terenurilor de sport și de joacă etc. Cu acest prilej **se vor aduce la cunoștința pionierilor din fiecare unitate activitățile de muncă patriotică la care vor participa în perioada vacanței de vară.**

— **«Ziua activităților cultural-artistice și sportive»** — se vor pregăti programele pentru serbarea școlară, se vor organiza spectacole în întreprinderi, fabrici, unități agricole, la locurile de muncă ale părinților, carnavaluri, seri culturale, concursuri etc.; de asemenea, se vor iniția întreceri și demonstrații sportive, marșuri, activități cicloturistice și de pregătire pentru apărarea patriei, acțiuni ale patrulelor școlare, ale formațiilor «Prietenii pompierilor» etc.

3. Birourile consiliilor județene, municipale, orășenești și comunale ale Organizației pionierilor, împreună cu pionierii-locțiitori ai președinților consiliilor respective, vor stabili, pînă la data de 1 iunie a.c., măsuri corespunzătoare pentru buna organizare și desfășurare, în toate unitățile și detașamentele, a «Zilei pionierilor».

4. **Comandamentele unităților** și **detașamentelor,** cu sprijinul comandanților-instructori, **își vor elabora programe cu acțiunile ce se vor organiza în perioada premergătoare și cu prilejul «Zilei pionierilor».** În stabilirea acțiunilor vor fi consultați pionierii și se va avea în vedere valorificarea tradițiilor existente în fiecare școală, condițiile locale, astfel încît aceste acțiuni **să constituie o încununare a activității desfășurate pe parcursul întregului an școlar.**

III. **Cu privire la desfășurarea activităților din 20 iunie, «Ziua pionierilor»:**

Activitățile programate pentru «Ziua pionierilor» și cele prilejuite de festivitatea încheierii anului școlar se vor desfășura concomitent, după cum urmează:

1. În cursul dimineții, **toate unitățile de pionieri** vor organiza în cadrul școlilor **adunări de unitate,** care se vor deschide cu ceremonialul pionieresc.

a) În cadrul acestor adunări, pionierul-comandant de unitate va da citire **Salutului Consiliului Național al Organizației pionierilor,** adresat cu prilejul «Zilei pionierilor», care va fi prezentat în seara zilei de 19 iunie la radio și televiziune, precum și în presa centrală și pionierească;

b) Comandantul-instructor de unitate va prezenta **un bilanț al activităților pionierești desfășurate pe parcursul anului școlar 1975—1976.** Cu acest prilej se va sublinia modul în care unitatea și detașamentele de pionieri au acționat pentru cunoașterea și aplicarea în viață a indicațiilor date de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, la ședința de deschidere a Forumului tineretului, a hotărîrilor adoptate de cea de aIII-a Conferință Națională a Organizației pionierilor.

2. În continuare, se va desfășura **serbarea școlară,** în cadrul căreia directorul școlii va prezenta rezultatele obținute în cursul anului școlar respectiv, precum și obiectivele mai importante ale activității școlii pentru anul de învățămînt viitor, pe baza documentelor și hotărîrilor de partid; **se vor acorda premiile școlare și distincțiile pionierești.** De asemenea, vor lua cuvîntul reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, secretarul organizației U.T.C. din școală, reprezentantul comitetului de părinți etc.

După terminarea serbării școlare, în finalul căreia se va desfășura un program cultural-artistic, se va organiza ceremonialul de închidere a adunării de unitate.

3. După festivitățile de desfășurare a serbării școlare, în cursul după-amiezii se vor organiza acțiuni pentru **depuneri de flori, evocări la monumente și locuri istorice, întreceri sportive, precum și alte acțiuni tradiționale cu caracter educativ-recreativ.** Timp de 1—2 ore se vor organiza **gărzi pionierești la monumentele eroilor din localitate.**

4. La adunările de unitate, serbările școlare și la celelalte activități pionierești **vor fi antrenați direct instructorii-utecişti; vor fi invitați să participe reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, ai conducerilor instituțiilor și școlilor, uteciști și părinți ei elevilor.**

5. Toate acțiunile ce vor fi organizate în perioada premergătoare și cu prilejul «Zilei pionierilor» **se vor desfășura sub conducerea și îndrumarea nemijlocită a organizațiilor de partid,** în colaborare și cu sprijinul organizațiilor U.T.C. și al conducerilor școlilor.

Corul Școlii generale nr. 2 din Sebeș, județul Alba, pe scena Teatrului de Stat din Oradea.

COLOCVIU
LA
„CUTEZĂTORII"

Munca școlarului — o școală a muncii!

Zilele acestea, la redacția noastră a avut loc un interesant dialog despre învățătură, despre necesitatea lărgirii și aprofundării cunoștințelor, despre pregătirea pionierilor și școlarilor pentru muncă, pentru viață.

La întrebările puse de un grup de pionieri de la Școlile generale nr. 75, 156, 175 și 179 din Capitală au răspuns prestigioșii noștri invitați, prof. univ. dr. în psihologie *Ursula Șchiopu*, prof. dr. *Iulian Nica*, director adjunct al Institutului de științe pedagogice și psihologice, Eroul Muncii Socialiste *Ion Răducanu*, maistru la Întreprinderea «Electronica».

Interesați de preocupările lor în direcția sporirii contribuției organizației la îmbunătățirea pregătirii școlare a copiilor, de cultivarea unei atitudini înaintate față de sarcinile școlare, de lărgirea orizontului de cunoștințe științifice și tehnice, pionierii Alin Ivanovici, Daniela Drogoreanu, pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P., Carmen Lăpușan, Adrian Căpraru, Daniela Vulpe, Bitay Andraș, Mihaela Mladin, Cristian Marin și Andrei Seserman au adresat numeroase întrebări, dintre care redăm:

● Ce trebuie să știm noi despre noi, despre colegii noștri, pentru a avea rezultate din ce în ce mai bune la învățătură?
● Ne putem educa memoria, atenția?
● Ce trebuie să știe un pionier despre muncă?
● Ce părere aveți despre trăsăturile noii generații, despre noi, pionierii?
● Ce calitate cereți, în primul rînd, unui tînăr cînd vine în uzină?

În deschiderea dezbaterilor au fost înfățișate acțiunile întreprinse de revistă pentru a menține mereu treaz interesul școlarilor față de învățătură, pentru a stimula inițiativa pionierească. Prin rubrica «Chenarul de onoare» revista noastră a contribuit la evidențierea detașamentelor, a unităților care, prin muncă permanentă, prin continuă strădanie, au obținut, trimestru după trimestru, o promovare de sută la sută. «Grupa în acțiune» a generalizat cele mai bune experiențe pionierești în direcția stimulării interesului pentru învățătură. Gazetele pionierești Semafor «Cutezătorii» au devenit tot mai mult o tribună a democrației pionierești, a opiniei critice și autocritice în rîndul școlarilor. Recent «Cabinetul metodic» a oferit copiilor, prin caracterul său de îndrumare, modalități concrete de a-și îmbunătăți, cu propriile lor forțe, stilul de a învăța.

DESPRE MUNCĂ, TIMP ȘI DATORIA DE A FI CUTEZĂTOR

Eroul Muncii Socialiste
ION RĂDUCANU:

Pentru fiecare membru al societății noastre, munca este o îndatorire de onoare, o chestiune de cinste, de demnitate, de răspundere. Voi, școlarii, știți că munca începe de la o vîrstă mică, din prima clasă și continuă pînă la o vîrstă înaintată. Dar, cînd vorbești despre muncă, nu vîrsta este elementul cel mai important, ci gradul de pregătire pentru muncă, strădania ca activitatea ta să fie cît mai folositoare societății. De aceea și voi, în școală, în organizație, vă pregătiți de pe acum, cu atîta seriozitate, pentru anii în care veți fi mari, în care veți munci.

Timpul este o avuție de preț, pe care nu trebuie să o irosiți. Un minut, de pildă, poate fi foarte scurt, neînsemnat chiar. Dar cît de mare este el cînd, după minute de străduință, izbutești să obții rezultatul exact al problemei, cînd, după ceasuri de efort, găsești ideea minunată a unei inovații.

Pregătindu-vă pentru muncă, ar trebui să mai știți că în viață aveți datoria să vă avîntați spre acele locuri, spre acele activități care sînt mai complicate, care vă pun mai mult în situația de a gîndi, de a rezolva probleme noi, care vă cheamă să vă folosiți puterea de a munci, cunoștințele, cutezanța voastră tinerească. Dar nu trebuie să uitați că în însușirea oricărei profesii trebuie să porniți de la cunoașterea temeinică a unor lucruri elementare. De aceea, cred eu, în orele de lucru, în atelier, aveți datoria să învățați cu toată atenția. Aici începe împletirea cunoștințelor teoretice cu cele practice, aici aveți prima oară bucuria de a realiza obiecte utile. Pregătindu-vă pentru viață, nu trebuie să uitați de calitățile înscrise în Codul etic al pionierului: să fiți modești, să combateți cu vehemență superficialitatea, delăsarea în muncă, lipsa de răspundere; să fiți exemple de comportare frumoasă; să vă dezvoltați ca tineri revoluționari.

Noi, comuniștii, sîntem mîndri de voi, de tînăra generație. Sîntem bucuroși să vă vedem crescînd atît de frumos într-o țară minunată ca a noastră și privim spre voi cu încredere, voi fiind schimbul nostru de nădejde. Vouă, pionierilor de azi, cei care veți deveni demni constructori ai socialismului și comunismului în patria noastră, vă vom încredința minunata zestre a țării, pentru a o dezvolta, pentru a o face mai bogată, mai frumoasă.

EXISTĂ O STRATEGIE A ÎNVĂȚĂTURII

Prof. univ. dr.
URSULA ȘCHIOPU:

Problemele asupra cărora v-ați oprit, dragi copii, sînt, într-adevăr, importante. Am să încerc, de aceea, să mă refer mai întîi la ceea ce trebuie să știți despre voi pentru a învăța cît mai bine, pentru a folosi toate posibilitățile voastre, pentru a vă îndeplini obligațiile de pionier, pentru a vă pregăti temeinic în vederea realizării dorinței voastre de a deveni oamenii de mîine de care are nevoie România socialistă.

A învăța nu înseamnă a depozita cunoștințe, ci a ți le însuși în asemenea chip încît, pe de o parte, să-ți fie utile în viața socială, iar pe de altă parte, să te construiască pe tine ca om cult și instruit.

V-aș pune o întrebare: știți să învățați eficient? Ați observat că uneori se întîmplă să vii acasă, să înveți două ore și apoi, cu conștiința împăcată, să spui că ți-ai făcut datoria. A doua zi, la ore, constați însă că nu-i chiar așa. Din lecție ți-au scăpat o mulțime de date importante. Sau ați observat că unii elevi rețin foarte repede toate explicațiile profesorului. Ei pleacă de la ore cu impresia că lecția este învățată. E doar o impresie. Și într-un caz, și în altul, fixarea cunoștințelor n-a fost bine făcută. Dacă tu însuți ai observat acest fapt, înseamnă că poți lua măsuri. Primul lucru asupra căruia trebuie să te întrebi este: ai o memorie insuficient antrenantă, o atenție slabă? Sau ai trecut prea repede peste ceea ce era important în lecție, ai fost superficial? Căci numai așa se poate explica de ce la întrebările profesorului n-ai reușit să restitui relativ ușor cunoștințele pe care credeai că le stăpînești. Nu toate însușirile noastre sînt dezvoltate la fel. Fiecare dintre noi are altă capacitate de stocare a cunoștințelor. Așadar, fiecare își va alege o modalitate de lucru care să țină

(Continuare în pag. 9)

A ÎNVĂȚA DIN COPILĂRIE SĂ TE MODELEZI

Prof. dr.
IULIAN NICA:

Din întrebările care s-au pus, rețin ideea care a revenit ca un factor comun în toate: dorința ca voi înșivă, pionieri să participați la procesul de modelare a propriei voastre personalități. Dorința de a vă realiza în concordanță cu idealurile societății socialiste în care trăiți, conștiința că societatea vă pune la dispoziție condiții pentru a vă putea dezvolta constituie factori importanți în formarea personalității voastre. Noi dorim, ca și voi, de altfel, să existe un interes cît mai puternic pentru formarea la pionieri

(Continuare în pag. 9)

1 Iunie - Ziua Internațională a Copilului

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

La 1 Iunie în întreaga lume se sărbătorește Ziua Internațională a Copilului, a celor ce reprezintă viitorul omenirii și pe care popoarele au datoria de a-i crește, ocroti și educa.

În România socialistă copiii se bucură de grija și ocrotirea partidului și statului nostru, de dragostea părintească pe care le-o poartă însuși secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pentru dezvoltarea lor armonioasă, fizică și intelectuală, se alocă în fiecare an sume importante — pentru asigurarea gratuității învățămîntului, asistenței medicale, petrecerii timpului liber. Copiii noștri cresc liberi și fericiți, avînd datoria de a învăța, de a se pregăti temeinic pentru a deveni cetățeni de nădejde ai societății noastre de mîine, străduindu-se să urmeze exemplul pilduitor de revoluționar și patriot, de dăruire și muncă neobosită pentru fericirea poporului român, al tovarășului Nicolae Ceaușescu, cel mai apropiat prieten și îndrumător al tinerei generații.

În cadrul tuturor manifestărilor pionierești organizate în această perioadă, comandanții-instructori de pionieri vor contribui la traducerea în viață a indicațiilor cuprinse în cuvîntarea rostită de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la marele Forum al tineretului, privind educația comunistă a tinerei generații, cultivarea interesului și pasiunii pentru învățătură și munca practică; întreaga activitate politică va urmări educarea copiilor în spiritul eticii și echității socialiste pentru a fi devotați și cinstiți, cutezători, îndrăzneți, militanți activi pentru progres, patrioți și internaționaliști înflăcărați.

În această zi, gîndurile copiilor din țara noastră se îndreaptă spre semenii lor din alte părți ale globului, dintre care mulți trăiesc sub semnul incertitudinii zilei de mîine. Despre acești copii, despre greutățile pe care le înfruntă, despre lipsurile și nevoile ce le au, copiii din România, pionierii, află din presă, din emisiunile radioului și televiziunii și printr-o formă specifică Organizației pionierilor — cercurile și cluburile UNICEF și ale prieteniei internaționale. Prin intermediul acestor cercuri și cluburi pionierii noștri cunosc multe aspecte din viața și preocupările copiilor din țările socialiste, din țările aflate în curs de dezvoltare, precum și despre consecințele pe care le au de suportat milioane de copii de pe planetă din pricina împărțirii lumii în țări bogate și țări sărace.

Pionierii din țara noastră sînt educați în spiritul umanismului, al solidarității internaționale, al cunoașterii și apropierii între toate popoarele lumii pentru instaurarea unei noi ordini economice internaționale.

Acestea sînt și obiectivele educative pe care Comitetul național român pentru UNICEF, bazat pe structura Organizației pionierilor din țara noastră, și-a propus să le realizeze. Și în acest an vor fi organizate diferite acțiuni care să exprime solidaritatea copiilor din țara noastră cu cei de pe alte meridiane, acțiuni dintre care cităm: organizarea de spectacole, tombole, vînzări de obiecte realizate de copii în favoarea UNICEF, valorificarea de către pionierii și școlarii din țara noastră a felicitărilor UNICEF și donarea sumelor realizate Fondului Națiunilor Unite pentru Copii.

Cu sumele donate de diferite țări, UNICEF-ul realizează programe de asistență sanitară (trimițînd medicamente și aparatură medicală în zone sinistrate); de asemenea se trimit copiilor din țările în curs de dezvoltare materiale didactice, caiete, instrumente de laborator, echipament sportiv, în vederea acordării de ajutor în acțiunea de lichidare a urmărilor nefaste ale colonialismului — analfabetismul, subdezvoltarea etc.

De Ziua Internațională a Copilului, și permanent, împreună cu C.N.O.P., C.C. al U.T.C., Consiliul Național al Femeilor, Societatea de Cruce roșie și alți factori, Comitetul național român pentru UNICEF va milita pentru intensificarea acțiunilor educative în rîndul pionierilor și școlarilor.

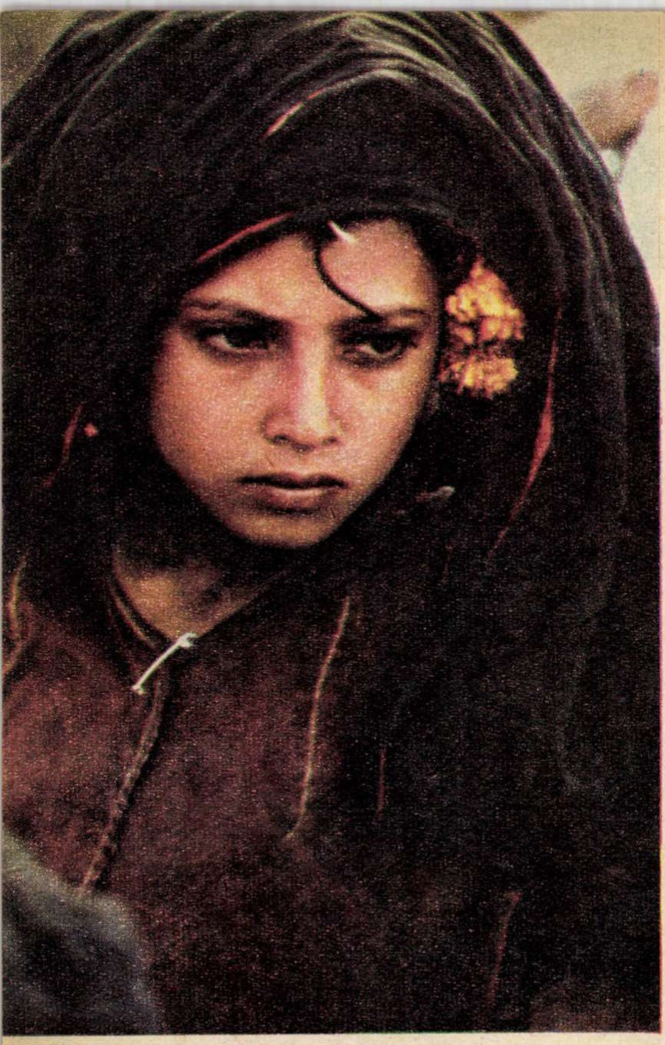

O fetiță care trăiește într-o așezare înconjurată de văi cu vegetație rară, adaptată la uscăciune, din sudul peninsulei Arabiei și un băiat dintr-un sat situat pe abruptele văi ale înaltelor ținuturi andine. Amîndoi, asemenea multor copii care trăiesc în țări aflate în curs de dezvoltare, în care urmările îndelungaților ani de dominație colonială se mai fac încă simțite, trebuie să-și sprijine părinții în asigurarea existenței zilnice. Odată cu răsăritul soarelui, fetița va începe o zi grea de muncă pe cîmp, în timp ce micul păstor, însoțit de nedespărțiții săi prieteni —, cîinele și calul — va străbate pășunile cu turma care i s-a dat în grijă.

Pentru a participa la tradiționalul festival anual al celor mai mici violoniști din Japonia, care se desfășoară la Tokio, copiii niponi se pregătesc intens.

Inconjurați cu dragoste și căldură de partid și de stat, copiii României socialiste se pregătesc cu perseverență pentru a deveni constructori de nădejde ai societății noastre de mîine. În această zi de început de vară, cînd copilăria este sărbătorită pe întreaga planetă, gîndurile lor prietenești se îndreaptă către toți cei de o vîrstă cu ei.

Aspect dintr-o recreație, la o școală din Republica Arabă Egipt. În ultimii ani, tot mai mulți copii de vîrstă școlară din această țară au fost cuprinși în sistemul de învățămînt.

Pentru a preveni epidemiile, UNICEF alocă anual importante fonduri pentru vaccinarea copiilor din numeroase țări ale lumii. Echipele de vaccinare străbat adeseori mari distanțe pentru a putea ajunge și la copiii care trăiesc în localități izolate.

din țara noastră, prin întărirea celor cîteva mii de cercuri, cluburi și colțuri UNICEF ce există în școli și case ale pionierilor și crearea altora noi, prin atragerea unui număr tot mai mare de copii în aceste forme de activitate, făcînd cunoscute obiectivele fundamentale pentru care acționează UNICEF-ul în lume, atît în rîndul pionierilor cît și în rîndurile opiniei publice în general.

MIRALENA MAMINA
secretar executiv al Comitetului
național român pentru UNICEF

Cînd sunetul clopoțelului cheamă copiii la clasă, multe milioane de copii din lume nu pot răspunde prezent, nu pot lua loc într-o bancă. Printre ei se numără și această fetiță care trăiește în îndepărtatele ținuturi ale Amazoniei, pe malurile Xingului. Aflată alături de părinți într-o continuă luptă pentru asigurarea unei existențe precare, copilăria ei este luminată de puține bucurii.

TETRATLONUL ATLETIC INTERNAȚIONAL „PRIETENIA"

la cea de a XX-a ediție

Inițiat în urmă cu douăzeci de ani, Tetratlonul atletic «Prietenia» a stîrnit de la început un mare interes în rîndul copiilor din numeroase țări, îndeosebi europene, dar și de pe alte continente, devenind repede (în doar cîțiva ani) competiția sportivă internațională a celor mici cu cei mai mulți participanți. Numărul acestora este în prezent, în cele două faze ale sale (națională și internațională), de ordinul milioanelor. Motivul acestei popularități, pe care o rîvnește și-o invidiază orice altă competiție? Atît simplitatea întrecerilor (care constau în patru probe la îndemîna oricui — 60 m plat, săritura în lungime, săritura în înălțime și aruncarea mingii de oină) cît și faptul că tetratlonul «Prietenia», așa cum spune și denumirea lui, oferă participanților la faza internațională posibilitatea de-a se cunoaște mai bine, de-a se întrece în spiritul respectului și al deplinei sportivități, de-a întări legăturile dintre ei, cultivînd astfel una dintre cele mai frumoase flori — **PRIETENIA**.

De-a lungul anilor, pionierii români au participat în număr din ce în ce mai mare la această competiție, obținînd rezultate sportive dintre cele mai bune. Astfel, în anul 1971, la cea de-a XV-a ediție, jubiliară, găzduită de țara noastră, reprezentativa pionierilor noștri s-a situat pe primul loc, intrînd în posesia mult rîvnitului trofeu acordat campionilor. Apoi, în cadrul întrecerilor desfășurate în anii 1973 (în Cehoslovacia), 1974 (în R.D. Germană) și în 1975 (în Ungaria), reprezentativa pionierilor români a cucerit din nou, de fiecare dată (de trei ori consecutiv, după cum se vede), locul întîi și trofeul.

Anul acesta, cea de-a XX-a ediție, jubiliară, a Tetratlonului atletic internațional «Prietenia» (faza finală) va fi găzduită, în vară, de către R.P. Polonă, țara inițiatoare a competiției. Va fi un prilej deosebit de trecere în revistă a succeselor înregistrate în cadrul acestei mari și frumoase competiții sportive internaționale de-a lungul celor douăzeci de ani de existență, de căutare a noi mijloace și posibilități de sporire a numărului participanților, în interesul sportului și al cultivării prieteniei dintre toți copiii lumii.

C. DIACONU

Fii atent, HaRAP-ALB!

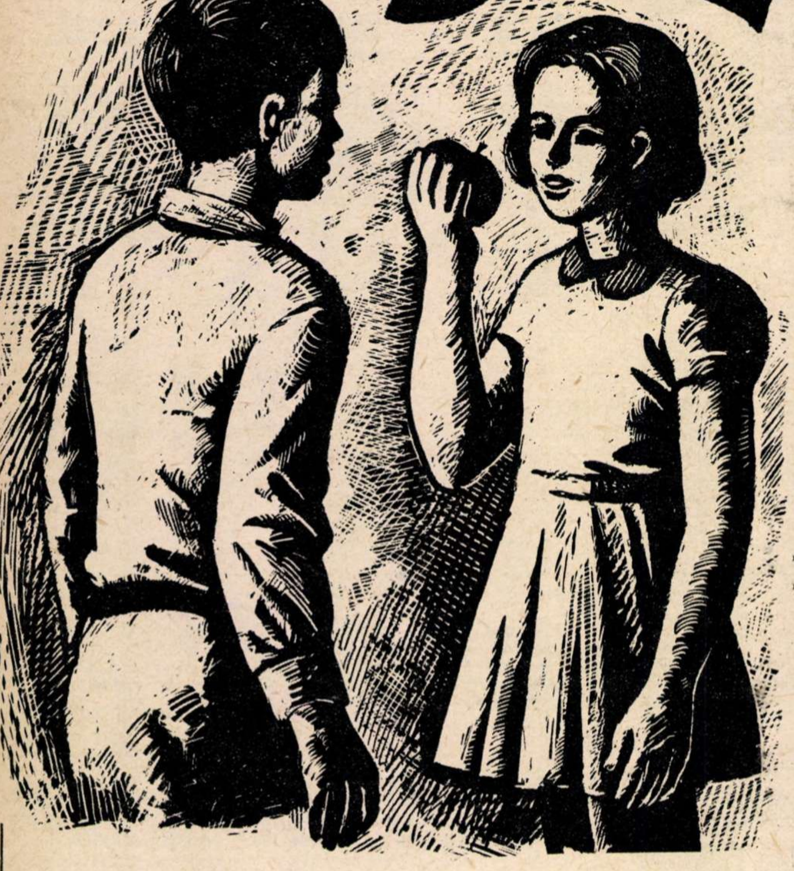

ILUSTRAȚIE: BENONE ȘUVĂILĂ

Schiță de CĂLIN GRUIA

Cînd într-o clasă sînt treizeci și șapte de elevi și în fiecare bancă nu încap decît doi, e normal ca unul să stea singur. Ei bine, cel de-al treizeci și șaptelea am fost eu. Și nu că n-ar fi vrut nici un băiat ori nici o fată să stea cu mine; și nici că aș fi fost pedepsit. De ce să fiu? I se putea întîmpla oricui. Pentru asta nu mă arăta nimeni cu degetul. Dacă la început am fost puțin cam necăjit, și nu trebuia să fiu, peste o săptămînă m-am deprins și mi-am dat seama că am mai mult loc, că nu sînt izolat într-o insulă și că din toate părțile primesc diferite semnale și mai ales întrebări în șoaptă, în scris, atunci cînd se iveau probleme de sport... Cînd lipsea cîte unul, eram poftit de cel rămas singur, pentru o zi-două, la el. Și în felul ăsta am răspuns la lecții ori am dat teze din mai multe bănci. Unii începuseră să-mi spună, mai în glumă, mai în serios: porumbelul călător. Nu știu a cui a fost ideea, dar eu nu semăn cu nici un porumbel. Sînt înalt, voinic, lat în spate, ridic greutăți, tai în dinți orice sfoară și nu am nici un rival la trîntă. Din pricina părului meu des și sîrmos dau impresia că am capul mai mare decît trebuie. Îmi place să mă încrunt puțin, să mă uit de sus, să vorbesc cît mai gros și să mă legăn cînd trec printre bănci, spre locul meu, de lîngă peretele din fundul clasei.

Pe la mijlocul trimestrului, într-o zi, dirigintele nostru a intrat în clasă. cu o fată bălaie, cu ochii albaștri. Fata ne-a privit pe toți de cîteva ori, fără să clipească, apoi a zîmbit ca și cum și-ar fi dat seama că nu o paște nici o primejdie. «Noua voastră colegă, a spus dirigintele. S-o stimați și s-o iubiți ca pe-o soră». În semn de aprobare, întreaga clasă a bătut din palme. Dirigintele a condus-o pe noua colegă pînă la banca mea: «E un loc liber aici. Și apoi, adresîndu-mi-se: O să stea cu tine, Cristescule».

Fata și-a așezat servieta și apoi s-a uitat la mine, m-a privit lung și m-a întrebat:

—De cînd nu te-ai tuns?

—De-o sută de ani, i-am răspuns eu.

Fata a rîs și poate că m-ar mai fi întrebat ceva, dar profesoara de geografie, încă de la ușă, ne-a spus că nu toate oceanele au aceeași vîrstă. Știe să ne prindă de la început, cu o singură frază și apoi ne poartă prin ere apuse, cu cataclisme spectaculoase, cu zvîrcoliri tectonice și nașteri de munți. Cînd a sunat clopoțelul, colega mea de bancă m-a întrebat:

—Pe unde ai umblat? Nu te-am văzut în terțiar.

Zic, asta își bate joc de mine. Foarte serioasă aștepta răspunsul meu și ca să n-o fac să aștepte, să nu trec drept un prost, i-am răspuns:

—Eram după o stîncă! Mă încălzeam la soare...

—Aha! făcu fata și apoi, aplecîndu-se pe o pagină de caiet, scrise cîteva rînduri, împături hîrtia, își luă cărțile și înainte de a pleca îmi puse dinainte bilețelul: «Eu sînt Euridice, tu cine ești?» Cît pe ce era să-i răspund: Minți! Te cheamă Ileana! Dar cum orele se sfîrșiseră, fata și-a luat servieta și a ieșit din clasă. Două colege au luat-o de braț și au condus-o spre poarta școlii. Pînă acasă m-am tot gîndit ce putea să însemne cuvîntul Euridice. Mama a strîns din umeri. Băieții din echipa mea de fotbal au strîmbat din nas, iar unul din ei, Traian, mi-a spus că nu poate să însemne nimic, că e un fel de poreclă ori de alintătură. Și după o scurtă gîndire strigă: «Zebede»! «Ce înseamnă Zebede?» «Nimic! Un cuvînt pe care l-am făcut eu acum, din trei silabe... Treci în poartă, Cristescule, și fii atent că începem meciul...»

Pînă la culcare am și uitat cuvîntul, am încercat să-l repet înainte de-a adormi, dar nu l-am mai găsit. A doua zi, la sfîrșitul lecțiilor, pe bancă, în fața mea, a rămas alt bilețel de la Ileana: «Eu sînt Euridice, tu cine ești?... Grăbește-te să răspunzi».

Fratele meu, care-i student în ultimul an, mi-a răspuns: «Nu-ți spun. Citește mitologia asta. Și-mi puse dinainte un volum destul de gros. Altfel te faci de rîs»... Și, cu toate că-mi era somn și că nu obișnuiam să citesc alte cărți în afară de cele școlare, mi-am dat pe față cu apă rece și am început să citesc legendele petrecute ori închipuite în preajma Olimpului. N-am simțit cînd a trecut noaptea. Zeii și zeițele roiau în jurul lămpii mele, ca fluturii, iar eroii căutau isprăvi periculoase prin ungherele camerei, pe sub pat și prin dulapuri. Cei care nu încăpuseră în casă, îmi făceau semne cu mîna de afară, din dreptul ferestrelor, și mă îndemnau să nu mă las pînă nu isprăvesc mitologia... Spre dimineață, am aflat povestea Euridicei și-a lui Orfeu...

În ziua aceea am întîrziat la școală. Cînd am intrat în clasă, Ileana răspundea la limba română. Profesorul o lăuda cu vorbe alese și o da de exemplu că citește aproape tot ce apare în librării. În clasă s-au auzit cîteva șoapte și fetele și-au trimis bilețele. Unul a căzut la picioarele mele. «Fata asta vrea să fie în frunte. Ce ne facem?...» Am băgat hîrtia în buzunar. În recreație, Ileana mi-a dat un măr și mi-a spus:

—Ascultă-l, în el se aud clopotele de la Putna.

—Mă dor dinții, nu pot mînca clopote...

Ileana a rîs. Către sfîrșitul orelor i-am spus, așa, dintr-o dată:

—Nu vreau să fii Euridice. E o poveste tristă cu nimfa aceea. ...Dacă aș fi fost un nătărău, ți-aș fi răspuns că sînt Orfeu. Sînt, după cum vezi, Cristescu, dar mitologia grecilor mi-a plăcut.

—E prima ta carte pe care o citești de la început pînă la sfîrșit!

—Dar de unde știi?

—Știu totul despre tine. Cînd am sosit în oraș, am aflat că în clasa asta, unde trebuia să învăț și eu, era un singur loc liber, într-o bancă, și am voit să știu ce vecin o să am... Memorezi toate meciurile, toți campionii, băieții se tem de tine, Ridici haltere. Pe fete le disprețuiești fără nici un motiv. Nu ești cum s-ar spune «un cavaler». La bibliotecă n-ai fișă. Nu visezi decît mingi, mănuși, pucuri și aplauze. Și după o scurtă tăcere, Ileana adăugă: Noroc că nu ești prost. Eu sînt Vineri, tu cine ești? Dacă-mi răspunzi pînă în trei zile, nu mă supăr.

De multe ori, ca să rezolv mai repede întrebările pe care mi le punea, îmi întindea și cartea respectivă... M-am dus și la frizer, să pună un pic de ordine în părul meu. Am deprins obiceiul pantofilor lustruiți, dar cel mai important lucru pentru mine a fost portița deschisă de Euridice spre lumea cărților. Mai născocise Ileana și un joc, un joc pe care l-am numit «De-a visele» și în care ne permiteam să avem diferite nume și să călătorim pe unde vrem.

—Unde-ai fost duminică, Sindbad?

—În Lună.

Sau cînd am luat un patru la istorie, m-a întrebat: «Unde ți-ai ținut praful de pușcă? Ți l-au udat ploile și tunurile oștirii tale au rămas mute». «Încă nu s-au isprăvit toate bătăliile, Cătălină!» i-am răspuns eu. Sau: «Cu doctorița Euridice se poate vorbi?» «Nu, stimate, scafandru. Doctorița face cea mai îndrăzneață operație. Schimbă creierul unui cîine ciobănesc cu unul de prepelicar». «Și unde sînt ziariștii, reporterii?». «I-a rugat să plece, să se odihnească pînă una-alta».

După ce isprăveam cu visele, pufneam în rîs.

Odată, Ileana mi-a arătat o fotografie și nu m-a lăsat să întreb, ci repede mi-a spus:

—Părinții mei sînt geologi. Toată săptămîna, toți muncim. Duminica însă, petrecem. Dacă afară-i urît, rămînem acasă. Eu și cu mama pregătim masa. Tata se duce după cumpărături. După ce mîncăm, organizăm un mic concert. Eu cînt la vioară. Mama are o chitară veche care parcă vorbește, povestește. Tata, ca în Grecia antică, cîntă din flaut. Nu deranjăm pe nimeni. Uneori avem invitați. Și dacă tata vrea să danseze, pune în funcție magnetofonul. Dansează întîi cu mama, apoi cu mine, și apoi iar cu mama, și iar cu mine, și la sfîrșitul dansului ne sărută mîinile. Tata e atît de vesel, încît și lucrurile își schimbă înfățișarea cînd sînt privite de el. Ca geologi, părinții mei se mută mereu din oraș în oraș. Am văzut atîtea locuri! Am aflat atîtea întîmplări, am atîția prieteni încît nu știu dacă pînă la urmă n-am să încerc să scriu și eu o carte... Gata! Fii atent, Harap-Alb! O să te asculte la muzică. E la pagina ta. Și te rog să nu-ți mai pui masca aceea atît de tragică atunci cînd solfegiezi.

La sfîrșitul anului, Ileana și-a luat rămas bun. Părinții ei se mutau să cerceteze văile altor munți. N-am văzut încă o despărțire cu atîtea păreri de rău. Toți i-au dat adresele de acasă, toți au făgăduit să-i scrie. Ileana zîmbea și se lupta să nu simtă pe gene nici o lacrimă. Pe cele care plîngeau, le mîngîia. S-au făcut fotografii. S-au schimbat mici daruri... Și dacă n-ar fi venit o ploaie grăbită peste curtea școlii, despărțirea nu s-ar mai fi isprăvit nici pînă în seară.

S-ar putea ca ceilalți colegi și colege s-o uite, cu timpul, pe Ileana, cu toate că ea fermecase clasa, cu toate că adusese un suflu înnoitor, că răscolise cele mai adînci unghere ale sufletelor noastre, că nimic nu se făcea fără Ileana. Și se făcuseră atîtea. Dar eu, de cîte ori cumpăr o carte nouă, de cîte ori deschid o pagină necunoscută, mi se pare că găsesc bilețelul cu întrebarea colegei mele: «Eu sînt Euridice, tu cine ești?»

COLOCVIU LA „CUTEZĂTORII“

EXISTĂ O STRATEGIE A ÎNVĂȚĂTURII

(urmare din pag. 5)

seama de capacitatea lui. Vă puteți verifica singuri gradul de atenție, darul de a memora. Am să vă pun o întrebare: cînd ați urcat scara spre redacție, ce afiș ați observat în dreapta? Dacă-mi puteți răspunde, înseamnă că aveți o bună memorie spontană. Dar important este să știi să-ți educi memoria. Vă propun un exercițiu zilnic pentru dezvoltarea memoriei, care o să vă ajute la învățătură. Seara, înainte de culcare, încercați să vă rememorați cîteva puncte esențiale din lecție, mai ales la materiile dificile. Dimineața, cînd vă spălați dinții sau vă pieptănați faceți același lucru. Veți constata că după un astfel de exercițiu capacitatea de memorare crește foarte mult. Foarte util în însușirea lecției este să știi să-ți alcătuiești schema ei, învățînd în primul rînd ceea ce este esențial și oprindu-te numai apoi la elementele secundare. Există o strategie de a învăța, pe care trebuie să v-o însușiți. Numai astfel vă veți forma acea categorie de cunoștințe care intră în fondul de bază al culturii noastre.

Acum am să încerc să vă vorbesc despre ceea ce înseamnă restituirea cunoștințelor, care, mai simplu, nu este altceva decît felul cum prezinți lecția în fața profesorului sau în extemporal, în teză. De obicei este mai simplu să restitui cunoștințele prin formule gata fabricate, așa cum le iei, cuvînt cu cuvînt, din manual. Dar nu e deloc recomandabil. Trebuie să încerci întotdeauna să expui lecția cu vorbele tale, în alți termeni decît cei din manual. Este mai dificil, dar merită osteneala, pentru că astfel îți dezvolți gîndirea, îți îmbogățești vocabularul. Este bună deviza acelora care-și propun să învețe a învăța cu propriile forțe, **pornind de la cunoașterea de sine, după cum, pe baza cunoașterii colegilor, grupa va putea fi mai eficientă în acțiunea de întrajutorare. Este foarte frumoasă ideea cuprinsă în Codul etic al pionierului:** «De la fiecare după puterile sale, dar mereu mai mult și mai bine, depășindu-se neîntrerupt pe sine». **Aici se spune în alte cuvinte ceea ce în limbajul de specialitate al psihologiei reprezintă cerința unei bune cunoașteri a școlarului. Nu poate sta pe plan de egalitate efortul pe care-l face un elev cu o memorie mai slabă, cu unele greutăți la învățătură, pentru a izbuti trecerea de la nota 5 la 6, cu efortul pe care-l depune un elev bine dotat pentru a trece același hop. Dorind să-ți ajuți colegul cu greutăți la învățătură, observă-l mai întîi și ai să descoperi o mulțime de trăsături caracteristice, ca de pildă: calitatea atenției, capacitatea de a stabili relații între diferite părți ale lecției, felul în care știe să se adapteze cerințelor. Vei găsi astfel cele mai potrivite căi de actiune. Să recunoaștem că procesul de învățătură n-are întotdeauna și pentru toți prea multă forță de... atracție. Sigur că o plimbare, un joc, o lectură interesantă, o discuție cu prietenii par mult mai atrăgătoare decît efectuarea unei teme școlare. Faptul că învățătura ne ajută, că aceasta are o imensă valoare pentru formarea noastră, pentru profesiunea pe care ne-o vom alege, pentru societatea în care trăim, toate acestea conferă însă actului de învățare o importanță fantastică. Psihologia modernă se preocupă intens de studierea procesului de învățare, pentru a elimina elementul de tensiune, pentru a preface învățarea într-un moment de bucurie.**

A ÎNVĂȚA DIN COPILĂRIE SĂ TE MODELEZI

(urmare din pag. 5)

a personalității. Încercarea de automodelare este extrem de importantă și nu puțini dintre voi își aleg în **acest scop un model de urmat. Uneori modelul este ales din școală, din familie sau dintr-un mediu apropiat. Noi, pedagogii, socotim că este bine ca încă din copilărie să fi conștient de importanța alegerii unui exemplu frumos, fie din literatură, fie dintre oamenii care te înconjoară. În Codul vostru etic se spune, de altfel, că pionierul luptă neabătut pentru a-și însuși acele trăsături care caracterizează conduita și activitatea comuniștilor. Pionierii comandanți de detașament, comandanți de grupe trebuie să declanșeze în colectivele lor dorința fiecărui pionier de a-și contura personalitatea,** de a-și trasa liniile proprii de dezvoltare. **Pionierilor nu le place dădăceala. Ei se străduiesc să gîndească, să găsească soluții, nu să le primească de-a gata.**

O altă problemă la care aș vrea să răspund este legată de alegerea meseriei. Uneori ne alegem profesiunea foarte de timpuriu. Dar de cele mai multe ori opțiunea se conturează pe parcurs, cînd îți descoperi aptitudinile pentru o profesiune oarecare. Profesorii sînt aceia care observă interesul elevului pentru un anumit domeniu de activitate, descoperă apariția unor aptitudini, așa că-i pot ajuta pe copii să-și dezvolte unele valențe, unele calități incipiente. Atelierul-școală, microîntreprinderea pioniericească, micro C.A.P.-ul pionieresc constituie un teren extrem de prețios pentru formarea și dezvoltarea aptitudinilor.

●

Prof. univ. dr. **URSULA ȘCHIOPU**: **Mi s-a pus o întrebare în legătură cu afirmația pe care am făcut-o că actul învățării trebuie să fie un act de bucurie. Am să încerc să explic. Prin învățătură omul se apropie de ceva necunoscut, ceva interesant** și astfel își satisface o curiozitate. **Curiozitatea este un dar natural. Fără ea, omul nu s-ar putea adapta la mediul înconjurător. Aveți frați mai mici, pe care-i vedeți că toată ziua cotrobăiesc prin cotloane, caută printre lucruri. Acest comportament este un act de curiozitate. Odată cu dezvoltarea copilului, curiozitatea se mută pe planuri noi. Curiozitatea stă la baza intereselor, din ea se naște și năzuința de a face ceva ce nu s-a mai făcut, dorința de autodepășire. Curiozitatea este o comoară a personalității umane. Ea focalizează dorința de învățătură, de cunoaștere. Cultivarea curiozității înseamnă de fapt cultivarea dorinței de a învăța, a bucuriei de a învăța.**

Prof. IULIAN NICA: În concluzia discuțiilor noastre aș vrea să subliniez că poporul nostru are o mare încredere în tînăra generație, că sîntem mîndri de faptul că la noi se dezvoltă un tineret cu preocupări serioase, temeinice, tineri cu înalte trăsături politice și morale. Este foarte bine și este normal să fie așa. Preocupările pentru dezvoltarea plenară a personalității umane, de educare a tinerei generații au stat și stau în centrul politicii partidului nostru. Voi, pionierii, trebuie să fiți conștienți de pașii pe care-i aveți de făcut ca să vă formați în așa fel încît să corespundeți societății superioare care se făurește în țara noastră. Pentru aceasta pionieria vă oferă cadrul cel mai prielnic.

Pagini realizate de:
L. NOVAC
B. CARAGIALE
Foto: GR. PREPELIȚĂ

Pe adresa Cabinetului metodic „Cutezătorii“

Cum era și firesc, chemarea noastră: «A învăța să înveți» — a primit numeroase răspunsuri. Atît dintre cele care ne interesau în primul rînd — **răspunsurile prin fapte;** acolo, în grupe și detașamente, în camera de lucru, de studiu a fiecărui școlar — cît și răspunsurile propriu-zise trimise redacției.

La **Școala generală Delureni**, județul **Bihor,** «lecțiile» noastre — la care au participat deopotrivă copii și specialiști de prestigiu în psihologie și pedagogie — au antrenat interesul larg al școlarilor și cadrelor didactice. La dirigenție, în adunările de detașament, s-au comentat unele soluții indicate de noi, s-au luat hotărîri concrete. Declarație unanimă: «Aceste sugestii ne-au fost de un mare folos».

Bucuria noastră, ca-ntotdeauna, se naște din succesele voastre, dragi cititori.

...La **Școala generală nr. 10 din Brașov,** aceeași preocupare. Tovarășa directoare a școlii, în cadrul unei consfătuiri a cadrelor didactice, a vorbit despre modul în care cabinetul nostru a sprijinit eforturile pionierilor și ale profesorilor din școală dedicate ridicării calității învățăturii. Asemenea ecouri s-au înregistrat și în multe școli din județele **Ialomița, Vîlcea, Ilfov, Maramureș, Dîmbovița, Sibiu** și altele.

E îmbucurător să facem deci această primă și importantă constatare: copiii, școlari, pionieri — indiferent de situația lor școlară — **sînt receptivi la orice inițiativă menită să-i ajute în munca lor.** Că învățătura — «principala datorie patriotică» — este un cuvînt de ordine îmbrățișat cu seriozitate, ne-o spune **Ramona Aldea** din **Rucăr-Argeș:** «Am crezut multă vreme, ca și alți copii, că efortul este totul. Dar nu este așa: **randamentul** învățăturii contează! Știam multe lucruri din cele tratate la cabinetul metodic «Cutezătorii», dar **nu eram sigură»** (s.n.).

Or, cînd nu ești sigur, bîjbîi, iar cînd bîjbîi pierzi timp sau... alegi procedeul cel neindicat. Deci...

Denis Vișoiu din **Tîrgoviște,** un băiat de clasa a III-a — care a vorbit în cadrul cabinetului despre programul muncii independente — este invitat de un corespondent să dea detalii în această privință. Asta e foarte bine: cabinetul nostru **a născut specialiști** acolo unde avem mai mare nevoie de ei: printre pionieri.

Mariana Lazăr din **Cluj-Napoca** se interesează de etapele realizării «temei pentru mîine» și declară că-i place — ca și altora, de altfel — ideea rubricii «Singur printre manuale».

Matei Ilie, pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P., ne dă vești despre sugestiile pe care le-au extras din coloanele cabinetului nostru unele detașamente și unități din județul său, **Ialomița.**

Activele pionierești au fost, ca-ntotdeauna, pe recepție, prompte și... active! Comandanta detașamentului clasei a VI-a B a liceului din **Fierbinți, Aurora Nae,** îi scrie pe larg **Lilianei Toma,** una dintre eroinele cabinetului nostru metodic (care, în urma părerilor exprimate în revistă, a primit zeci de scrisori din țară!). Liliana ne trimite scrisoarea și ne cere părerea. Aurora consideră și ea că teoria materii grele — materii ușoare, trebuie primenită radical. «Nu cred în așa ceva: mie — și nu numai mie — îmi place matematica». O preocupă însă, foarte mult «chestiunea temperamentelor» și legătura lor cu învățătura. «Eu cred că sînt colerică, dinamică, veselă, chiar impulsivă. Nu știu dacă am înțeles bine ceea ce am citit în revistă. Dar cred că mulți copii ar avea de cîștigat dacă ar ști ce temperament au și cum trebuie să și-l folosească sau să-l corijeze». Ai înțeles bine, Aurora, iar sugestia ta se bucură de atenția noastră. Vom mai reveni asupra acestor probleme la timpul potrivit.

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

S.O.S. VENEȚIA

Vechiul oraș italian Veneția, a cărui istorie coboară pînă în secolul al IV-lea e.n., este cunoscut în întreaga lume ca un oraș-monument de artă, a cărui zestre, migălită de-a lungul a zeci și zeci de generații, reprezintă o mărturie a capacității creatoare a geniului uman. Bogatul tezaur al Veneției este format din edificii cu o arhitectură unică, sculpturi și picturi de o valoare inestimabilă, biblioteci și muzee care adăpostesc colecții de cărți, stampe, vechi manuscrise și hărți destinate navigatorilor datînd dinaintea inventării tiparului și altele.

Viața acestui oraș, ridicat într-o lagună a Mării Adriatice, pe 118 insule, a izvorît și s-a clădit pe echilibrul fragil dintre pămînt și mare. Cartierele orașului sînt străbătute în cea mai mare parte de canale, transportul locuitorilor asigurîndu-se cu gondole, bărci cu motor, vaporașe. Legătura cu uscatul continental se realizează printr-o șosea și o linie de cale ferată. Peste cele 160 de «bulevarde» lichide, ce se concentrează în Canal Grande, se arcuiesc circa 400 de poduri, dintre care unele sînt considerate veritabile opere de artă (Ponte di Rialto).

Orașul Veneția este și un important centru maritim, comercial și industrial, industria aflîndu-se concentrată în cartierele Marghera și Mestre, situate pe țărm.

Multe dintre cele 16 000 opere de artă, 200 basilici și 400 de palate ale Veneției sînt considerate capodopere. Șiruri continue de palate, construite într-un amestec de stiluri — de la gotic la maur, de la bizantin la baroc — se oglindesc în apa canalelor.

Dintre podoabele Veneției amintim ansamblul arhitectonic din Piața San Marco, în care se înalță Basilica, monument bizantin bogat decorat cu marmură și mozaic, Turnul Orologiului, care de aproape cinci secole măsoară timpul, făcînd să răsune, din oră în oră, în întreaga lagună, timbrul de bronz al marelui clopot evocat de Mihai Eminescu. Palatul Dogilor, devenit în cursul secolelor una dintre cele mai celebre clădiri din lume, este opera a două generații de arhitecți din familia Buon (secolul al XIV-lea și începutul secolului al XV-lea). Sala marelui consiliu a fost pictată de Tintoretto. A terminat-o cînd avea 70 de ani, lăsînd moștenire umanității cea mai mare frescă din lume, cu cîteva mii de personaje.

Construit pe malul Marelui Canal, palatul Ca'd'Oro este una dintre capodoperele arhitecturii gotice și maure din prima jumătate a secolului al XV-lea. La origine, fațada a fost pictată în aur.

Ascensiunea, grandoarea și crepusculul acestei vechi cetăți pot fi văzute și astăzi prin lumina și culoarea celebrilor ei pictori: Tizian, Veronese, Giorgione, Caravaggio, Canaletto, Bassano, Giovanni Bellini, Tiepole, Guardi și Tintoretto, care i-au ilustrat spiritul și i-au înnobilat legenda.

Veneția a inspirat și pictori români precum Gh. Petrașcu și Corneliu Baba.

Dar pentru ca lumina acestui tezaur al Veneției să strălucească în continuare peste secole, omul este dator să vegheze asupra păstrării acelui echilibru dintre pămînt și apă pe care venețienii l-au înțeles întotdeauna, dar care în prezent este amenințat: apele lagunei, care cresc an de an cu 3 cm, curenții marini și mareele înalte, care provoacă deseori inundații, vibrațiile produse de nave, care zdruncină temeliile și piloții clădirilor, aerul poluat — iată doar cîțiva dintre factorii care amenință marile capodopere ale Veneției.

Pentru ca Veneția să fie pusă la adăpost de aceste pericole, UNESCO a lansat întregii lumi un apel, alături de un voluminos raport în care sînt prezentate problemele legate de starea operelor de artă din perimetrul său și măsurile ce se impun pentru prevenirea degradării lor. Vechiul oraș italian a intrat, mai ales după inundațiile din 1966, în atenția savanților, inginerilor și tehnicienilor, care caută soluții pentru salvarea edificiilor, tablourilor și sculpturilor deteriorate. Dintre soluțiile propuse de specialiști pentru reducerea gradului de umiditate din pereții unor edificii o amintim pe a inginerului român Dinu Moraru, cunoscut prin lucrările sale privind combaterea umidității, posesor al mai multor brevete de invenție românești și străine.

ECATERINA ROȘCA

Concursul de desene:

„Culorile Veneției”

În cadrul programului său de protejare a vechilor monumente de cultură și artă ale umanității, Organizația Națiunilor Unite pentru educație, știință și cultură — UNESCO — organizează, în acest an, o săptămînă dedicată Veneției. Printre manifestările premergătoare, UNESCO a lansat un concurs internațional de desene ale copiilor, la care sînt invitați să participe și cititorii revistei «Cutezătorii», cîștigători ai unor frumoase premii la concursurile similare din anii trecuți.

Tinerii desenatori, îndeosebi membrii cercurilor de artă plastică din școli și case ale pionierilor, precum și ai cluburilor prieteniei internaționale UNICEF, sînt invitați ca, prin limbajul viu al culorilor, să exprime modul în care își imaginează ei acest oraş-muzeu, precum şi — abordînd genul afişului — modalităţi prin care omul poate contribui la salvarea vechilor edificii — capodopere ale arhitecturii — şi a vechilor opere de artă, celebre în toată lumea, dar care de mai mulţi ani sînt ameninţate cu degradarea din cauza unor factori precum umiditatea, poluarea, curenţii marini etc.

Atît dimensiunile desenului cît şi culorile, genurile sau tehnica de realizare pot fi stabilite la alegere.

Lucrările vor fi trimise pînă la 30 iunie pe adresa: **REDACŢIA «CUTEZĂTORII», PIAŢA SCÎNTEII NR. 1, BUCUREŞTI,** cu menţiunea: Concursul «Culorile Veneţiei».

Un juriu naţional va atribui următoarele premii ale revistei «Cutezătorii»:

2 premii I — cîte un aparat de radio cu tranzistori;

2 premii II — cîte un ceas de mînă;

2 premii III — cîte o pereche de patine cu rotile;

1 premiu special pentru afiş — o trusă de pictură;

1 premiu special pentru cel mai tînăr concurent — o păpuşă sau o jucărie mecanică;

Marele premiu colectiv oferit de Comitetul naţional român pentru UNICEF.

Numeroase menţiuni şi diplome de merit.

Zece dintre cele mai bune lucrări vor fi trimise la sediul UNESCO de la Paris, unde vor fi supuse aprecierii juriului internaţional — alături de lucrări ale copiilor din alte ţări.

Juriul internaţional va atribui **zece mari premii pentru 10 dintre cele mai bune desene: 10 călătorii la Veneţia,** cu prilejul manifestărilor ce vor avea loc în acest oraş între 19 şi 26 septembrie a.c.

Se acordă de asemenea numeroase abonamente la revista de cultură «Curierul UNESCO».

100 dintre cele mai bune desene selecţionate de juriul internaţional vor face obiectul unei expoziţii cu prilejul Săptămînii internaţionale dedicate salvării Veneţiei.

Nu uitaţi!

Un desen dedicat Veneţiei este un gest de solidaritate umană, de preţuire a valorilor culturale ale omenirii.

Concursul se încheie la 30 iunie.

Succes tuturor!

UN MILION DE PRIETENI

Toţi pentru unul...

Foarte multor cititori — altminteri, bine intenţionaţi — li se pare că rezolvă probleme spinoase trimiţîndu-mi scrisori de felul acesta: «**Nu ştiu ce să ne mai facem cu colegul cutare. Învaţă prost, e împrăştiat. Daţi-l în revistă, ajutaţi-ne**».

Să-i ajutăm **pe ei** nu pe elevul în cauză! Dar cum să intervii acolo unde o şcoală întreagă n-a reuşit? (Presupunînd, desigur, că a încercat). Ar fi necesar ca, mai întîi, să aflăm **motivele** pentru care elevul cu pricina nu învaţă, ar trebui să cunoaştem **ce au întreprins** colegii lui. Adeseori, ei reuşesc să se descurce şi singuri. În clasa a şasea, Şc. gen. **Tudor Vladimirescu din Albeşti-Botoşani,** pionierii s-au interesant de ce, la un moment dat, **Benedict Cuciureanu** dădea semne de slăbire a interesului pentru învăţătură. Au aflat astfel că mama lui, fiind bolnavă, el trebuia s-o îngrijească şi, în acelaşi timp, să vadă de fraţii lui mai mici şi de toată gospodăria. Ce au întreprins colegii? **Cezar Bejenaru,** de pildă, s-a dus — după cum îmi scrie **Felicia Păduraru** — la el acasă, l-a ajutat să taie lemnele, să scoată apă, să vadă de animale şi chiar să pregătească mîncarea. **«Lucrul făcut de mai multe mîini se încheie mai repede»** observă pe bună dreptate Felicia. Lui Benedict i-a rămas timp suficient pentru lecţii. Ajutorul s-a repetat de multe ori. Aflăm cu bucurie că Benedict învaţă din ce în ce mai bine.

O prejudecată

Citind în «Cutezătorii» nr. 6 că **«elevii clasei a şaptea C de la Şc. gen. 85 din Capitală sînt răi şi ironici faţă de colegele lor» Geta Vlădeanu,** cl. a cincea, Şc. gen. nr. 4 **Vatra Dornei** spune că **«la noi în clasă nu există nici un fel de ceartă între băieţi şi fete. Ne înţelegem reciproc, sîntem prieteni, ne străduim să învăţăm mereu mai bine, să devenim o clasă fruntaşă, nu avem timp pentru trăznăi».** Pe bună dreptate, Geta adaugă: **«Fireşte, e posibil ca în unele şcoli să existe băieţi obraznici, dar la fel de bine se poate să existe şi fete obraznice. Consider că aşa-zisa duşmănie între fete şi băieţi e o prejudecată. Dacă îi respecţi pe băieţi, te respectă şi ei, şi invers».**

Nimic de adăugat la această concluzie. Geta e o înţeleaptă.

Popas neaşteptat, dar plăcut

Unui autocar, cît o fi el de frumos, i se întîmplă să se mai şi defecteze, lucru de care nu întotdeauna se ţine seama în programul unei excursii. Cel care îi purta pe elevii Şcolii generale nr. 2 **Cîmpuri-Vrancea,** s-a poticnit pe traseu, dînd bătaie de cap organizatorilor. **«Reparaţia cerînd timp, sătenii şi elevii şcolii din comuna Vînători-Mureş s-au oferit imediat să ne fie gazde, ne-au luat pe la ei pe acasă, am stat la masă şi am dormit acolo,** ne scrie **Mariana Lupu,** cl. a şaptea. **Aş vrea ca prin intermediul revistei să le transmitem încă o dată mulţumirile noastre».** Multe amintiri frumoase rămîn în urma unei excursii, dar din aceasta a rămas mai mult: o nouă prietenie.

Cu literă mare sau cu literă mică?

Aşa cum se cuvine să facem cu toţii, elevii clasei a şaptea, Şc. gen. **Năvodari, Seaca-Teleorman** se interesează de aspectele exprimării şi scrierii corecte. Ei au observat că în unele publicaţii se întîmplă că nume de scriitori, de opere literare, de localităţi să apară cu literă mică. **«Este oare bine?»** ne întreabă ei. **«Noi am învăţat că substantivele proprii se scriu cu literă mare».** Obiceiul de a scrie uneori cu literă mică aceste substantive îl au graficienii care se ocupă de machetarea publicaţiilor cu pricina, adică aşezarea articolelor, titlurilor, desenelor şi fotografiilor din pagini într-un mod atrăgător, artistic. După cum vedeţi, însă, graficienii revistei «Cutezătorii» reuşesc să vă ofere pagini frumos machetate fără a scrie substantivele proprii cu litere mici. Vă recomandăm să faceţi la fel, potrivit, «Îndreptarului ortografic, ortoepic şi de punctuaţie».

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta menţiunea **«Un milion de prieteni».**

CUPA REVISTEI „Cutezătorii" la FOTBAL PENTRU COPIII DE LA SATE, EDIŢIA A VI-a 1976

REGULAMENT

1. Competiţia este organizată de către revista «Cutezătorii» cu sprijinul C.N.O.P. şi al C.N.E.F.S. (Federaţia română de fotbal) şi urmăreşte antrenarea pionierilor şi şcolarilor de la sate în practicarea fotbalului în mod organizat, constituiţi în echipe.

2. Echipa se va compune din 15 jucători născuţi după 2 ianuarie 1962 (11 titulari şi patru rezerve) din aceeaşi localitate, fiind condusă de către un antrenor (ales din rîndul cadrelor didactice, al părinţilor, instructorilor utecişti sau studenţilor) şi avînd un căpitan desemnat din rîndul jucătorilor.

3. Înscrierea echipelor în competiţie se va face între 1 şi 10 iunie a.c. la redacţia revistei «Cutezătorii», pe baza fişei de înscriere care va purta ştampila şcolii şi semnăturile comandantului-instructor de unitate şi a pionierului-comandant de unitate. Fişa va conţine fotografia echipei, numele echipei, şcoala, localitatea, judeţul, numele componenţilor, anul naşterii, locul ocupat de fiecare jucător în echipă, avizul medical pentru fiecare în parte, precum şi numele şi profesia antrenorului.

4. Competiţia se va desfăşura începînd cu prima zi de vacanţă şi pînă la 15 august a.c. Fiecare echipă va juca în compania oricărei echipe, înscrisă sau nu în concurs, din localitatea proprie sau din alte localităţi, numărul maxim de meciuri jucate într-o săptămînă fiind de şase. Meciurile jucate în plus nu vor fi luate în consideraţie.

5. Jocul va fi condus de un arbitru ales de comun acord de către cele două echipe. Durata meciului va fi de două reprize a cîte 30 de minute, cu o pauză de 10—15 minute între ele. După fiecare meci se va întocmi o foaie de arbitraj pentru fiecare echipă înscrisă în concurs. Este obligatorie vizarea acesteia de către unitatea de pionieri. Foile de arbitraj vor fi trimise la redacţie săptămînal.

6. Echipele nu se vor rezuma numai la jocul de fotbal, ci vor desfăşura şi alte numeroase activităţi cu caracter pionieresc: în formaţie completă, vor participa la activităţi de muncă patriotică pe terenurile C.A.P.-urilor, I.A.S.-urilor sau ale altor întreprinderi, vor colecta deşeuri de hîrtie şi plante medicinale, vor participa la amenajarea de terenuri de sport, vor organiza şi îndruma pionierii mai mici pentru a practica diverse discipline sportive.

7. Evidenţa meciurilor jucate, precum şi a tuturor celorlalte activităţi desfăşurate de către echipă în perioada competiţiei va fi ţinută într-un jurnal al echipei scris de către unul dintre jucători, desemnat cronicar. În jurnal vor fi inserate şi fotografii care să ilustreze întreaga activitate a respectivei formaţii. La încheierea competiţiei, la jurnal va fi ataşat un tabel cu meciurile disputate, în care se vor specifica data şi locul desfăşurării, echipa parteneră şi scorul realizat.

8. Între 15 şi 25 august a.c., jurnalele vor fi trimise la redacţia revistei «Cutezătorii». Pe baza foilor de arbitraj şi a jurnalelor de echipă, un juriu naţional va face departajarea echipelor după punctaj (4 puncte pentru un meci cîştigat, 3 puncte pentru un meci terminat la egalitate şi 2 puncte pentru un meci pierdut), de golaveraj şi comportare din toate punctele de vedere.

9. Faza finală se va desfăşura după 30 august a.c. în cadrul unei tabere pionereşti la care vor participa echipele clasate pe primele patru locuri.

10. Echipei clasate pe primul loc în faza finală i se va acorda Cupa revistei «Cutezătorii» la fotbal, iar fiecărui jucător medalia şi diploma competiţiei. Componenţilor echipelor clasate pe locurile doi, trei şi patru li se va acorda diploma competiţiei.

Vă dorim tuturor deplin succes! Aşteptăm fişele de înscriere, ştiri şi fotografii în vederea publicării. Pe plic se va scrie **Cupa «Cutezătorii» la fotbal.**

ANTENA

RADIO ● Săptămîna radiofonică 30 mai — 5 iunie vă va prilejui audierea unor noi, interesante şi instructive emisiuni. ● «Teatrul la microfon pentru copii» (duminică, 30 mai, orele 8,00, programul II) prezintă, în cadrul ciclului «File din istoria patriei», un scenariu radiofonic despre domnia lui Neagoe Basarab — de Arcadiu Marinescu Nour. ● «Microfonul pionierilor» (marţi, 1 iunie, orele 18,30, programul II) vă dedică emisiunea realizată cu prilejul «Zilei internaţionale a copilului», intitulată «Noi ne-am născut cînd cerul surîdea». ● «Studio-Radar» (joi, 3 iunie, orele 18,40, programul II) transmite sub genericul «Arc peste timp», o emisiune despre remarcabile realizări ce poartă semnături pionereşti. ● «Stema ţării» — o emisiune realizată de Vasile Mănuceanu, pe care o puteţi urmări joi, 3 iunie, orele 10,15, programul II. ● În cadrul emisiunii «Chipul ţării mele» (sîmbătă, 5 iunie, orele 18,40, programul II) veţi putea asculta, sub titlul «Pe fir de istorie şi legendă», un reportaj realizat la Hălchiu, judeţul Braşov, împreună cu cîştigătorii trofeului «Scutul dacic».

TELEVIZIUNE ● Emisiunea «Tot înainte» prezintă duminică, 30 mai, orele 8,40, programul I, concursul pionieresc intitulat «Oameni şi fapte de seamă din istoria patriei», la care participă echipaje reprezentînd două şcoli din judeţul Dolj. (Realizatorul emisiunii: Eugenia Ciobanu). La orele 9,35 puteţi viziona un nou episod al filmului serial «Daktari» (în reluare luni, 31 mai, orele 20, programul II). ● Romaniţa Ştenţel şi Octavian Niţă prezintă pentru voi, în cadrul emisiunii «Micul ecran pentru cei mici» (duminică, 30 mai, orele 19), sceneta «Cei 4 de la IV» — de Victor Popa. ● Emisiunea «Eroi îndrăgiţi de copii» se transmite, ca de obicei, duminică, la orele 20, pe programul II (în reluare sîmbătă, 5 iunie, orele 10, programul I). ● «Copiii din România» este titlul emisiunii ce se va transmite cu prilejul «Zilei internaţionale a copilului», marţi, 1 iunie, orele 18,50.

COLUMNA ÎN MILENII

ADAPTARE DE **VASILE MĂNUCEANU** DUPĂ **TITUS POPOVICI**
DESENE: VIORICA ȘI VINTILĂ MIHĂESCU

2

66

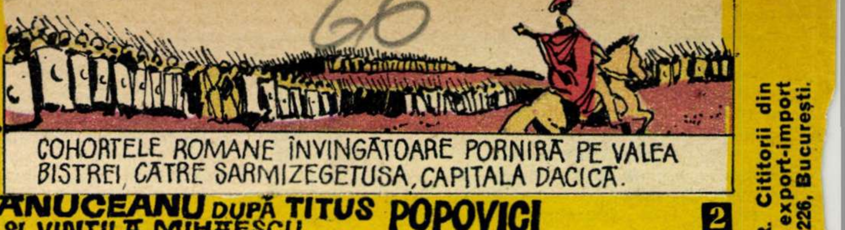
COHORTELE ROMANE ÎNVINGĂTOARE PORNIRĂ PE VALEA BISTREI, CĂTRE SARMIZEGETUSA, CAPITALA DACICĂ.

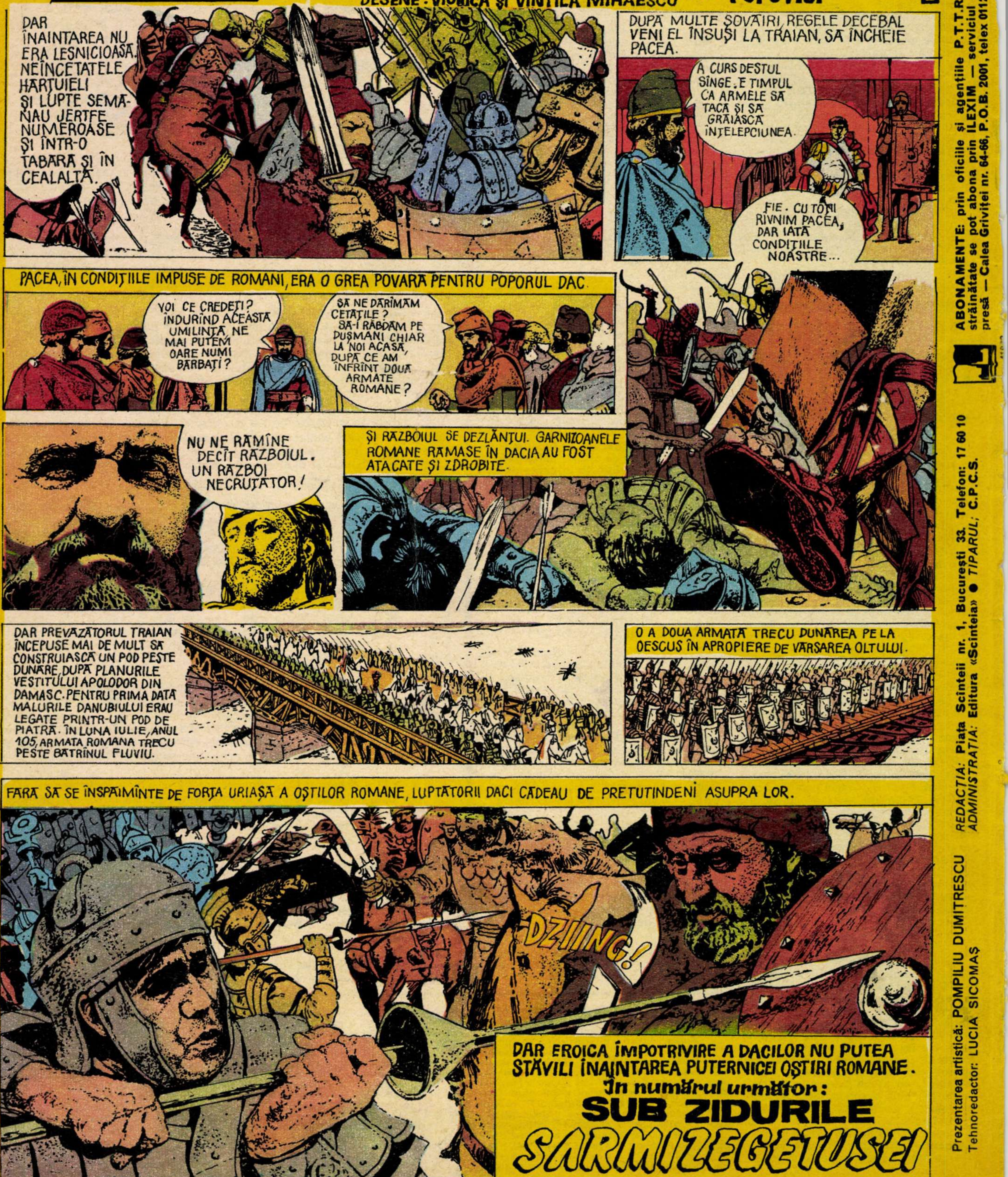
DAR ÎNAINTAREA NU ERA LESNICIOASĂ. NEÎNCETATELE HĂRȚUIELI ȘI LUPTE SEMĂNAU JERTFE NUMEROASE ȘI ÎNTR-O TABĂRĂ ȘI ÎN CEALALTĂ.
DUPĂ MULTE ȘOVĂIRI, REGELE DECEBAL VENI EL ÎNSUȘI LA TRAIAN, SĂ ÎNCHEIE PACEA.
A CURS DESTUL SÎNGE. E TIMPUL CA ARMELE SĂ TACĂ ȘI SĂ GRĂIASCĂ ÎNȚELEPCIUNEA.
FIE. CU TOȚII RÎVNIM PACEA, DAR IATĂ CONDIȚIILE NOASTRE...
PACEA, ÎN CONDIȚIILE IMPUSE DE ROMANI, ERA O GREA POVARĂ PENTRU POPORUL DAC.
VOI CE CREDEȚI? ÎNDURÎND ACEASTĂ UMILINȚĂ, NE MAI PUTEM OARE NUMI BĂRBAȚI?
SĂ NE DĂRÎMĂM CETĂȚILE? SĂ-I RĂBDĂM PE DUȘMANI CHIAR LA NOI ACASĂ, DUPĂ CE AM ÎNFRÎNT DOUĂ ARMATE ROMANE?
NU NE RĂMÎNE DECÎT RĂZBOIUL. UN RĂZBOI NECRUȚĂTOR!
ȘI RĂZBOIUL SE DEZLĂNȚUI. GARNIZOANELE ROMANE RĂMASE ÎN DACIA AU FOST ATACATE ȘI ZDROBITE.
DAR PREVĂZĂTORUL TRAIAN ÎNCEPUSE MAI DE MULT SĂ CONSTRUIASCĂ UN POD PESTE DUNĂRE, DUPĂ PLANURILE VESTITULUI APOLODOR DIN DAMASC. PENTRU PRIMA DATĂ MALURILE DANUBIULUI ERAU LEGATE PRINTR-UN POD DE PIATRĂ. ÎN LUNA IULIE, ANUL 105, ARMATA ROMANĂ TRECU PESTE BĂTRÎNUL FLUVIU.
O A DOUA ARMATĂ TRECU DUNĂREA PE LA OESCUS ÎN APROPIERE DE VĂRSAREA OLTULUI.
FĂRĂ SĂ SE ÎNSPĂIMÎNTE DE FORȚA URIAȘĂ A OȘTILOR ROMANE, LUPTĂTORII DACI CĂDEAU DE PRETUTINDENI ASUPRA LOR.
DZIIING!
DAR EROICA ÎMPOTRIVIRE A DACILOR NU PUTEA STĂVILI ÎNAINTAREA PUTERNICEI OȘTIRI ROMANE.

În numărul următor:

SUB ZIDURILE SARMIZEGETUSEI

Prezentarea artistică: POMPILIU DUMITRESCU
Tehnoredactor: LUCIA SICOMAȘ

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL: C.P.C.S.

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul export-import presă — Calea Griviței nr. 64-66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.

● Redactor șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar responsabil de redacție: IOAN DONCA

12 PAGINI
1 LEU

Miercuri, 2 iunie 1976, au început la București lucrările Congresului educației politice și culturii socialiste.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

23

JOI, 3 IUNIE 1976
ANUL X (NR. 454)

Foto: GR. [illegible]